

CHƯƠNG 11

Long Tranh Hồ Đấu

Tờ mờ sáng. Chim kêu riu rít trên cành cây. Người người lục tục thức giấc lo sửa soạn ăn sáng xong sẽ tiếp tục cuộc tranh chức minh chủ giang hồ.

Hôm nay tới phiên Đa Tỷ Quyền Nguyễn Hiệp sẽ đấu với Mộc Côn Lê Linh. Đúng giờ thìn Vô Hình Đao Tôn Nhật bước ra đứng chính giữa đấu trường. Nhìn một vòng khắp quần hùng đang tề tựu đông đủ ông ta cao giọng thốt:

- Đề mở đầu cho cuộc tranh tài ngày hôm nay lão phu xin mời Đa Tỷ Quyền Nguyễn Hiệp, chương môn phái Thảo Đường và Mộc Côn Lê Linh đại diện cho Lê gia trang ở Bắc Giang.

Tôn Nhật lùi về chỗ ngồi trong lúc hai đấu thủ bái tổ thi lễ cùng quần hùng đoạn chào lẫn nhau. Lê Linh đạp bộ từng bước thành vòng tròn quanh đối thủ còn Nguyễn Hiệp đứng yên tại chỗ. Bàn tay mặt nắm lại thành quyền án tại đan điền, bàn tay trái nửa mở nửa khép đưa lên ngang mặt. Cách cầm côn của Lê Linh khác với mọi người. Họ Lê không phải cầm côn ở đầu mà lại cầm ngay chính giữa thanh côn. Quần hùng không ai không biết Lê gia trang lòng danh mấy chục năm nay qua thuật múa côn đặc dị và quái đản nhất giang hồ. Tam Thức Côn Lê Thu Nguyệt, cách đây năm mươi năm là người sáng lập ra Lê gia trang đồng thời cũng là đề tài bàn tán sôi nổi và hào hứng của các võ sĩ khi ông ta thi triển Tam Thức Côn đập vỡ đầu tên cao thủ hắc đạo nổi tiếng nhất đương thời là Quái Kiếm Đỗ Đình. Từ đó Lê gia trang liên tiếp sản xuất nhiều nhân tài lỗi lạc về thuật múa côn mà gần đây nhất chính là Vô Tam Thức Lê Anh Đào, đương kim trang chủ của Lê gia trang. Quần hùng thắc mắc tự hỏi tại sao Lê Anh Đào không tranh tài mà lại để Lê Linh ra làm đấu thủ với Nguyễn Hiệp. So về danh vọng lẫn tài năng Lê Linh không thể nào sánh với Nguyễn Hiệp được.

Không một cử động nào báo trước thanh đoản côn làm bằng gỗ đàn hương của Lê Linh chọt xoay tròn tựa như chong chóng thoát đầu chậm sau nhanh dần lên rồi cuối cùng biến thành một vòng tròn đen mờ di chuyển quanh đối thủ.

Chân đứng theo thế tấn đỉnh, hai bàn chân bám cứng trên mặt đất chắc hơn cọc gỗ chôn sâu xuống đất, hai mắt mở trừng trừng nhìn ra khoảng không trước mặt, Đa Tỷ Quyền Nguyễn Hiệp nằm trong tình trạng tĩnh chống động. Với công phu trầm tĩnh của hai mươi năm khổ luyện y không những nghe bằng tai thấy bằng mắt mà còn bằng cái tâm vi diệu của chính mình. Có nghe y mới có thể phân định được thế hư độn thực mà đối thủ sắp sửa thi triển. Bất cứ một

vật hữu hình nào di chuyển trong không khí đều phát ra âm thanh. Vũ khí cũng không ra ngoài định luật đó. Vũ khí càng nặng, diện tích càng to lớn khi di chuyển nhanh chừng nào sẽ phát ra âm thanh lớn chừng đó. Nguyễn Hiệp chú tâm lắng nghe âm thanh phát ra từ thanh côn của Lê Linh đang di chuyển trong không khí.

Vù... Quần hùng thoáng thấy từ trong vầng côn quang mịn mờ bóng ảnh chợt xẹt ra tia hắc quang vút tới người của Nguyễn Hiệp nhanh hơn sao xẹt. Không những tốc độ nhanh nện, lực đạo trầm trọng, đường côn lừng danh của Lê Linh còn hàm chứa vô số biến hóa tinh diệu, quái đản và nguy dị. Nếu đối thủ không giải chiêu y sẽ giữ nguyên chiêu thức, còn nếu đối thủ phản đòn đường côn của y cũng sẽ biến hóa tùy theo tâm ý.

Đa Tỷ Quyền Nguyễn Hiệp xuất chiêu. Hai cánh tay áo rộng no tròn kinh lực bung ra một cách chậm rãi, khoan hòa và từ tốn. Cánh tay bên tả kéo một đường từ trái sang phải trong lúc tay hữu hốt một đường ngược chiều với tay tả. Khi hai cánh tay vừa gặp nhau, bàn tay tả chợt gấp lại chỉ chừa ngón tay trở điểm hờ vào bàn tay cầm côn, còn bàn tay hữu khép lại trong thế triệt thủ lướt theo thân côn róc xuống bàn tay cầm vũ khí của Lê Linh.

Quần hùng buốt miệng kêu thành tiếng kinh ngạc khi thấy vị chương môn phái võ Thảo Đường phô diễn quyền thuật hoa mỹ, tân kỳ và biến ảo. Mấy chục năm nay Thảo Đường phái nổi danh giang hồ bằng quyền thuật mà Đa Tỷ Quyền Nguyễn Hiệp là một trong nhiều nhân tài xuất sắc bởi vậy y mới được các đồng đạo phong tặng danh hiệu Đa Tỷ Quyền. Giải chiêu bằng cách tấn công để bắt đối thủ phải tự triệt chiêu Nguyễn Hiệp đã đạt được trình độ vũ thuật cao thâm hiếm người sánh kịp.

Tuy nhiên đại diện cho Lê gia trang ra tranh tài cùng thiên hạ Mộc Côn Lê Linh phải có một thân vũ thuật độc đáo. Y hóa giải chiêu thức của đối thủ cũng bằng cách tương tự nghĩa là lấy công làm thủ. Không một ai thấy rõ, không một ai biết được bằng cách nào thanh đoản côn trong tay của Lê Linh chợt xoay tròn như chong chóng nhanh tới độ biến thành vầng côn quang đen mờ. Nếu Đa Tỷ Quyền Nguyễn Hiệp không tự triệt chiêu lại hai bàn tay sẽ bị chấn gãy vì đường côn tuyệt diệu của Lê Linh.

- Giỏi...

Miệng nạt tiếng khen vị chương môn Thảo Đường đập bộ cùng với hai cánh tay áo rộng phất lên mịn mờ bóng ảnh. Từ trong hai ống tay áo rộng lộ ra hai bàn tay khi mở thành chưởng, lúc cup lại thành chỉ, khi nắm lại thành quyền, lúc khép thẳng băng thành triệt thủ, nào chụp bắt, vặn bẻ, móc vổ, đâm chém, xô đẩy vào vũ khí và hết thảy các yếu huyệt trên thân thể của đối phương. Thường thường người ta bảo nếu đánh nhau kẻ nào có vũ khí sẽ có lợi thế hơn. Điều này không đúng với Nguyễn Hiệp. Chỉ bằng hai bàn tay thịt với thuật múa quyền siêu đẳng y ngang nhiên đón đỡ những đòn thế tấn công dữ dội của Lê Linh.

Chát... Bùng... Song phương đình thủ. Quần hùng nhìn thấy Lê Linh khoe miệng rỉ máu tươi còn Nguyễn Hiệp mặt tái xanh vì đau đớn. Hai người đều bị thương song xem ra Lê Linh bị thương nặng hơn Nguyễn Hiệp. Dường như cũng biết điều này nên Đa Tỷ Quyền không bỏ lỡ dịp may. Nạt tiếng trầm trầm y vung quyền tấn công tới tấp. Không một ai biết y đã phổ bao nhiêu kinh lực vào chiêu thức mà kinh phong làm bụi đất bay mịt mờ cùng với bóng tay trùng điệp luân lưu không dứt. Quần hùng tham dự đại hội trên Tân Viên không thiếu tay danh gia quyền thuật như Tướng Quốc Tự từng lừng danh giang hồ mấy trăm năm qua pho quyền Tướng Quốc, Bạch Long Vi đảo với Kinh Ngư quyền, Lạc Việt phái với Lạc quyền và hàng chục gia trang lớn nhỏ nổi tiếng. Tuy nhiên mọi người đều công nhận Đa Tỷ Quyền Nguyễn Hiệp xứng đáng danh vị nhất đẳng cao thủ về quyền thuật. Không những chiêu thức biến ảo, tinh xảo, hiểm ác, quyền thuật của y còn có điểm hơn người là kinh lực trầm trọng cực độ. Quyền phong toát ra mạnh tới mức thổi y phục mọi người bay lất phất mặc dù họ đứng cách xa hơn mười bước.

Những người có nhiều kinh nghiệm giao tranh đều biết Mộc Côn Lê Linh sẽ bị đánh bại nhưng y sẽ không chịu thua một cách dễ dàng và nhanh chóng. Đại diện cho Lê gia trang ra tranh tài cùng thiên hạ y phải có thân khổ luyện vượt bậc làm thành thứ phản ứng cực kỳ bén nhạy khiến cho y tránh thoát những đòn tấn công dữ dội của đối thủ trong đường tơ kẽ tóc.

Nạt tiếng trầm trầm Đa Tỷ Quyền Nguyễn Hiệp xô người nhập nội. Hai cánh tay áo rộng no tròn kinh lực của vị chưởng môn phái Thảo Đường dấy lên mịt mờ bóng ảnh khiến quần hùng đứng ngoài thấy trăm ngàn bàn tay khi to khi nhỏ, thoát biến thoát hiện, lúc tắt lúc nổi, chập chờn giăng mắc và bay lượn quanh người của Lê Linh.

Chát... Bùng... Song phương đình thủ. Phải chống đầu côn xuống đất Lê Linh mới đứng được. Khỏe miệng của y rỉ máu tươi. Nhìn đối thủ giây lát y nói lớn:

- Nguyễn chưởng môn quyền thuật tinh thâm vô tả. Tại hạ bại...

Dứt lời y ụa ra bụm máu tươi. Quyền phong hàm chứa nội gia chân lực của Nguyễn Hiệp đã gây nội thương trầm trọng cho đối thủ.

- Tại hạ hơi nặng tay xin Lê thế huynh đừng phiền giận...

Mộc Côn Lê Linh gượng cười:

- Không có chi... Hễ giao tranh là phải có thương vong...

Dứt lời y lão đảo lui ra khỏi đấu trường. Thi lễ cùng quần hùng xong Nguyễn Hiệp cũng trở về chỗ ngồi. Vô Hình Đạo Tôn Nhật bước ra xướng danh hai đối thủ kế tiếp là Nhất Quốc thiên Sư đấu với Vô Diện Thư Sinh. Quần hùng chăm chú nhìn vị sư trẻ tuổi vận nâu sòng chậm chậm bước vào đấu trường. Hơn năm trăm năm nay chùa Tướng Quốc là phái võ nổi bật nhất trong giới

giang hồ Đại Việt hơn cả phái Cổ Loa. Khởi thủy Tướng Quốc tự còn có tên là Khai Quốc tự được xây dựng vào thời nhà Tiền Lý của nước ta. Năm tân dậu tức là năm 541 tây lịch, ông Lý Bôn còn có tên là Lý Bí, quán tại huyện Thái Bình tỉnh Sơn Tây bất bình trước sự cai trị độc ác của Tàu mới chiêu mộ anh hùng hào kiệt trong nước nổi lên đánh đuổi ngoại xâm giành lại tự do và độc lập cho xứ sở. Trong số những người theo phò trợ Lý Bôn có một thiền sư tên Vô Ngôn Thông. Theo truyền thuyết giang hồ thời Vô Ngôn Thông đã lặn lội sang tận Trung Hoa tìm thầy học đạo và ngài là một trong những đệ tử của Bồ Đề Đạt Ma, tổ sư thứ hai mươi tám của Phật giáo Ấn Độ đồng thời là tổ sư thứ nhất của thiền phái Trung Hoa. Sau thời gian theo học với Bồ Đề Đạt Ma, sư Vô Ngôn Thông trở về nước sáng lập ra thiền phái đặc thù và riêng biệt đồng thời trở thành vị tổ sư đầu tiên của thiền phái Việt Nam. Tuy nhiên lúc đó đất Giao Châu đang bị nhà Lương của Trung Hoa cai trị bằng chính sách độc đoán và tàn ác cho nên thiền sư Vô Ngôn Thông mới đem hết đệ tử giúp đỡ Lý Bôn đánh đuổi thứ sử Tiêu Tư của nhà Lương. Lên ngôi vua lấy hiệu là Lý Nam Đế, Lý Bôn cho người dựng một ngôi chùa thật lớn đặt tên là Khai Quốc để tưởng thưởng công lao của thiền sư Vô Ngôn Thông đã giúp đỡ ông trong công cuộc chống ngoại xâm. Sau khi Lý Bôn chết nước ta lại lọt vào vòng nô lệ của ngoại bang. Quân Tàu thẳng tay tàn sát, bắt bớ, giam cầm các thiền sư của chùa Khai Quốc. Lúc đó thiền sư Vô Ngôn Thông đã tạ thế cho nên đệ tử của ông ta là Khai Quốc thiền sư bèn đổi tên chùa thành Tướng Quốc đồng thời ra lệnh cho môn đệ nhập giang hồ để tránh né sự lùng bắt của quân Tàu. Khi Ngô Quyền phá quân Nam Hán, vị phương trượng của Tướng Quốc Tự lúc bấy giờ là Hưng Quốc thiền sư cùng nhiều đệ tử của chùa Tướng Quốc đã anh dũng hy sinh trong trận thủy chiến Bạch Đằng Giang. Vì lẽ đó sau khi lên làm vua Ngô Quyền mới cho trùng tu lại Tướng Quốc Tự ở Cổ Loa. Dân ta bấy giờ rất mộ đạo Phật cho nên chẳng mấy chốc Tướng Quốc có nhiều cơ sở rải rác khắp nơi trong nước cũng như tín đồ càng ngày càng đông đảo hơn. Từ đó chùa Tướng Quốc không những có ảnh hưởng sâu rộng trong dân gian mà còn có uy tín lớn lao tại triều đình. Điểm đặc biệt nhất là chùa Tướng Quốc cũng giữ một vai trò quan trọng trong giang hồ ngang hàng với phái Cổ Loa.

Tăng bào phát phối tung bay Nhất Quốc thiền sư triển khai chiêu thức khởi đầu của Tướng Quốc quyền, pho quyền lừng danh giang hồ về tính chất hùng mạnh, cương mãnh, tân kỳ và biến ảo. Hai tay ôm thành vòng tròn, chân đứng chỏm mả tấn, thân hình hơi nghiêng về bên phải, vị thiền sư đại diện cho phái võ nổi tiếng đứng bằng tư thế khoan hòa, bình thản, ung dung và tự tại.

Các vũ sĩ trong giang hồ ít người biết rõ ràng về lai lịch cùng bản lĩnh của Vô Diện Thư Sinh. Người ta chỉ biết y xuất thân từ một gia trang nhỏ ít tiếng tăm của vùng Thái Nguyên. Tuy nhiên khoảng mười năm trở lại đây Vô Diện Thư Sinh được mọi người liệt vào hàng nhất đẳng cao thủ giang hồ. Khẻ nhếch nụ cười tươi Vô Diện Thư Sinh vòng tay bái tổ. Cánh tay gấp lại đưa lên cao, bàn tay mở ra mừng tượng như chuông đưa lên trời còn bàn tay trái nắm lại

thành quyền án ngay đan điền, Vô Diện Thư Sinh triển khai chiêu thức mở đầu một cách quái đản và dị kỳ. Hai bàn tay một mở ra một nắm lại, mở thì lật ngửa hướng lên trời trong lúc nắm lại úp xuống đất thoát trông buồn cười và hơi hợt thô sơ.

- Âm dương quyền... Thứ quyền thuật thô sơ, giản dị nhất mà cũng biến hóa nhất. Thái cực sinh ra âm dương. Dương chia thành thái dương và thiếu âm còn âm chia thành thái âm và thiếu dương hay còn gọi là tứ tượng. Từ tứ tượng lại nảy sinh bát quái với tám phương vị là càn, ly, tốn, cần, đoài, chấn, khảm, khai. Nói tóm lại âm dương quyền cũng chính là tứ tượng quyền hay bát quái quyền...

Nghe giọng nói trầm và khàn phát ra từ trên khán đài người ta biết người vừa lên tiếng không ai khác hơn Khai Quốc thiền sư, phương trượng của chùa Tướng Quốc. Nói về bản lĩnh trong giang hồ hiếm người là đối thủ của ông ta, còn nói về kiến thức võ học chắc không ai hơn được. Do đó lời luận giải của ông ta về bát quái quyền của Vô Diện Thư Sinh tất nhiên phải chính xác.

- Chùa Tướng Quốc quả nhiên danh bất hư truyền. Tại hạ kính mời đại sư thương lãm vài chiêu...

Lồng trong tiếng nói Vô Diện Thư Sinh đập bộ. Đang đứng đối diện với sư Nhất Quốc, y tà tà bước chênh chếch về bên hữu một bước.

Khai Quốc thiền sư nói lớn:

- Ly...
- Cần...
- Khai...
- Tốn...
- Chấn...
- Càn...
- Khảm...
- Đoài...

Ông ta nói đúng vào các phương vị mà Vô Diện Thư Sinh bước. Tuy nhiên ông ta không đếm nữa vì thực sự ông ta không biết y sẽ đập bộ tới phương vị nào. Và lại Vô Diện Thư Sinh bắt đầu bước nhanh làm cho ông ta không nói kịp. Muôn thi triển bát quái quyền tới mức tinh hoa người ta còn phải luyện bát quái bộ nữa. Hai thứ quyền pháp và bộ pháp hòa hợp với nhau khiến cho quyền thuật càng thêm biến ảo và phức tạp. Muốn luyện bát quái bộ pháp trước hết người ta vẽ vòng tròn với tám phương vị khác nhau. Thoạt đầu họ bước theo thứ tự từ càn qua ly, tốn, cần, đoài, chấn, khảm rồi tới khai và sau cùng trở về càn. Theo thời gian luyện tập họ sẽ quen dần những phương vị này cũng như bước chân trở nên thuần thục hơn. Đó là giai đoạn đầu tiên trong việc

khô luyện bát quái bộ. Giai đoạn thứ nhì là họ bước không theo thứ tự như trên nữa mà nhảy bộ. Thí dụ như khởi đầu đứng ở phương vị càn thay vì bước tới ly họ lại nhảy tới tốn, từ tốn tới đoài, từ đoài tới khảm xong trở lại càn. Nói tóm lại sau thời gian dài khô luyện quen dần với bước chân cũng như tám cửa của bát quái bộ họ có thể bước vào bất cứ cửa nào tùy theo tâm ý và phản ứng khi giao tranh cùng đối thủ. Do đó người ta khó lòng đoán biết được họ sẽ di chuyển ra sao vì bát quái bộ quá phức tạp và biến hóa.

Quần hùng đứng ngoài nhìn vào thấy Vô Diện Thư Sinh như biến thành bóng mờ xẹt qua xẹt lại, nhảy tới nhảy lui, thoát biến thoát hiện, chọt tắt chọt nổi, giăng mắc trùng điệp bao quanh đối thủ.

- Đờ...

- Bát quái quyền...

Có tiếng người nói lớn. Quần hùng buột miệng kêu thành tiếng kinh ngạc khi thấy bóng tay hiện lờ mờ đầy trời cùng với quyền phong dấy bụi đất mờ mờ.

Trụ bộ chắc hơn cọc gỗ chôn sâu xuống đất Nhất Quốc thiền sư triển khai quyền pháp bí truyền của sư môn ngang nhiên đón đỡ cùng bát quái quyền của Vô Diện Thư Sinh. Biết quyền thuật của đối thủ thuần lấy tinh xảo, biến hóa để làm rối loạn tinh thần của đối phương cho nên ông ta bình tĩnh đem sở trường của sư môn ra để đối phó. Dĩ nhiên so về phần tinh xảo và biến hóa tướng quốc quyền không bằng được bát quái quyền song về tính chất hùng mạnh, cương mãnh lại hơn nhiều. Chỉ hơn năm mươi hiệp giao đấu quyền phong toát ra từ tướng quốc quyền của sư Nhất Quốc làm mát mặt người xem đồng thời làm cho Vô Diện Thư Sinh không còn vào sát để tấn công. Nạt tiếng trầm trầm vị sư đại diện cho Tướng Quốc tự phản công. Đang đứng im ông ta chọt đập bộ một bước dài đồng thời hai tay cùng lúc đánh ra hai chiêu khác nhau. Tay tả vỗ ra bên tả một chiêu phách không quyền nhằm ngăn chặn đường tiến thoái của địch thủ, trong lúc tay hữu với hơn mười thành nội lực đánh một quyền vào hông của Vô Diện Thư Sinh. Chát... Bùng... Quyền phong của hai đối thủ chạm nhau nổ thành tiếng cực lớn. Song phương đình thủ. Khóe miệng rỉ máu tươi sư Nhất Quốc đứng im an thần định khí. Mặt xanh dờn và nhăn nhó vì đau đớn, Vô Diện Thư Sinh khom người khạc ra bụm máu tươi xong từ từ thốt:

- Đại sư nội lực thâm hậu mà quyền thuật cũng hiểm người sánh kịp. Tại hạ bại cũng phải...

Khom người bái tổ Nhất Quốc thiền sư cười nhẹ nói:

- Bần tăng thật may mắn mới thắng được thí chủ nửa chiêu...

Không nói thêm lời nào Vô Diện Thư Sinh khập kễnh lui ra khỏi đấu trường

Vô Hình Đạo Tôn Nhật cười hỏi Tử Cước Lê Hùng:

- Lê huynh thấy Tướng Quốc quyền và bát quái quyền thứ nào hay hơn?

Lê Hùng vuốt râu cười nhẹ điềm đạm nói:

- Vô Diện Thư Sinh bại không phải vì bất quá quyền mà tại vì y luyện chưa tới mức tinh hoa. Nhất là nội lực của y sánh ra không bằng sư Nhất Quốc. Đó là tại vì người thi triển kém tài chứ không phải tại công phu dở...

Thấy trời đã xế chiều Vô Hình Dao Tôn Nhật bước ra tuyên bố tạm chấm dứt cuộc tranh tài và sẽ tiếp tục vào sáng mai.

Đang dùng cơm tối Phạm Cự Lượng được quân hầu báo có Hưu Danh Vô Thực đang chờ hội kiến tại trung dinh. Biết có chuyện khẩn cấp Phạm Cự Lượng vội buông đũa và bước ra trung dinh. Vị đại tướng họ Phạm thấy hai nhân viên đầu não của đoàn do thám Hoa Lư là Hưu Danh Vô Thực và Bách Diện Thư Sinh đang đứng chờ.

- Xin lỗi đã quấy rầy tướng quân trong lúc đêm hôm tăm tối, tuy nhiên lão phu vừa được nhân viên do thám báo tin cực kỳ khẩn cấp và quan trọng...

Ngừng lại giây lát xong vị thủ lĩnh đoàn do thám trầm giọng xuống thật thấp như sợ có người khác nghe:

- Nhân viên do thám thuộc ban tin tức báo cáo hôm qua đạo quân viễn chinh của Tống triều dưới quyền chỉ huy của tướng Hầu Nhân Bảo đã vượt qua biên giới Việt- Hoa...

Thái độ của vị đại tướng nổi tiếng của Đinh triều không tỏ ra vẻ gì khác lạ ngoại trừ nụ cười gằn nở trên môi. Dường như Phạm Cự Lượng đã tiên liệu việc quân Tống sẽ xâm lăng Đại Việt có điều sớm hay muộn mà thôi.

- Quân do thám còn cho biết đạo quân tiên phong dưới quyền chỉ huy của tướng Tôn Toàn Hưng đã đánh chiếm Quảng Nguyên, trong lúc cánh quân tá dục thuộc quyền thống lĩnh của tướng Trần Khâm Tổ ào ạt vượt biên giới uy hiếp các châu Tô, châu Mậu của ta...

Mỉm cười Phạm Cự Lượng gật gù lên tiếng:

- Nếu bản chức đoàn không làm đạo quân tiên phong của Tôn Toàn Hưng sau khi chiếm Quảng Nguyên sẽ thẳng đường đánh chiếm thành Lạng Sơn, còn đạo tá dục của Trần Khâm Tổ vượt qua các châu Tô, Mậu để làm thành thế gọng kềm uy hiếp vùng trung châu...

Vuốt râu cười nhẹ Hưu Danh Vô Thực nói nhanh:

- Tuy không thông thạo việc binh thư đồ trận nhưng lão phu nghĩ đạo quân tiên phong của Tôn Toàn Hưng sẽ vượt qua thành Lạng Sơn để tràn xuống vùng trung châu như Bắc Giang, Bằng Giang sau đó uy hiếp các vị trí quan trọng của vùng châu thổ Nhị Hà...

Phạm Cự Lượng cười ha hả nói lớn:

- Hữu thủ lĩnh nói đúng ý ta lắm. Thành Lạng Sơn chỉ là một vị trí dùng để tạm thời ngăn chặn địch cũng như đánh tập hậu mà thôi. Tổng triều biết rằng đánh nhau ở vùng đồng bằng dễ dàng và tiện lợi hơn vì hai lý do quan trọng là quân lương và địa thế không hiểm trở như ở vùng trung châu. Do đó theo ý của bản chức quân Tổng không muốn hao phí binh lực để chiếm Lạng Sơn...

Bách Diện Thư Sinh chột lên tiếng:

- Tôi không hiểu Phạm tướng quân muốn ám chỉ điều gì khi nói quân Tổng sẽ không hao phí binh lực để chiếm Lạng Sơn?

Nhìn vị phó thủ lĩnh đoàn do thám Hoa Lư Phạm Cự Lượng ôn tồn giải thích:

- Bản chức xin nói rõ để cho Bách phó thủ lĩnh hiểu là nếu ta giữ thời địch không đánh còn nếu ta bỏ họ sẽ nhân đó mà chiếm Lạng Sơn...

- Theo ý tướng quân ta nên giữ hay bỏ Lạng Sơn?

Trầm ngâm giây lát Phạm Cự Lượng trả lời:

- Theo ý của bản chức ta nên giữ Lạng Sơn nhưng không cần phải huy động một lực lượng lớn lao. Chỉ cần hai ngàn quân là ta có thể giữ được Lạng Sơn rồi. Nhị vị chắc đã thông báo tin này tới quan Thập Đạo?

Khê gật đầu Hữu Danh Vô Thực đáp liền không do dự:

- Lão phu đã đích thân báo cáo tin này lên quan Thập Đạo sáng hôm nay. Người truyền lệnh cho lão phu đem tin này nói cho Phạm tướng quân biết đồng thời ra lệnh triệu hồi tướng quân về Hoa Lư để hội họp về việc quân Tổng xâm lăng nước ta...

Phạm Cự Lượng gật đầu cười nhẹ chưa kịp hỏi Hữu Danh Vô Thực lên tiếng:

- Nguồn tin thứ hai là quân Đổ Động đã bí mật rút lui không để lại dấu vết. Quân do thám của lão phu cố gắng tìm kiếm mà chưa khám phá ra được chúng đi đâu và làm gì...

Phạm Cự Lượng lẩm bẩm:

- Là kìa... Y định giở trò gì đây...

Nhìn hai nhân viên đầu não của đoàn do thám họ Phạm trầm giọng:

- Đổ Cảnh Thạc là tay mưu mẹo và quyền biến. Y đột nhiên mất tích tất phải có lý do...

Y vừa nói tới đó chột ngưng lại khi nghe có tiếng xôn xao rồi một viên tướng hồi hả bước vào:

- Trình tướng quân... Quân Đổ Động đang ùn ùn tiến tới chỉ cách ta hơn dặm đường...

Phạm Cự Lượng hơi đổi sắc khi nghe tin trên. Y ngược nhìn viên thuộc tướng như chờ nghe tiếp:

- Quân ta còn báo cáo rằng đạo trung quân độ ba ngàn dưới quyền chỉ huy của Đỗ Cảnh Thạc hạ trại cách chỗ ta đóng quân non dặm đường, còn đạo tả dực có quân số non hai ngàn sẽ tiến tới Xuân Mai, trong lúc đạo hữu quân sửa soạn tấn công vào đạo binh thiết kỵ của ta. Xin tướng quân liệu định...

Phạm Cự Lượng nhìn Hữu Danh Vô Thực và Bách Diện Thư Sinh. Tuy y không nói lời nào song hai nhân viên đầu não của đoàn do thám hiểu. Đỗ Cảnh Thạc đã dùng chức mưu qua mặt được đoàn do thám. Không biết địch đi đâu và làm gì, quân Hoa Lu không thể nào nắm thế chủ động được.

- Mời nhị vị theo bản chức quan sát địch tình...

Dưới sự hộ tống của quân hộ tống Phạm Cự Lượng cùng với Hữu Danh Vô Thực, Bách Diện Thư Sinh và viên thuộc tướng cỡi ngựa tới gần chỗ Đỗ Cảnh Thạc đóng quân. Đứng trên đỉnh đồi thấp họ im lặng quan sát. Trại binh yên lặng như tờ. Người đi lại cũng không thấy song họ cảm thấy sát khí bốc ngùn ngụt.

- Tiên đế thường nói không những võ nghệ siêu quần Đỗ Cảnh Thạc còn có tài điều binh khiển tướng do đó quân Đỗ Động quả là tinh binh không kém chi quân Hoa Lu...

Tiếng đại pháo nổ đùng cực lớn ngắt ngang lời nói của Phạm Cự Lượng. Tiếng trống trận nổi rền trời đất. Đạo quân kỵ tinh kỳ phát phối đột nhiên xuất hiện rồi nhắm chỗ họ đứng chạy tới như bay. Phạm Cự Lượng nói nhanh:

- Ta nên rút lui vì họ đã khám phá ra tông tích của ta...

Hữu Danh Vô Thực cười lên tiếng:

- Chậm mất rồi... Họ đã chặn hậu ta rồi...

Nhìn theo tay chỉ của vị thủ lĩnh đoàn do thám Phạm Cự Lượng thấy một đạo quân bộ từ trong rừng cây hiện ra chặn đường rút lui của họ. Họ Phạm lặng thinh không nói tuy trong lòng rất lo âu. Theo hộ tống y chỉ có mười người, tuy họ là đồng tướng nhưng làm sao cự lại một ngàn tinh binh của Đỗ Động.

Đạo kỵ binh dừng lại cách địch quân mười bước. Một vị đại tướng khôi giáp uy nghi, tay cầm trường thương thúc ngựa bạch ra khỏi hàng quân. Phạm Cự Lượng nói nhỏ:

- Y là Đỗ Cảnh Thước, trưởng nam của Đỗ Cảnh Thạc, chỉ huy trung quân. Người ta đồn y tài kiêm văn võ, trí mưu đều có đủ. Sau này y sẽ là nhân vật cầm đầu quân Đỗ Động đấy...

- Phạm tướng quân... Đã lâu không gặp Đỗ Cảnh Thước tôi hân hạnh được tái kiến...

Nghe giọng nói hùng tráng của Đỗ Cảnh Thước Phạm Cự Lượng bật cười ha hả nói lớn:

- Mười năm không thấy mặt Phạm tôi nào ngờ Đỗ thế huynh trưởng thành nhanh quá...

Phạm cự Lượng thúc ngựa tới đối diện với Đỗ Cảnh Thước. Ngồi trên ngựa y hơi nghiêng mình tỏ ý thi lễ xong cười tiếp:

- Dám hỏi Đỗ sứ quân vẫn được Khang an...

Vòng tay thi lễ Đỗ Cảnh Thước đáp:

- Đa tạ... Tuy tuổi hạc đã cao song gia phụ nhờ trời vẫn được Khang an...

- Phạm tôi tới Đỗ Động đã lâu nhưng vì việc quân bề bộn thành ra chưa có dịp tới vấn an Đỗ sứ quân...

Đỗ Cảnh Thước cười ha hả nói lớn:

- Phạm tướng quân... Dù sao quân Hoa Lư và Đỗ Động cũng là anh em một nhà cho nên Đỗ tôi có lời nói trước. Nếu tướng quân không khứng rút binh thời hai bên sẽ phải có can qua. Lúc đó quân Hoa Lư tứ diện thụ địch thời sớm muộn gì cũng phải tan rã thôi...

- Tứ diện thụ địch... ha... ha... ha... Quân Đỗ Động như cá nằm trên thớt ta muốn bắt lúc nào cũng được... Nửa vạn quân của Đỗ cảnh Thạc ta chỉ phát tay là xong...

Đỗ Cảnh Thước cười gằn cao giọng thốt:

- Nửa vạn quân Đỗ Động có thể không làm cho tướng quân phải lo lắng nhưng còn năm vạn quân của Hầu Nhân Bảo thời Phạm tướng quân phải đối phó ra sao. Nếu ta không làm thời đạo binh tiên phong của Tôn Toàn Hưng đã bủa vây Lạng Sơn thành rồi...

Phạm Cự Lượng làm thinh không nói lời nào trước lời vặn hỏi của địch thủ. Giọng nói của Đỗ Cảnh Thước vang vang trong gió khiến ai ai cũng nghe rõ:

- Tôi biết nửa vạn quân Đỗ Động không đủ sức làm khó dễ tướng quân tuy nhiên thế liên minh giữa Đỗ Động và giới giang hồ Đại Việt chắc phải làm tướng quân lo nghĩ trong lúc dầu sôi lửa bỏng này...

Phạm Cự Lượng hơi thoáng giật mình khi nghe câu nói của Đỗ Cảnh Thạc. Lê Hoàn ra lệnh cho y chỉ huy hai đạo quân kỵ và bộ tới đây không ngoài mục đích trừ diệt giới giang hồ Đại Việt đang hội họp trên Tản Viên Sơn. Theo ý kiến của Lê Hoàn thời giới giang hồ Đại Việt là một lực lượng chống đối mạnh mẽ nhất. Ngày nào họ còn chống đối ngày đó Lê Hoàn không thể ăn ngon ngủ yên nhất là ngồi lên chiếc ngai vàng Đại Việt một cách dễ dàng. Nếu liên minh cùng giới giang hồ Đại Việt, Đỗ Cảnh Thạc sẽ có trong tay một vạn tinh binh. Bình thường một vạn quân này không thể nào đối địch lại bảy tám vạn

quân Hoa Lư nhưng bây giờ tình hình đã đổi khác. Quân Hoa Lư sẽ phải huy động toàn thể binh đội lên án ngữ mặt bắc để chống ngoại xâm do đó không còn đủ binh lực để kinh chống lại thế liên minh của Đỗ Cảnh Thạc và giới giang hồ Đại Việt.

- Phạm tướng quân... Nể tình xưa nghĩa cũ ta nhượng cho tướng quân một sinh lộ là mau rút binh về Hoa Lư để lo chống lại quân binh của Tống triều. Nhược bằng tướng quân không nghĩ điều hay, không phân lẽ thiệt hơn thời nay mai đây quân Hoa Lư và quân Đỗ Động sẽ phải gà nhà bôi mặt đá nhau....

Dứt câu nói trên Đỗ Cảnh Thước phát tay làm lịnh. Tiếng trống thúc quân nổi rền trời đất. Hàng chục tiếng địa lôi nổ rung chuyển đất trời. Từ trong rừng cây bên tả một đạo quân bộ ùn ùn kéo ra. Quân tuy ít song khí thế hơn hùm thiêng hổ dữ. Cùng lúc đó một đạo quân bộ từ bên hữu trẩy đi tợ gió cuốn. Thoáng chốc hai đạo quân gặp nhau, hợp làm một biến thành trận thế trường xà đoạn đổi sang thanh long rồi hoá ra bạch hổ.

Ngồi im trên mình ngựa nhìn quân Đỗ Động thao diễn thế trận Phạm Cự Lượng nhẹ lắc đầu thở dài nói:

- So với Hoa Lư quân Đỗ Động không kém chút nào lại còn có nhiều tướng tài. Quan Thập Đạo luận đúng lắm khi nói rằng thế liên minh giữa Đỗ Cảnh Thạc và giới giang hồ Đại Việt là mối nguy hiểm hàng đầu của Hoa Lư...

- Tướng quân định liệu thế nào?

Quay ngựa rút lui Phạm Cự Lượng cười thong thả nói:

- Về trung dinh xong bản chức sẽ trình bày cùng nhị vị và các thuộc tướng về kế sách đối phó với quân Đỗ Động và giới giang hồ Đại Việt...

Trời tối ngựa bàn tay không thấy. Gió thổi vù vù lạnh buốt xương. Năm trăm quân trang bị toàn vũ khí nhẹ và ngắn đứng im trong bóng tối sẵn sàng hành động. Hồ phu nhân và kẻ cầm sỏ giang hồ đứng cạnh nhau.

- Tôn ông nên thận trọng...

Hồ phu nhân thì thâm đoạn nắm lấy bàn tay của kẻ cầm sỏ giang hồ. Thông cảm nỗi lo âu của người bạn đồng hành y cười nói nhỏ:

- Phu nhân an tâm...

Hồ phu nhân gật đầu quay sang nói với Hồ Vũ Hoa:

- Nhạc phụ hãy bảo trọng...

Đỗ Cảnh Thước lên tiếng:

- Thưa Hồ thúc phụ đúng canh ba rồi...

Hồ Vũ Hoa gật đầu vẫy tay ra lịnh. Toán quân im lặng biến mình vào bóng tối. Gần canh tư quân Đỗ Động còn cách trại quân Hoa Lư mấy trăm bước. Hồ Vũ Hoa thì thâm với kẻ cầm sỏ giang hồ và Đỗ Cảnh Thước:

- Ta nhắc lại cho Đỗ hiền diệt và túc hạ biết là phải hành động thật nhanh xong rút lui cũng thật nhanh. Mục đích đột kích vào trại của quân Hoa Lư nhằm đốt phá lương thực mà thôi. Do đó ta không cần phải giao tranh hoặc hạ sát địch quân...

Đỗ Cảnh Thước lãnh lệnh điều động quân sĩ dưới quyền nương theo bóng đêm tới sát trại quân Hoa Lư. Nhìn theo bóng quân mất dạng Hồ Vũ Hoa nói nhỏ với kẻ cầm sỏ giang hồ:

- Túc hạ cẩn thận... Ta hẹn gặp nhau tại trung dinh của Phạm Cự Lượng...

Gật đầu kẻ cầm sỏ giang hồ bằng mình chạy trước. Hồ Vũ Hoa cười nhẹ bám theo bên gót.

Vì trời tối thêm mưa gió lạnh lẽo khiến cho sự canh gác của quân Hoa Lư lơ lửng nên kẻ cầm sỏ giang hồ lọt vào vòng dinh trại không chút trở ngại. Nép mình vào góc tối y đứng im suy tính tìm cách lọt vào trung dinh của Phạm Cự Lượng. Tâm tâm của y là nếu không bắt sống y cũng đánh trọng thương để làm cho họ Phạm bỏ ý định tấn công vào giới giang hồ Đại Việt trên đỉnh Tân Viên. Đang miên man suy nghĩ y chợt nghe âm thanh khẽ vang lên ở sau lưng của mình. Với thính lực tinh tường và kinh nghiệm giang hồ y biết âm thanh đó chính là bước chân của kẻ dạ hành. Tuy không biết đích xác kẻ lạ là ai nhưng y phỏng chừng thứ nhất kẻ lạ có thể là một võ sĩ giang hồ lén lút xâm nhập vào dinh trại của quân Hoa Lư để dò la tin tức. Thứ nhì kẻ lạ có thể là nhân viên thuộc ban bảo hoàng của đoàn do thám Hoa Lư đang có phận sự canh gác. Sau khi thành lập xong đoàn do thám Hoa Lư các võ sĩ giang hồ đưa ra một ý kiến vô cùng mới lạ song cực kỳ hữu hiệu. Ý kiến đó là xử dụng các nhân viên do thám vào việc canh phòng doanh trại. Gồm toàn các võ sĩ giang hồ với bản lĩnh cao siêu họ thừa khả năng đối phó hoặc khám phá ra tông tích của gian phi. Ngồi im trong bóng tối an thần định khí hay triển công phu trầm tĩnh và xuyên qua thính lực tinh tường họ có thể nghe được tiếng bước chân của kẻ dạ hành cách xa trăm bước do đó họ dễ dàng khám phá ra tông tích của gian phi. Sau khi việc xử dụng nhân viên do thám vào việc canh phòng đặc biệt dinh trại của quân Hoa Lư trở thành nơi chốn khó khăn cho gian phi lén lút xâm nhập.

Kẻ cầm sỏ giang hồ vẫn im lìm dù tiếng bước chân càng lúc càng tới sát đồng lúc với quyền phong lốc gió âm u ập vào hậu tâm. Nụ cười nở trên môi của tay kiếm giết người khi biết kẻ lạ chính là nhân viên của đoàn do thám Hoa Lư. Đợi cho quyền phong lấn tới thật gần y chợt xoay phắt người lại đối diện với kẻ địch cùng lúc hai cánh tay bung ra. Bàn tay mặt khép lại thẳng băng trong thế triệt thủ chém vút vào cổ họng còn bàn tay tả mở khoằm khoằm móc vào cổ tay của đối phương. Chiêu thức đi được nửa đường y chợt biến trào thành chưởng vỗ hờ vào đan điền còn triệt thủ biến ra trào công bầu vào cổ. Cổ tình không để cho địch thủ có thời giờ hóa giải chiêu thức hoặc lên tiếng báo động nên kẻ cầm sỏ giang hồ ra chiêu thần tốc, kỳ ảo và độc hại dị thường. Tuy nhiên đối thủ của y quả nhiên có bản lĩnh cao thâm. Dù bị tấn công ráo riết hẳn

vẫn bình tĩnh giải chiêu một cách hữu hiệu và chính xác cho nên nhất thời kẻ cầm sỏ giang hồ không thể nào đánh bại hẳn được.

- Cháy... cháy...

- Kho lương cháy... Kho lương cháy anh em ơi...

Nghe tiếng quân canh báo động gã nhân viên do thám giật mình hơi lơ tay một chút. Đối với một cao thủ thượng đẳng giang hồ giây phút ngắn ngủi này quý hơn vàng. Không chậm trễ kẻ cầm sỏ giang hồ xô người nhập nội. Chân hữu đạp một bước thật dài vào sát đối phương, lưng hơi khòm xuống một chút, cánh tay mặt gấp lại với khuỷu tay nhọn hoắt thúc vào đan điền đoạn bàn tay dựng thẳng lên hất vào cằm xong mở ra bầu vào yết hầu. Ngón đòn vô vật lừng danh và tối độc của Lý Ông Trọng xảy ra nhanh hơn chớp mắt. Gã nhân viên do thám nấc tiếng nhỏ gục xuống. Chụp lấy xác chết y hoán đổi y phục xong ung dung bước đi.

- Cháy...

- Cháy...

Miệng la lớn báo động kẻ cầm sỏ giang hồ bước nhanh về phía chỗ có ánh đèn sáng. Thọc tay vào túi áo của gã nhân viên do thám chạm phải vật gì lạnh lạnh mồm cười thích thú. Không cần nhìn y cũng biết đó chính là tấm thẻ bài hay là tín vật của nhân viên do thám. Đoàn do thám Hoa Lư nhân số đông đảo mà mỗi ban có nhân viên cả ngàn người cho nên họ không thể nào nhận diện hoặc biết mặt hết đồng bọn của mình. Do đó mỗi nhân viên đều có một tấm thẻ bài bằng kim khí khắc hình một con ó chân bầu lấy hai thanh kiếm gác chéo nhau. Đó là vật bất ly thân đồng thời để chứng tỏ họ là nhân viên do thám. Nếu làm chủ tín vật này kẻ cầm sỏ giang hồ có thể ra vào dinh trại của quân Hoa Lư một cách dễ dàng.

Đang ngủ say chợt nghe tiếng la thất thanh quân Hoa Lư giật mình. Lửa bốc sáng lò. Kho lương cháy hùng hực. Tàu ngựa chứa đầy cỏ khô theo gió mạnh lan thật nhanh.

- Thích khách... thích khách...

- Gian phi...

Quân Hoa Lư lớp lo chữa lửa, lớp lo tìm kiếm gian phi khiến cho trại quân náo loạn. Nghe tin báo có lửa cháy Phạm Cự Lượng tức tốc điều động quân sĩ dập tắt lửa và tìm kiếm gian phi. Tuy nhiên địch quân đã tẩu tán không để lại dấu vết. Trại quân từ từ lấy lại trật tự và yên tĩnh. Binh sĩ ai về chỗ nấy. Một người vận sắc phục nhân viên của đoàn do thám lặng lẽ bước về phía trung dinh của Phạm Cự Lượng. Còn cách mười bước nhìn dáo dác không thấy ai y lẩn nhanh vào bóng tối. Chốc sau lại thấy y hiện ra rồi bước đến gần chỗ tên quân canh đứng nơi cổng. Dừng trước mặt tên lính canh y cười nói:

- Trời mưa lạnh quá...

Nhìn thấy người lạ vận sắc phục của nhân viên do thám tên lính canh không hỏi lời nào. Chép miệng thở dài hẳn nói nhỏ:

- Trời mùa đông gió bắc đã lạnh lại còn thêm mưa phùn nữa. Lạnh chết đi thôi...

Gã nhân viên do thám cười cười:

- Tôi cũng vậy... Đang ngủ ngon mà bị dựng dậy vì mấy tên quân Đổ Động phá rối...

Liếc tên lính canh y cười nói:

- Tôi được lệnh cấp trên bảo phải tới đây canh giữ trung dinh để đề phòng giặc trở lại...

Nghe nói tên lính canh mừng rỡ. Được thêm người canh gác hẳn càng thêm vững dạ và có người chuyện trò cho qua thời giờ.

Liếc vào trong thấy đèn sang sáng gã nhân viên do thám hỏi:

- Chắc Phạm tướng quân còn thức?

Tên lính canh gật đầu:

- Ông thức khuya lắm... Nhiều đêm tôi thấy tới cuối canh ba mới tắt đèn đi ngủ...

Dứt lời tên lính canh cười cười tiếp:

- Anh làm ơn canh hộ tôi giây lát để tôi vào trong kia kiểm ly nước chè uống cho ấm bụng xong trở ra liền...

Gã nhân viên do thám gật đầu cười nói:

- Anh cứ đi rồi lúc nào trở lại cũng được...

Gã nhân viên do thám đứng nhìn theo bóng tên lính canh mất dạng mới từ từ rời chỗ đứng tới gần cửa trung dinh. Ngưng thần lắng tai y nghe được tiếng người nói chuyện rì rầm. Chừng tàn nén nhang tên lính canh trở lại. Gã nhân viên do thám cười nói:

- Anh đứng canh để tôi đi dạo một vòng xem có gian phi lên vào không...

Dứt lời y biến mất vào bóng đêm mịt mù.

Nhìn bốn viên thuộc tướng trung thành đứng trước mặt Phạm Cự Lượng nghiêm giọng nói:

- Đầu canh năm chúng ta sẽ động binh. Lê tướng quân hãy chỉ huy đạo binh tiên phong tới đóng cách Tân Viên mười dặm đường, phần Nguyễn tướng quân điều khiển đạo tả dục tới hạ trại cách Xuân Mai chừng năm dặm về hướng đông bắc, trong lúc Trần tướng quân dẫn hữu quân rút về hướng đông nam cách Xuân Mai chừng mười dặm hạ trại và chờ lệnh của ta. Bản chức cũng đã truyền

lệnh cho Hồ tướng quân rút đạo binh thiết kỵ về Hoa Lư trước. Phần bản chức sẽ chỉ huy trung quân và hậu tập tới hạ trại tại Xuân Mai...

Lê Ánh, vị tướng chỉ huy đạo tiền quân ngập ngừng giây lát mới hắng giọng:

- Trình Phạm tướng quân... Nếu mặt tướng không làm thời ta nhận được lệnh của quan Thập Đạo là phải rút quân về Hoa Lư; tuy nhiên theo cách bày binh như vậy tướng quân dường như có ý định tấn công vào Tản Viên...

Phạm Cự Lượng cười nhẹ lắc đầu thông thả thốt:

- Nhận được lệnh triệt binh về Hoa Lư để chuẩn bị đánh nhau với quân Tống dĩ nhiên bản chức không thể trái lệnh của quan Thập Đạo. Sở dĩ bản chức bố trận như vậy chỉ là kế nghi binh trước khi rút lui, bởi vì triệt binh mà không sửa soạn trước là thất sách...

Ngừng lại thông thả nhấp ngụm trà thắm giọng vị tướng họ Phạm từ từ tiếp:

- Biết ta rút lui thế nào quân Đỗ Động cũng đuổi theo do đó ta phải dùng kế nghi binh khiến địch không biết ta làm gì, tấn công vào Tản Viên hay rút lui về Hoa Lư. Chư tướng cũng biết là tướng chỉ huy ngoài biên cương đôi khi cũng phải trái lệnh miên làm sao thành công thôi. Bằng cách bày binh bố trận như thế này ta có nhiều điểm lợi. Thứ nhất ta ngăn ngừa không cho quân Đỗ Động kéo tới Tản Viên để hội họp cùng giới giang hồ Đại Việt. Thứ nhì ta muốn tấn công Tản Viên cũng được mà rút lui cũng được. Địch không biết ta sẽ làm gì khi bày binh bốn hướng...

- Tướng quân định tấn công Tản Viên Sơn?

Nguyễn Thiệu, tướng chỉ huy đạo tả quân lên tiếng hỏi:

- Có thể có mà có thể không... Tùy theo tình hình bản chức sẽ quyết định một cuộc tấn công bất thành linh vào Tản Viên Sơn hay âm thầm rút lui về Hoa Lư. Gần tới giờ rồi chư tướng nên về sửa soạn...

Hiểu ý chủ tướng bốn vị đại tướng từ từ rút lui. Hai tay chấp sau lưng, Phạm Cự Lượng chậm chậm dạo từng bước trong trung đình. Bạch lạp cháy leo lét. tiếng gà eo óc gáy.

Bước vào phòng lúc Đỗ Cảnh Thạc đang ngồi trò chuyện với Hồ Vũ Hoa và Hồ phu nhân, Đỗ Cảnh Thước nói nhanh:

- Trình phụ thân... Quân do thám của ta báo rằng Phạm Cự Lượng đã chuyển quân hồi sáng sớm. Đạo tiền quân của y kéo tới hạ trại cách Tản Viên mười dặm trong lúc tả quân hạ trại cách Xuân Mai năm dặm về hướng đông bắc, còn hữu dực rút về đóng cách Xuân Mai mười dặm đường về hướng đông nam. Phần Phạm Cự Lượng chỉ huy trung quân và hậu tập tới đóng tại Xuân Mai...

Vàng trán rộng của vị đại tướng già nua từng trải thân trăm trận cau lại. Thật lâu ông ta mới nhìn người trưởng nam rồi từ từ hỏi:

- Con nghĩ thế nào về cách bày binh của Phạm Cự Lượng?

Đỗ Cảnh Thước trả lời không do dự:

- Thưa phụ thân... Phạm Cự Lượng không hổ danh viên đại tướng nhiều mưu mô của quân Hoa Lư. Với lối bố trận như vậy y làm cho ta khó đoán được là y triệt binh hay tấn công Tản Viên Sơn...

Hồ phu nhân chột cất giọng thánh thót:

- Đỗ đại huynh luận đúng. Theo thiên ý của tôi thời Phạm Cự Lượng sẽ rút quân...

- Rút quân?

Đỗ Cảnh Thạc hỏi bằng hai chữ ngắn gọn. Hồ phu nhân đáp nhanh:

- Thưa bá phụ. Có thể nhận được lệnh từ Lê Hoàn ở Hoa Lư hoặc không muốn hao tổn lực lượng vì phải đánh nhau với quân Đỗ Động và giới giang hồ Đại Việt cho nên Phạm Cự Lượng không còn chọn lựa nào hay hơn là triệt binh về Hoa Lư. Tuy nhiên với cái nhìn sâu sắc của một viên đại tướng giàu mưu lược Phạm Cự Lượng đã nhận ra sự lợi hại trong thế liên kết của Đỗ Động và giới giang hồ. Do đó trước khi rút lui y muốn bẻ gãy thế liên minh này. Chuyển tiền quân tới hạ trại cách Tản Viên mười dặm y nhắm vào hai mục đích chính là ngăn không cho quân Đỗ Động hợp cùng giới giang hồ đồng thời cũng làm cho ta nghĩ rằng y sẽ tấn công Tản Viên mà không nghĩ tới chuyện y sẽ rút binh...

Đỗ Cảnh Thước cười ha hả hỏi:

- Hiền muội chắc phải đọc binh thư của Tôn Tử hay Gia Cát Lượng?

Hồ phu nhân cười thánh thót đáp:

- Đỗ đại huynh nói đúng. Tiểu muội thích đọc sách mà Hồ gia trang lại có rất nhiều sách vở của người xưa...

Chỉ vào tám bản đồ trên mặt bàn Hồ phu nhân cười tiếp:

- Dem tả quân tới đóng trại nơi hướng đông bắc Phạm Cự Lượng buộc ta phải đi vòng lên Chúc Sơn rồi từ đó đi Tản Viên. Di chuyển một đạo binh năm ngàn người với vũ khí và lương thực trên đoạn đường hơn năm mươi dặm ta phải mất ít nhất hai ba ngày. Lúc đó có lẽ đại hội giang hồ ở Tản Viên đã bé mạp rồi...

Đỗ Cảnh Thước gật gù:

- Ta hiểu ý hiền muội. Chỉ bằng cách bố trận như vậy Phạm Cự Lượng không tốn một mũi tên cũng phá vỡ cái thế liên kết của Đỗ Động và giới giang hồ Đại Việt. Đây là thế bất chiến tự nhiên thành. Nếu ta không đi vòng lên Chúc Sơn...

Đỗ Cảnh Thước lẩm bẩm. Vành môi thắm nở thành nụ cười tươi tắn Hồ phu nhân đỡ lời:

- Nếu dẫn quân đi xuyên qua ta sẽ bị Phạm Cự Lượng đánh cạnh sườn hoặc đánh tập hậu. Đỗ đại huynh cũng biết trong binh thư tối kỵ nhất hai điều này...

- Ta nghĩ đây là kế nghi binh của Phạm Cự Lượng...

Đỗ Cảnh Thạc lên tiếng. Ông ta bỏ dở dang câu nói. Hồ phu nhân nói trong tiếng cười trong trẻo:

- Phục lẩm... Bá phụ đã thấy rõ tâm ý của Phạm Cự Lượng. Nghi binh là ẩn ý của họ Phạm. Lấy thực làm hư, đổi hư làm thực. Nếu ta đoán Phạm Cự Lượng lui binh rồi ung dung đem quân tới Tản Viên thời lúc đó y sẽ tấn công ta. Nếu ta đoán y sẽ tấn công Tản Viên cho nên phải đem quân cứu viện thời lúc đó y sẽ đánh tập hậu xong rút lui một cách an toàn. Nghi binh thật là kế nhất cử lưỡng tiện...

Đỗ Cảnh Thước chột lên tiếng:

- Nếu Phạm Cự Lượng đã dùng kế nghi binh thì tại sao ta không nương kế tựu kế. Ta cũng dùng nghi binh như y vậy...

Hồ phu nhân cười cười:

- Mời Đỗ đại huynh cho nghe...

- Ngày mai ta kéo quân tới hạ trại cách Xuân Mai chừng năm dặm đoạn cho đạo tả dục tấn công cầm chừng trung quân của Phạm Cự Lượng trong lúc hữu quân đánh tả quân Hoa Lư còn ba đạo trung, hậu và tiền phong thẳng đường kéo tới Tản Viên...

- Đại huynh không sợ bị Phạm Cự Lượng đánh tập hậu hoặc đánh vào cạnh sườn?

Đỗ Cảnh Thước lắc đầu nói bằng giọng quả quyết:

- Trong lúc tiến tới Tản Viên ta sẽ dàn quân mai phục để đề phòng bị đánh tập hậu. Vùng Xuân Mai, Chúc Sơn và Tản Viên có địa thế hiểm trở rất tiện lợi cho việc phục binh. Ta cũng cho tiền quân mai phục quanh vùng Trại Vàng chờ đánh đạo quân tiền phong của địch kéo tới. Cạnh sườn có tiền quân che chở còn sau lưng lại được hậu quân mai phục, do đó ta không ngại bị quân Hoa Lư tấn công. Và lại ta nghĩ Phạm Cự Lượng chắc không muốn hao tổn binh đội để tấn công ta. Mục đích của y là phá vỡ hoặc đình hoãn sự gặp gỡ của quân Đỗ Động và giới giang hồ Đại Việt tại Tản Viên Sơn thôi...

Gật đầu Hồ phu nhân cười nói đùa:

- Biết tương kế tựu kế thì Đỗ đại huynh mưu lược đâu thua gì Phạm Cự Lượng...

Đỗ Cảnh Thước nói trong tiếng cười sang sảng:

- Cảm ơn lời khen của hiền muội tuy nhiên Phạm Cự Lượng nổi tiếng cơ mưu ta không thể nào bì kịp. Đó chẳng qua là hấn thực tâm không muốn đánh nhau với ta mà thôi...

Tuy mới đầu giờ thìn mà quần hùng đã tề tựu đông đủ quanh đấu trường. Đúng chính giữa khoảng sân rộng Vô Hình Đạo Tôn Nhật ôm quyền thi lễ cùng mọi người. Hướng về khán đài chính nơi hướng nam vị trang chủ của Tôn gia trang hăng giọng:

- Kính thưa chư vị... Cuộc tranh tuyển chức minh chủ giang hồ của chúng ta sắp sửa đi vào giai đoạn chính và cũng là giai đoạn vô cùng hào hứng, sôi nổi và gay cấn. Sáu tuyển thủ thắng cuộc là Tam Đoạn Kiếm Lê Tuấn Bạch chương môn phái Cổ Loa; Đa Tỳ Quyền Nguyễn Hiệp chương môn phái Thảo Đường; Lạc Kiếm Trần Hùng chương môn Lạc Việt phái, Nhất Quốc thiền sư của chùa Tướng Quốc, Bạch Long Kiếm đại diện cho Bạch Long Vi đảo và sau cùng là Hoàng Điều Lý Anh của Hoàng Sa phái. Lão phu xin chư vị một tràng pháo tay để cổ vũ cho các tuyển thủ thắng cuộc...

Quần hùng vỗ tay hoan hô âm ỉ. Tuy nhiên dù không nói ra mọi người đều nhận thấy là sáu tuyển thủ này không có một người nào thuộc Thập Nhị Hiền Trang hoặc các gia trang nhỏ trong giới giang hồ Đại Việt. Điều này khiến cho các vị trang chủ phật lòng và nhất là cảm thấy không ít thời nhiều bị bề mặt với đồng đạo giang hồ. Kể từ khi Hai Bà Trưng khởi nghĩa chống xâm lăng cho tới nay trải qua gần một nghìn năm, các gia trang lớn nhỏ lúc nào cũng giữ một vai trò quan trọng và có tiếng nói mạnh mẽ trong giang hồ. Chỉ có đây là lần đầu tiên người ta mới thấy các gia trang bị loại ra khỏi cuộc tranh đoạt chức vị minh chủ, một danh vị quan trọng nhất đối với các vũ sĩ giang hồ.

Giọng nói hùng tráng đầy nội lực của Vô Hình Đạo Tôn Nhật vang vang trong tiếng hô hào cổ vũ của mọi người:

- Kính thưa chư vị... Xuyên qua cuộc bắt thăm chiều hôm qua thời Tam Đoạn Kiếm Lê Tuấn Bạch sẽ tranh tài với Nhất Quốc thiền sư; Lạc Kiếm Trần Hùng đấu với Bạch Long Kiếm và cặp còn lại là Hoàng Điều Lý Anh và Đa Tỳ Quyền Nguyễn Hiệp. Nhân danh ban tổ chức lão phu kính mời Lý Anh và Nguyễn Hiệp ra tranh tài...

- Khoan... Tại hạ xin có đôi lời...

Giọng nói trầm trầm vang lên rồi một người chậm chậm bước ra đấu trường. Quần hùng không hẹn cùng đứng bật dậy cùng với tiếng la thất thanh:

- Kẻ cầm sỏ giang hồ.... Kẻ cầm sỏ giang hồ...

Quần hùng nhất là các vị chương môn của các môn phái lớn nhỏ cũng như trang chủ của mười hai đại trang trong giang hồ đồng chú mục vào nhân vật nổi tiếng nhất hiện nay. Nhân dạng bình thường, ăn mặc giản dị, thân thái ung dung,

kẻ cầm sổ giang hồ thoát trông không khác người thường bao nhiêu. Dừng trước mặt Tôn Nhật y khẽ ôm quyền thi lễ xong y cao giọng thốt:

- Vượt đường xa trăm dặm tới đây rất tiếc tại hạ lại đến chậm để tham dự cuộc tranh tài tuyển chọn vị minh chủ giang hồ. Sở dĩ tại hạ tới chậm vì một lý do quan trọng...

Hướng về khán đài chính nơi các vị chương môn các phái võ và trang chủ các gia trang kẻ cầm sổ giang hồ thông thả tiếp:

- Chắc chur vị chưa biết một tin tức quan trọng là quân Hoa Lư đã bao vây Tản Viên Sơn...

Quần hùng xôn xao bàn tán khi nghe lời tiết lộ của kẻ cầm sổ giang hồ. Ngay cả các nhân vật đầu não cũng xì xầm to nhỏ. Giơ tay ra dấu cho mọi người im lặng Tam Đoạn Kiếm Lê Tuấn Bạch lên tiếng hỏi:

- Làm sao các hạ biết tin này?

Hỏi nhếch môi cười kẻ cầm sổ giang hồ cao giọng:

- Nửa vạn quân thiện chiến trong đó có một ngàn quân thiết kỵ dưới quyền chỉ huy của Phạm Cự Lượng đã trấn đóng các vị trí hiểm yếu trong những vùng lân cận quanh Tản Viên. Trong chur vị ắt có người biết hoặc không biết rành về Phạm Cự Lượng cho nên tại hạ xin báo rằng y là một viên đại tướng tài ba nhiều mưu lược của triều đình...

Vô Hình Đạo Tôn Nhật gật đầu phụ họa lời nói của Hồ Nguyên:

- Lão phu biết rõ về Phạm Cự Lượng. Lúc còn theo tiên đế bình loạn mười hai sứ, Phạm Cự Lượng nổi tiếng quyền biến, cơ mưu và giỏi võ. Bởi vậy y mới được tiên đế cho chỉ huy đạo tiền quân dù tuổi chưa đầy ba mươi...

Nhìn Tôn Nhật tỏ vẻ cảm ơn kẻ cầm sổ giang hồ cao giọng tiếp:

- Trưa hôm qua tại hạ còn dò được nguồn tin cực kỳ khẩn yếu là Tống triều đã động binh hai tỉnh Quảng Đông và Quảng Tây đánh nước ta...

Quần hùng trên đỉnh Tản Viên không hẹn cùng kêu thành tiếng sừng sốt về tin tức mà kẻ cầm sổ giang hồ vừa tiết lộ. Họ nhón nháo, ồn ào bàn tán và có người tính chuyện rời bỏ Tản Viên để trở về quê quán.

- Mười vạn tinh binh của hai tỉnh Quảng Đông và Quảng Tây dưới quyền chỉ huy của tướng Hầu Nhân Bảo đã chính thức mở cuộc xâm lăng Đại Việt. Đạo quân tiền phong của tướng Tôn Toàn Hưng ào ạt vượt biên giới đánh chiếm châu Quảng Nguyên xong thẳng đường bao vây Lạng Sơn thành. Giờ này có lẽ Lạng Sơn đã lọt vào tay giặc...

- Làm sao các hạ biết tin này?

Tam Đoạn Kiếm Lê Tuấn Bạch lại lên tiếng hỏi. Hướng về chỗ vị chương môn phái Cổ Loa đang ngồi kẻ cầm sổ giang hồ đáp nhanh:

- Lén lút vào trung dinh của quân Hoa Lư tại hạ tình cờ nghe được Hữu Danh Vô Thực, Bách Diện Thụ Sinh và Phạm Cự Lượng bàn luận với nhau về tin quân Tống sang đánh nước ta...

Tam Đoạn Kiếm Lê Tuấn Bạch nói nhỏ:

- Tại hạ đã cất đặt đệ tử bản phái thành tám tổ do thám mà sao không nghe họ báo cáo về tin này...

Nhẹ lắc đầu kẻ cầm sỏ giang hồ nói trong tiếng thờ dài:

- Tại hạ e có điều không lành cho đệ tử của phái Cổ Loa. Chắc họ đã bị nhân viên của đoàn do thám bắt giữ hay sát hại. Tại hạ đã giao đấu cùng lão Hữu Danh Vô Thực và bị lão ta đánh trọng thương. Nửa vạn quân Hoa Lư, một ngàn quân do thám cộng thêm sự hiện diện của hai lão Hữu Danh Vô Thực và Bách Diện Thụ Sinh là một lực lượng hùng hậu thừa sức đánh bại giới giang hồ của chúng ta. Tại hạ e...

Bỏ lững câu nói ở đó kẻ cầm sỏ giang hồ quay qua hỏi Vô Hình Đạo Tôn Nhật:

- Nếu tại hạ muốn tham dự cuộc tranh tài chắc không có gì trở ngại đối với Tôn tiên bối?

Ngần ngừ giây lát Tôn Nhật cười gượng đáp:

- Cuộc tranh tài vòng chung tuyển chưa bắt đầu nên lão phu thấy không có gì trở ngại tuy nhiên để cho được công bình lão phu xin hỏi ý kiến của mọi người...

Hướng về quần hùng Tôn Nhật cao giọng hỏi:

- Chư vị có ai phản đối túc hạ đây tham dự cuộc tranh tuyển chức minh chủ?

Hỏi ba lần mà không có ai lên tiếng cản trở nên Tôn Nhật quay qua nói với kẻ cầm sỏ giang hồ:

- Mọi người đều đồng ý cho túc hạ tham dự tuy nhiên chỉ còn một trở ngại nhỏ là không có người nào để cho túc hạ tranh tài...

Dường như có sẵn chủ ý kẻ cầm sỏ giang hồ nhếch môi cười nói:

- Tại hạ có một cách giản dị lắm...

Hướng về khán đài chính y cao giọng:

- Tại hạ biết chư vị đều là tông chủ của các môn phái với công phu độc bộ giang hồ như Tướng Quốc tự có pho quyền Tướng Quốc, Cổ Loa phái có Thục Gia đao kiếm pháp, Trần gia trang ở Đông Triều lừng danh giang hồ qua ngón đánh bút chì đặc dị, Lê gia trang có đường côn ngoại hạng. Còn nhiều lắm mà tại hạ sợ không đủ thời giờ kể ra cho hết. Ba mươi năm tôi tuyên vũ thuật tại hạ xin phô diễn chút công phu mọn...

Ngừng lại giây lát y trầm giọng nói xuống:

- Trong tất cả các quyền thủ lĩnh danh nhất giang hồ hiện nay chắc không ai hơn được Hưng Quốc thiền sư. Tại hạ kính mời đại sư xuống lầu...

Quần hùng đồng quay nhìn vị phương trượng chùa Tướng Quốc để xem ông ta tỏ thái độ như thế nào trước lời mời ẩn chứng võ thuật của kẻ cầm sỏ giang hồ. Hơi mỉm cười Hưng Quốc thiền sư từ từ bước xuống đầu trường. Ôm quyền thi lễ cùng kẻ cầm sỏ giang hồ ông ta cất giọng từ hòa:

- Mô Phật... Nghe danh thí chủ từ lâu mãi hôm nay bản tăng mới hân hạnh được diện kiến...

Ôm quyền trả lễ kẻ cầm sỏ giang hồ nói:

- Tại hạ cũng thế. Hằng khâm phục đại sư về đức độ lẫn trình độ võ thuật cho nên hôm nay tại hạ đường đột mời đại sư “một” chiêu quyền thô thiển...

Kẻ cầm sỏ giang hồ nhấn mạnh ở chữ một. Tuy có hơi ngạc nhiên song Hưng Quốc thiền sư cười hỏi:

- Một chiêu... Thí chủ nói đúng không?

Khẽ gật đầu kẻ cầm sỏ giang hồ đáp không do dự:

- Đúng... Thừa đại sư ba mươi năm khổ luyện võ thuật tại hạ thành tựu được có một chiêu kiếm và một chiêu quyền. Chiêu kiếm thời chắc đại sư đã nghe nói còn chiêu quyền hôm nay tại hạ xin được phép múa may... Mời đại sư...

- Mời thí chủ trở tài...

Tăng bào phát phối vị tông chủ của phái võ lĩnh danh nhất trong giới giang hồ Đại Việt xoạc chân đứng tấn. Bằng tư thế khoan hòa, ung dung, tự tại ông ta triển khai thế quyền mở đầu trong pho quyền trấn tự của chùa Tướng Quốc. Thừa biết đối thủ tuy trẻ tuổi song lại là một võ sĩ lĩnh danh với bản lĩnh cao thâm cho nên ông ta không dám khinh xuất mà lại tỏ ra cực kỳ thận trọng. Chân đứng trung bình tấn, hai cánh tay áo rộng đưa ra trước ngực, hai bàn tay khép lại cong cong mừng tượng như đóa hoa sen sắp nở, vị phương trượng chùa Tướng Quốc triển khai một chiêu quyền bình dị, từ hòa đúng với phong cách của một bậc tu hành chân chính.

Không thủ thế cũng không đứng tấn kẻ cầm sỏ giang hồ đáp bộ. Trong lúc chân mặt bước tới một bước, tay hữu của y tà tà đánh tới một quyền. Chiêu thức của y chậm chạp, thô sơ, vụng về và nhất là yếu ớt như không có chút kinh lực nào. Phải nói đây là chiêu quyền của một môn sinh mới tập võ, không thuộc thiệu, quên đường lối và lộ số. Thông thường trong lãnh vực võ thuật đa số các võ sĩ lại ưa chuộng những chiêu thức tinh xảo, biến hóa cũng như tốc độ phải nhanh nhẹn và trầm trọng vì như thế mới khiến cho đối thủ không biết cách hóa giải và không đủ thời giờ để hóa giải. Nay chứng kiến kẻ cầm sỏ giang hồ trở tài

bằng cách thi triển một chiêu quyền kỳ cục họ đâm ra thất vọng. Có người không nhịn được lên tiếng phẩm bình:

- Quyền thuật dở ẹt...
- Đánh quyền như thế ai đánh chẳng được...
- Y đúng là có tiếng mà không có miếng...

Tuy nhiên họ lại ngạc nhiên khi thấy sư Hưng Quốc hồi bộ để tránh né chiêu quyền này. Ngay lúc đối thủ vừa lùi lại kẻ cầm sỏ giang hồ cũng đạp bộ tới trước bằng chân trái đồng thời tay tả tả đánh tới một quyền giống hệt như chiêu quyền thứ nhất. Chỉ có điểm khác biệt là y đánh bằng tay tả mà thôi.

- Quyền thuật tinh thâm lắm...

Miệng lớn tiếng khen vị tông chủ của phái võ lừng danh giang hồ lùi một bước nữa. Chân hữu sấn tới một bước kẻ cầm sỏ giang hồ dùng tay mặt đánh ra một quyền giống như trước và sư Hưng Quốc lại lùi một bước nữa. Thủy chung kẻ cầm sỏ giang hồ đánh ra ba quyền và sư Hưng Quốc phải lùi lại ba bước. Sự kiện này khiến cho người ta kinh dị và thắc mắc tự hỏi tại sao tay danh gia quyền thuật như sư Hưng Quốc lại không hóa giải được một chiêu quyền vụng về, thô sơ và yếu ớt này.

Song phương đình thủ. Nhìn kẻ cầm sỏ giang hồ vị phương trượng chùa Tướng Quốc lễ độ hỏi:

- Thú thật trong nhất thời bản tăng không nghĩ ra cách hóa giải chiêu quyền của thí chủ. Dám hỏi thí chủ chiêu quyền này tên gọi là chi?

Kẻ cầm sỏ giang hồ mỉm cười đáp:

- Thừa đại sư... Sư phụ của tại hạ không hề đặt tên cho chiêu quyền này cho nên tại hạ tạm gọi nó là tâm ấn quyền. Đại sư chắc không quên một giai thoại về nụ cười của đức Phật Thích Ca và Ma Ha Ca Diếp...

Mỉm cười sư Hưng Quốc nói không do dự:

- Một hôm trên đỉnh Linh Thứu sơn tín đồ và đệ tử tề tựu đông đủ chờ nghe đức Phật truyền giảng pháp. Tuy nhiên ngài chỉ cầm cành hoa đưa lên rồi mỉm cười im lặng không nói gì hết. Tín đồ và đệ tử ngỡ ngàng không hiểu ngài muốn ám chỉ điều gì. Chỉ có Ma Ha Ca Diếp chợt mỉm cười như hiểu đức Phật muốn nói điều gì. Đó là trường hợp tâm truyền tâm hay là tâm ấn. Cũng nhờ tâm ấn này mà ngài Ma Ha Ca Diếp được đức Phật chọn làm kẻ kế nghiệp hay tổ sư thứ nhì của Phật giáo. Sau này vị tổ sư thứ hai mươi tám của Phật giáo đồng thời là tổ sư thứ nhất sáng lập ra thiền phái là Bồ Đề Đạt Ma cũng nói một câu tương tự như sau:” giáo ngoại biệt truyền, bất lập văn tự, trực chỉ nhân tâm, kiến tính thành phật”. Xuyên qua lời nói này thời chúng ta bất kể tăng hay tục, tu hay không tu, Hễ thấy được cái tâm, cái tính của mình đều có thể trở thành

phật bởi vì phật là tâm mà tâm là phật. Thấy được cái tâm của mình là thấy được phật, có thể ngồi ngang hàng với đức Phật Thích Ca trên niết bàn.

Dường như có thâm ý nhân lúc này rất tiện lợi cho việc truyền giảng phật pháp nên sư Hưng Quốc cao giọng tiếp:

- Có lẽ các thí chủ sẽ thắc mắc khi nghe bản tăng nói không cần phải tu mà chỉ cần kiến tính cũng có thể thành phật. Khi nói tới phật chúng ta hay nghĩ tới một người hoặc một cái gì thiêng liêng cao quý. Điều này đúng so với lý lẽ thông thường. Tuy nhiên theo ý nghĩa nguyên thủy mà bản tăng cho là đúng nhất thời phật là một người hiểu biết và tỉnh thức. Do đó phật không phải là hình tượng mà người ta thờ phụng trong chùa chiền cũng như một cái gì thiêng liêng cao quý mà chỉ là một kẻ hiểu biết và tỉnh thức. Chúng ta sống trong mê muội, chạy đuổi theo ham muốn, ước vọng. Chúng ta muốn tiền bạc, danh vọng, giàu sang, quyền lực cho nên chúng ta biến thành nô lệ cho ước vọng của mình. Dục là mầm mống của tội lỗi. Phật hay chính là người tỉnh thức giữa dòng đời mê muội, không bị cám dỗ hoặc lôi cuốn bởi cái dục. Thấy được điều đó là chúng ta có thể trở thành phật, kẻ tỉnh thức trong muôn triệu triệu chúng sinh đang sống mê muội. Giản dị là như thế...

Hưng Quốc thiền sư ngừng nói. Kẻ cầm sổ giảng hồ mỉm cười:

- Tại hạ kính mời đại sư một chiêu quyền...

Song song với bước chân tay mặt của kẻ cầm sổ giảng hồ tà tà đánh ra một chiêu quyền. Quân hùng ngán người ngơ ngác không hiểu tại sao một quyền thủ lừng danh như y lại đánh ra một chiêu quyền không kinh lực, không lộ số, không đường lối và nhất là không mục tiêu. Có thể nói chiêu quyền của y bất cứ ai ngay cả một kẻ không biết võ cũng có thể thi triển được. Tay quyền ra được nửa chừng xong dừng lại. Sư Hưng Quốc đứng im. Nét mặt của ông ta thoáng hiện nét băn khoăn lẫn kinh ngạc. Lát sau ông ta chột mỉm cười nói:

- Mô phật... Chiêu quyền của thí chủ bao la, biến ảo vô cùng. Một chiêu mà trở thành ngàn chiêu. Không có đường lối, lộ số, mục tiêu thờ bản tăng biết dựa vào đâu mà hóa giải hoặc đón đỡ...

Dù là bậc tu hành nhưng sư Hưng Quốc lại có tính háo võ do đó ông ta tươi cười nói tiếp:

- Bản tăng nghe đồn kiếm thuật của thí chủ độc địa nhất giang hồ...

Giọng nói trầm lạnh của tay kiếm giết người vang vang trong bầu không khí im lặng:

- Kiếm thuật của tại hạ xuất ra là có người chết. Tại hạ không muốn giết chết đại sư...

Hưng Quốc thiền sư cười nhẹ cất giọng từ hòa:

- Mô Phật... Bần tăng là một kẻ tu hành lại thêm tuổi ngoài bảy mươi cho nên gác ngoài tai sự sống chết. Có thể nói chết như là một giải thoát...

- Đại sư muốn thời tại hạ đâu nề hà...

Dứt lời kẻ cầm sỏ giang hồ thông tay triển công phu trầm tĩnh. Sư Hưng Quốc cũng đứng im an thần định khí. Dù là kẻ tu hành song ông ta vẫn muốn mình là người duy nhất hóa giải được chiêu kiếm giết người của kẻ cầm sỏ giang hồ. Ông ta thừa biết đối thủ đã tôi luyện được thuật xử kiếm thần tốc cực độ, nhanh hơn phản ứng của bất cứ cao thủ nào trong giới giang hồ Đại Việt.

Đấu trường chìm trong im lặng, Quần hùng nín thở, chăm chú nhìn mong thấy được tay kiếm nổi tiếng xuất thủ bởi vì họ có thể sẽ chạm trán và trở thành nạn nhân của chiêu kiếm giết người này.

Rẹt... Rẹt... Kiếm vẫn còn cài trong vỏ, nụ cười còn đọng trên môi, kẻ cầm sỏ giang hồ thông tay nhìn sư Hưng Quốc. Vị phương trượng chùa Tướng Quốc nín lặng không nói lời nào. Chỉ có mình ông ta mới thấu triệt được thuật xử kiếm khủng khiếp của kẻ cầm sỏ giang hồ. Ông ta nghe âm thanh của kiếm được rút ra khỏi vỏ cùng lúc mũi kiếm chập chờn nơi yết hầu rồi tắt lịm trước khi ông ta có được bất cứ phản ứng nhỏ nhất nào để hóa giải chiêu kiếm giết người của đối thủ.

- Mô Phật... Chiêu kiếm giết người của thí chủ không độc địa như lời đồn...

Kẻ cầm sỏ giang hồ cười thốt:

- Chiêu kiếm của tại hạ chỉ dùng để giết kẻ độc ác, người gian tà chứ không phải để giết người thiện lương. Đại sư là bậc tu hành cứu dân độ thế thời tại hạ giết đại sư để làm gì...

Khê gật đầu sư Hưng Quốc thông thả trở về chỗ ngồi. Kẻ cầm sỏ giang hồ cũng rời đấu trường nhường chỗ cho cuộc tranh tài sắp sửa khai diễn. Vô Hình Dao Tôn Nhật đứng lên xưng danh hai võ sĩ mở màn là Hoàng Điều Lý Anh và Đa Tỷ Quyền Nguyễn Hiệp.

Đang đứng nơi khán đài Lý Anh nhẹ lắc mình. Toàn thân y tựa con ó vàng vọt lên trời cao hơn ba trượng đoạn tà tà rơi xuống đấu trường. Quần hùng thấy Lý Anh tương tự như con ó màu vàng đảo qua lượn lại rồi từ từ đậu xuống mặt đất không động tới hạt bụi.

Quần hùng trên đỉnh Tản Viên đồng loạt vỗ tay tán thưởng thuật khinh thân đề khí tân kỳ và ngoạn mục của nhân vật đại diện cho Hoàng Sa đảo. Đây là một phái võ mới nổi tiếng trong giang hồ chừng hai mươi mấy năm song lại sản xuất được nhiều nhân vật lỗi lạc và thứ công phu độc bộ giang hồ là Nả Điều công phu mà các võ sĩ gọi nôm na là công phu bắt chim. Người ta đồn muốn luyện thành tuyệt nghệ các môn đồ của Hoàng Sa phái khổ luyện ròng rã hai mươi năm bởi vì họ phải tập luyện hai tuyệt kỹ cầm nả thủ và thuật khinh

thân đề khí hầu có khả năng leo trèo, bay nhảy như chim. Muốn luyện thuật khinh thân đề khí trước nhất họ phải luyện thuật phi hành trên cát. Chạy trên cát khó khăn nhiều hơn chạy trên đất vì cát mềm và dễ bị lún hơn đất bằng. Khi đi hay chạy người thường của chúng ta đặt nguyên bàn chân xuống mặt đất vì thế dễ gây nên tiếng động và nhất là không chạy nhanh được. Các môn đệ của Hoàng Sa phải đi hoặc chạy theo một phương pháp tân kỳ và khó khăn hơn. Khi đi hoặc chạy họ đặt mười ngón chân xuống đất. Nói tóm lại là toàn thể trọng lượng của thân thể chịu trên mười ngón chân chứ không phải nguyên cả bàn chân. Với cách thức đặc biệt này họ chạy trên cát ngày này qua ngày khác. Thoạt đầu dấu chân in trên cát rất rõ ràng sau đó theo thời gian luyện tập về nội lực và thuật khinh thân đề khí tăng tiến nên dấu chân càng ngày càng mờ dần. Là tuyệt kỹ trấn môn của Hoàng Sa phái, Nã Điều công phu có hai mươi bốn chiêu cầm nã thủ bao gồm nội ngoại công phu nên biến ảo, hiểm ác và cường ngạnh vô song. Chỉ bằng mười ngón tay hàm chứa kinh lực dương cương môn đệ của Hoàng Sa phái có khả năng chém nát cây, bóp vỡ đá một cách dễ dàng. Không bắt được chim bay thời không được phép xuất môn để lưu lạc giang hồ. Đó là nghiêm luật của Hoàng Sa phái. Trước khi được vị chương môn cho phép bắt cứ môn đệ nào của bản phái đều phải vượt qua một thử thách cuối cùng. Họ phải giam mình trong động đá tối om để thi triển công phu Nã Điều bắt cho đủ số con dơi được ấn định. Dơi là loài chim chuyên bay trong bóng tối có thính lực cực tinh để nhận định mục tiêu. Muốn bắt dơi các môn đệ của phái Hoàng Sa phải hoặc bịt mắt hoặc ẩn mình trong bóng tối tập luyện phương thức dùng thính lực để nhận định mục tiêu và phương hướng. Nhiều người phải mất thời gian dài năm ba năm mới thành tựu được thủ pháp dùng tay không bắt dơi trong bóng tối.

Khê ôm quyền thi lễ Hoàng Điều Lý Anh từ từ lên tiếng:

- Tại hạ là Hoàng Điều Lý Anh đại diện cho Hoàng Sa phái ra tranh tài cùng Nguyễn chương môn. Tại hạ trẻ tuổi, kinh nghiệm kém nên tại hạ xin Nguyễn chương môn nương tay cho...

Đa Tỷ Quyền Nguyễn Hiệp cười ha hả nói lớn:

- Lưu lạc giang hồ là dân thân vào trường đao kiếm mà sự sống chết khác nhau trong đường tơ kẻ tóc. Do đó lão phu không thể nào nương tay được. Mời túc hạ xuất thủ...

Quần hùng gật gù mỉm cười tán thưởng cho cử chỉ và lời nói đầy phong độ của một võ sĩ chân chính của Hoàng Điều Lý Anh. Trẻ tuổi như y mà lại nói được lời nhã nhặn và nhún nhường đủ chứng tỏ môn pháp nghiêm ngặt của Hoàng Sa phái. Ai ai cũng lắc đầu tỏ vẻ thất vọng khi nghe lời nói của Nguyễn Hiệp. So niên kỷ thời Nguyễn Hiệp tuổi gần gấp đôi Lý Anh, còn so về vai vế thời Nguyễn Hiệp là chương môn của một phái võ nổi tiếng mà phong cách sánh ra không bằng được một đệ tử vô danh của phái Hoàng Sa.

Bằng cung cách hòa nhã Hoàng Diệu Lý Anh xoạc chân đứng tấn. Hai bàn chân dịch ra bằng với vai, cánh tay mặt gấp thành hình thước thợ đưa lên ngang mặt, bàn tay mở cong cong ngửa lên trời, trong lúc cánh tay tả đưa ra thẳng bằng, bàn tay mở toang mở rộng tượng như chuông, Lý Anh triển khai chiêu thức mở đầu một cách kỳ lạ và quái dị chưa từng thấy.

- Nghênh phong nả điều...

Có tiếng người vọng lên từ khán đài chính. Người ta quay nhìn mới biết người vừa nói câu trên chính là Bạch Long Vĩ đảo chúa, tông chủ của Bạch Long Vĩ phái. Cũng như Hoàng Sa, Bạch Long Vĩ là một hòn đảo xa xôi ít người biết cho tới khi phái võ này xuất hiện giang hồ bằng cách gia nhập đoàn do thám Hoa Lư theo tiên đế bình loạn mười hai sứ. Sau đó qua Kinh Ngự Công phu bá đạo Bạch Long Vĩ được mọi người nể trọng và tạo được chỗ đứng vững vàng trong giang hồ.

- Tuy cách trở xa xôi song tại hạ thỉnh thoảng cũng có qua lại với Hoàng Sa phái hầu nối tình thân hữu và liên kết với nhau để chống lại đám hải tặc tàu ô của Trung Hoa. Nhờ đó tại hạ hân hạnh được thấy môn đệ của Hoàng Sa phái thi triển chiêu thức khởi đầu này. Theo chỗ tại hạ được biết thời Nả Điều công phu có hai mươi bốn chiêu, bảy mươi hai thế. Mỗi một thế lại biến thành ba thức, một thức có ba đòn cho nên phức tạp và biến hóa vô cùng...

Bùng... Đa Tỷ Quyền Nguyễn Hiệp, chương môn nhân của phái võ Thảo Đường võ hai ống tay áo rộng thùng thình chứa đầy kinh lực với nhau gây thành tiếng nổ cực lớn đồng thời đạp bộ một bước. Cùng với cái đạp bộ Nguyễn Hiệp võ hờ một chương bằng tay tả vào mặt đối thủ trong lúc tay hữu tổng ra một quyền nhằm đánh vào ngay đan điền của Lý Anh. Quyền thuật của vị chương môn phái võ Thảo Đường không huê dạng, không hoa mỹ, ít biến hóa; tuy nhiên kinh lực phát xuất trầm trọng và cương mãnh dường như y nhằm ý định dồn ép đối phương vào chỗ phải so bì nội lực với mình. Nguyễn Hiệp thừa biết đối thủ trẻ tuổi tất nhiên nội lực yếu kém hơn mình do đó y khôn ngoan lấy sở trường của mình đem ra so bì với sở đoản của đối thủ.

Trước chiêu thức dữ dằn và cường ngạnh này Hoàng Diệu Lý Anh không cách nào hơn bằng cách tạt bộ sang tả để tránh đòn. Nguyễn Hiệp cũng biến chiêu liền dường như y đoán biết Lý Anh sẽ tránh đòn của mình bằng cách tạt bộ sang tả. Tay tả võ hờ một chương vào mặt bỗng dừng khép lại thẳng bằng trong thế triệt thủ chém sả tới vai, còn tay hữu của Đa Tỷ Quyền từ quyền biến thành chương võ ào vào hông đối thủ. Một quyền một chương đều thuận lấy nội gia chân lực làm chấn của vị chương môn phái Thảo Đường xuất phát với hơn mười thành nội lực trở thành sát thủ có thể gây thương tích trầm trọng cho đối thủ.

Bị dồn vào thế tử sinh trong chớp mắt Hoàng Diệu Lý Anh mới thực sự trở tài bằng cách thi triển công phu bí truyền của sư môn để hóa giải sát thủ của đối phương.

Lý Anh tạt bộ lần nữa. Lòng trong nửa bước sang trái hai cánh tay của y cùng lúc dấy động. Mười ngón tay nhọn hoắt hàm chứa kinh lực dương cương thừa sức soi vàng xẻ đá một móc một vổ tới mục tiêu. Chưa hết. Chiêu thức vừa ra được nửa đường Hoàng Điều Lý Anh nạt tiếng trầm trầm xô người nhập nội. Bàn tay tả mở khoằm khoằm trong thế nả điều cực hiểm chụp tới yết hầu, trong lúc bàn tay hữu từ trào công biến thành triệt thủ chém tới tróc vai. Triệt thủ thức là một tuyệt kỹ lừng danh nhất giang hồ về tính chất cường ngạnh, trầm trọng và cương mãnh.

Đôi phương vừa xuất chiêu Đa Tỷ Quyền Nguyễn Hiệp giật mình vì kinh lực phát ra từ mười ngón tay của đối thủ mường tượng như những mũi kiếm nhọn hoắt đâm vào các huyết đạo của mình. Không dám khinh thường cũng như không dám chậm trễ Nguyễn Hiệp tức tốc giải đòn. Khẽ dịch chân sang hữu nửa bước y thi triển ngay công phu bản môn là phách không quyền hóa giải nả điều công phu bá đạo giang hồ của đôi phương. Tay áo rộng thùng thình no tròn kinh lực bắt từ trái đánh tà tà qua phải còn tay hữu đánh ngược chiều thành như cái kéo khổng lồ ngăn chặn và cắt xén tất cả mọi đường tấn công của địch thủ. Không hổ danh chương môn của phái Thảo Đường, một môn phái nổi tiếng giang hồ về quyền thuật, Nguyễn Hiệp xử một chiêu kỳ tuyệt nhằm mục đích phong tỏa mọi đường tấn công của Lý Anh.

- Giỏi...

Lòng trong tiếng khen Hoàng Điều Lý Anh rung tay. Quần hùng đứng ngoài trông thấy bóng tay hiện mịt mờ, chập chờn bay nhảy. trùng trùng điệp điệp giăng mắc khắp nơi. Tay quyền của đôi bên chạm nhau gây thành tiếng âm thanh chất chúa. Rốp... Rốp... Song phương đình thủ. Quần hùng trông thấy Đa Tỷ Quyền Nguyễn Hiệp đứng im. Thân áo trước của y bị cào rách thành mấy mảnh phôi cả áo lót ra trong lúc Hoàng Điều Lý Anh trụ bộ nhìn dăm dăm đối thủ và vành môi của y hơi nhếch thành nụ cười.

- Nả Điều công phu quả nhiên danh truyền không dối mà bản lĩnh của túc hạ thật cao siêu. Tại hạ bại cũng không có gì đáng ngạc nhiên...

Nói dứt câu Nguyễn Hiệp từ từ lui ra khỏi đấu trường. Vòng tay chào bốn hướng thi lễ cùng quần hùng xong Hoàng Điều Lý Anh cũng trở về chỗ ngồi. Đứng nơi khán đài chính Vô Hình Đạo Tôn Nhật xướng danh hai đối thủ kế tiếp là Lạc Kiếm Trần Hùng và Bạch Long Kiếm. Dù hai đối thủ chưa ra sân quần hùng đều biết đây là cuộc tranh tài ngoạn mục nhất vì đôi bên đều có công phu độc bộ giang hồ. Nếu Lạc Việt phái từng lừng danh giang hồ hơn nghìn năm qua Lạc Kiếm với những chiêu thức kỳ ảo, biến hóa, thần tốc và hiểm độc thời Kinh Ngự kiếm pháp của Bạch Long Vi đảo cũng được giang hồ xung tụng là kiếm thuật độc đáo qua tính chất trầm trọng, cương mãnh và kỳ ảo.

Hai đối thủ thi lễ cùng quần hùng đoạn khom người chào với nhau xong xoạc chân đứng tấn. Chân mặt làm trụ, chân tả co lên ép sát vào chân hữu, hai cánh tay dang ra thẳng băng, Trần Hùng triển khai lạc tấn một cách vững vàng

và ngoạn mục. Trông thấy thế tấn đó quần hùng vỗ tay hoan hô ầm ỉ. Chim Lạc là thân điều của dân ta bởi thế ta mới có tên là Hồng Lạc cũng như Lạc Việt phái là phái võ đầu tiên của dân Việt cho nên mọi người đều công nhận Lạc Việt phái là đại diện cho nền tảng võ thuật cổ xưa nhất của giống nòi Hồng Lạc.

- Lạc Việt phái chắc tới lúc hưng phục cho nên sản xuất được nhiều nhân tài lỗi lạc. Chỉ nhìn thế lạc tấn này lão phu đoán Trần Hùng phải có căn cơ và nhất là công phu khổ luyện hơn hai mươi lăm năm...

Vô Hình Đạo Tôn Nhật nói câu trên. Vuốt chòm râu bạc Tử Cước Lê Hùng cười lớn:

- Theo thiên ý của tôi thời Trần Hùng sẽ thắng Bạch Long Kiếm còn Lê Tuấn Bạch sẽ thắng Nhất Quốc thiên sư...

Quay qua Hưng Quốc thiên sư Tử Cước Lê Hùng cười hỏi:

- Tôi nói như thế chắc không phật lòng đại sư chứ?

Vị phương trượng chùa Tướng Quốc khẽ lắc đầu cười đáp:

- Mô Phật... Ai trong giang hồ lại không biết thí chủ là kẻ trực tính hướng hồ gì bản tăng cũng đồng ý với thí chủ là đệ tử của bản tự không phải là đối thủ của vị chưởng môn phái Cổ Loa...

- Đại sư nói đúng. Tại hạ nhận thấy một điều là rốt cuộc kiếm sẽ đấu với kiếm mà như vậy thời kẻ thắng cuộc không ai khác hơn...

Người vừa nói câu trên chính là Trần Bình Thức, trang chủ của Trần gia trang ở Đông Triều. Tuy không nổi tiếng nhiều về võ thuật song Trần gia trang lại được giang hồ biết tới qua tính tình hào sảng và hiệp nghĩa của Trần Bình Thức.

- Trần trang chủ nói ai là người sẽ trở thành minh chủ giang hồ?

Hưng Quốc thiên sư quay qua hỏi. Trần Bình Thức cười khà nói:

- Kiếm là thứ vũ khí đứng đầu của mười tám môn vũ khí... Chư vị chắc đồng ý với lão phu về điều đó?

Hưng Quốc thiên sư, Vô Hình Đạo Tôn Nhật, Tử Cước Lê Hùng và mọi người đều gật gù đồng ý với lời nói của Trần Bình Thức.

- Hai đối thủ ngoài kia lão phu không biết ai thắng ai bại nhưng một trong hai người này đều là kiếm thủ lừng danh. Theo như lời sư Hưng Quốc thời Tam Đoạn Kiếm Lê Tuấn Bạch sẽ đánh thắng đệ tử của ông ta. Rốt cuộc còn lại ba đấu thủ đều xử dụng vũ khí là kiếm, mà hễ nói tới kiếm lão phu cam đoan kẻ cầm sỏ giang hồ sẽ trở thành minh chủ giang hồ...

Mọi người đều im lặng khi nghe Trần Bình Thức nói câu trên. Nét mặt của Vô Hình Đạo Tôn Nhật lại có chiều tư lự và nghĩ ngợi. Dường như ông ta lo sợ vì chuyện kẻ cầm sỏ giang hồ sẽ trở thành minh chủ giang hồ. Dù không nói ra

ông ta vẫn không có thiện cảm và nhất là hoài nghi về hành vi giết người bừa bãi của kẻ cầm sổ giang hồ.

- Lấy công tâm mà nói thời lão phu e vị chương môn của phái Cổ Loa không phải là đối thủ của kẻ cầm sổ giang hồ nhất là giao đấu với nhau bằng kiếm thuật...

Tử Cước Lê Hùng lại lên tiếng phụ họa càng khiến cho Tôn Nhật xôn xang trong lòng nhiều hơn nữa.

- Lạc kiếm chọi với Kinh Ngự kiếm... Thật là trăm năm mới thấy được một lần...

Hung Quốc thiền sư lên tiếng khiến cho mọi người đồng quay nhìn xuống đấu trường vừa lúc cuộc tranh tài mở màn. Bạch Long Kiếm động thủ trước. Đạp bước theo Kinh Ngự bộ pháp Bạch Long Kiếm khê rung tay. Thanh thủy kiếm lấp lánh màu xanh tà tà chém vót một đường chênh chéch vào hông đối thủ. Trái với dự đoán của mọi người Bạch Long Kiếm thi triển một chiêu chậm rãi, khoan hòa, giản dị và yếu ớt như nhằm phô diễn cái hay, cái đẹp của tuyệt kỹ hơn là tranh thắng với đối phương.

Ngay lúc mũi kiếm của đối thủ còn cách mục tiêu gang tấc Lạc Kiếm Trần Hùng mới nhích động và cái nhích động của y nhanh dị thường. Đang dang ra thẳng băng cánh tay hữu chuyên cầm kiếm của y hất ngược về bên hông. Phẳng... Âm thanh của kiếm rút ra khỏi vỏ bật lên thành tiếng lảnh lót cùng với vệt sáng đỏ rực vút đi trong không khí. Chát... Hai thanh trường kiếm một xanh một đỏ chạm nhau tóe lửa.

- Thuật xử kiếm hay lắm...

Bạch Long Kiếm gặt mạnh cổ tay. Mũi kiếm đổi chiều xẹt tới huyệt thiếu hải nơi cánh tay tả đoạn chúc xuống huyệt chương môn ở nơi thắt lưng.

Chương môn là một trong mười hai huyệt đạo tê mõi của con người nếu bị điểm trúng toàn thân sẽ mềm nhũn mất cả sức lực. Dĩ nhiên Lạc Kiếm Trần Hùng biết điều đó cho nên y phải biến chiêu. Y gặt mạnh cổ tay khiến cho mũi kiếm đột ngột đổi hướng đâm vào cổ tay cầm kiếm của đối thủ. Chưa hết. Ngay lúc mũi kiếm chập chờn nơi mục tiêu y lại vặn mạnh cổ tay và mũi kiếm chúc xuống khuỷu tay đoạn xẹt vù lên nách rồi nhảy lên ngực. Toàn thể các yếu huyệt trên người của Bạch Long Kiếm như cận toàn, phong phiến, phong trì, phong thủ, thương khúc, nhũ trung, nhũ căn... đều nằm trong vùng phong tỏa của mũi kiếm. Lạc kiếm của phái Lạc Việt nổi danh giang hồ về tính chất biến ảo, hiểm ác, thần tốc và hoa mỹ hơn ngàn năm qua. Nay thấy Trần Hùng thi triển quần hùng mới biết lời đồn đại quả không sai. Thoáng chốc hoa kiếm nở đầy trời, chọt tăt chọt nổi, khi biến khi hiện, mịt mờ giăng mắc khắp nơi. Một biến thành ba, ba thành chín, chín thành hai mươi bảy, rồi hóa ra tám mươi một và sau cùng liên miên bất tuyệt. Không một ai thấy cũng như biết rõ Trần Hùng đã biến bao nhiêu chiêu, đổi bao nhiêu thức, hóa bao nhiêu thế, giải bao nhiêu

đòn. Họ chỉ thấy ánh sáng đỏ rực bay lượn chập chờn, khít khao tựa tường đồng vách sắt bao phủ lấy thân hình của Trần Hùng cùng với kinh phong toát ra càng lúc càng mạnh làm bụi đất bốc mờ mờ.

Tuy nhiên Bạch Long Kiếm quả xứng đáng làm kẻ đại diện cho môn phái trong cuộc tranh tuyển danh vị minh chủ giang hồ. Đứng trước kiếm thuật kỳ ảo và hiểm ác của đối phương y triển khai thuật xử kiếm độc bộ giang hồ của sư môn ngang nhiên giao tranh cùng Trần Hùng. Thanh kiếm trong tay của y biến thành tia sáng xanh biếc bay lượn chập chờn trong không khí rồi từ từ biến thành bức tường ánh sáng trùm phủ lấy thân thể khít khao dày đặt dù mưa gió cũng không lọt vào được. Từ trong bức tường ánh sáng không ngớt xẹt ra những đóm sáng xanh biếc với hàn quang lạnh ngắt bắn tới các huyệt đạo của đối thủ. Không một ai kể cả tông chủ các môn phái với kiến thức vũ học và kinh nghiệm giao tranh có thể đoán biết kết quả của cuộc đọ kiếm này. Đối thủ nào có nội lực thâm hậu hơn, kinh nghiệm giao tranh dồi dào hơn và nhất là khôn ngoan hơn sẽ thắng cuộc. Khôn ngoan ở chỗ không hoang phí nội lực, không rối loạn khi bị tấn công, kiên nhẫn và bình tĩnh để chờ đợi thời cơ thuận tiện hầu khám phá ra sơ hở của đối phương để phản công. Bất cứ công phu hay tuyệt kỹ nào dù nổi danh cách mấy cũng đều có sơ hở về chiêu thức, đường lối hoặc lộ số. Sở dĩ người ta cho nó tuyệt mỹ hay hoàn hảo bởi vì đối thủ biến chiêu đổi thức hóa đòn một cách thần tốc và phức tạp cho nên thường thường người ta không đủ nhãn lực và thời gian để nhận ra chỗ sơ hở. Dù chiêu thức có biến hóa cách mấy hai đối thủ cũng phải trở về chiêu thức khởi đầu để tiếp tục thi triển công phu lần nữa. Khổ luyện võ thuật là một hành động được tái diễn hay lập đi lập lại nhiều lần cho tới mức độ thuộc lòng mà các võ sĩ hay gọi là nhập tâm. Đó là một hành động phát xuất không suy nghĩ hay nói cách khác là phản ứng bởi vì phản ứng là một hành động tự nhiên không phát xuất từ ý nghĩ của con người. Tuy nhiên dù là phản ứng tới lúc nào đó phản ứng cũng sẽ bị chậm lại hoặc không được liên tục do ở tình trạng nội lực bất túc. Khỏe mạnh thời người ta sẽ làm nhanh hơn còn mệt mỏi người ta sẽ làm chậm hơn. Võ thuật cũng không thoát ra ngoài thông lệ đó. Đây là lúc mà hai đối thủ chờ đợi với hi vọng khám phá ra chỗ sơ hở trong chiêu thức, đường lối hay lộ số của đối phương.

Chát... chát... Kiếm với kiếm chạm nhau tóe lửa. Song phương đình thủ. Quần hùng chăm chú nhìn vào đấu trường. Bạch Long Kiếm đứng im. Thân áo trắng của y thấm máu đỏ tươi. Vết thương nơi ngực rỉ máu chứng tỏ thương thế không nhẹ. Phần Trần Hùng phải chống mũi kiếm xuống đất mới đứng vững được. Hơi khom người y khạc ra bùm máu tươi đủ tỏ y bị quyền phong của đối thủ đả thương trầm trọng. Hai đối thủ cùng bị thương như nhau cho nên ban tổ chức không biết quyết định sự thắng bại. Vô Hình Đạo Tôn Nhật hỏi sư Hưng Quốc:

- Theo ý của đại sư thời ai thắng?

Trầm ngâm giây lát vị phương trượng của chùa Tướng Quốc lên tiếng:

- Theo thiên ý của bản tăng thời Bạch Long Kiếm thắng bởi vì tuy bị thương song y còn có nhiều hơi sức để tiếp tục cuộc đấu trong lúc Trần Hùng xem ra bị nội thương trầm trọng hơn. Nếu cuộc giao tranh tiếp tục bản tăng nghĩ y không thể chi trì lâu...

Tử Cước Lê Hùng cất giọng phụ họa:

- Lão phu cũng đồng ý với đại sư. Vết thương của Bạch Long Kiếm là ngoại thương còn của Trần Hùng lại là nội thương. Chúng ta ai cũng đều biết rằng nội thương quan hệ tới tính mạng hơn...

Trần Bình Thức vuốt râu cười nói:

- Lão phu cũng nghĩ như vậy. Nội thương sẽ khiến cho Trần Hùng không thể nào vận dụng nội lực được. Mà không thể vận dụng nội lực tất nhiên y không thể tiếp tục giao tranh được...

Ban giám khảo gồm bốn người mà ba người đã đồng ý Bạch Long Kiếm thắng cho nên Vô Hình Dao Tôn Nhật phải đứng ra tuyên bố cùng quần hùng là đệ tử của Bạch Long Vi phái thắng trận. Thấy trời đúng ngộ ông ta nói với mọi người tạm nghỉ dùng cơm trưa xong sẽ tiếp tục cuộc tranh tài. Như có sẵn chủ ý Tử Cước Lê Hùng niềm nở mời kẻ cầm sỏ giang hồ dùng cơm. Không khách sáo y nhận lời ngay.

- Túc hạ có gặp Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa không. Lão đi đâu mà không thấy tới tham dự đại hội giang hồ?

Kẻ cầm sỏ giang hồ thông thả thốt:

- Tại hạ có gặp Hồ lão trang chủ. Người đang cùng với Đỗ Cảnh Thạch sứ quân chỉ huy quân Đỗ Động Giang tới Tân Viên họp cùng giới giang hồ của chúng ta chống lại quân Hoa Lư dưới quyền điều động của Phạm Cự Lượng...

- Bản tăng tưởng Phạm Cự Lượng đã rút quân về Hoa Lư để ngăn đón quân Tống...

Kẻ cầm sỏ giang hồ cười lắc đầu:

- Phạm Cự Lượng là viên tướng quyền biến và nhiều mưu lược. Y nói rút quân nhưng chưa chắc y đã làm theo lời y nói...

Tử Cước Lê Hùng lên tiếng phụ họa:

- Túc hạ nói có lý. Phạm Cự Lượng là tay quyền biến cơ mưu. Y nói vậy không có nghĩa là y sẽ làm đúng như vậy. Và lại cách hành binh đôi khi lấy thực làm hư, đời hư thành thực. Y nói rút quân chắc nhằm ý làm cho ta xao lãng không phòng bị rồi sau đó y sẽ quay trở lại tấn công ta...

- Tôi đồng ý với Lê huynh. Nếu quân Hoa Lư tấn công Tân Viên Sơn thời chúng ta phải làm sao?

Mọi người đều im lặng suy nghĩ về câu hỏi của Vô Hình Dao Tôn Nhật. Lát sau Tam Đoạn Kiếm Lê Tuấn Bạch hắng giọng:

- Không đủ sức chống trả lại quân Hoa Lư nên tại hạ nghĩ chúng ta chỉ còn cách duy nhất là trốn tránh. Sau khi cuộc tranh tuyên chức minh chủ giang hồ chấm dứt đợi tới lúc đêm tối ta sẽ chia mọi người thành từng toán nhỏ lặng lẽ rời Tản Viên. Đi thành từng toán nhỏ hi vọng ta sẽ vượt qua khỏi sự canh phòng của quân Hoa Lư...

Kẻ cầm sỏ giang hồ nhìn vị chương môn phái Cổ Loa giây lát rồi từ từ cất tiếng:

- Chia thành toán nhỏ năm bảy người thì ta dễ dàng vượt qua sự canh gác của quân Hoa Lư hơn song cũng có điều bất tiện là nếu bị phát giác ta không đủ sức chống trả...

Mọi người đều thấy rõ tình trạng ngặt nghèo của họ. Ra mặt chống trả họ sẽ bị quân Hoa Lư đánh tan mà tìm cách lẩn trốn cũng nguy hiểm không kém.

- Theo thiên ý của tại hạ thì chúng ta cứ ở đây chờ đợi quân Đỗ Động của Đỗ Cảnh Thạc tới hội họp. Lực lượng của giới giang hồ cộng thêm quân Đỗ Động ta có thể giao tranh ngang ngửa với quân Hoa Lư...

Khê gật đầu Hưng Quốc thiên sư hỏi kẻ cầm sỏ giang hồ:

- Thí chủ đoán khi nào quân Đỗ Động sẽ tới Tản Viên?

Kẻ cầm sỏ giang hồ khẽ lắc đầu:

- Tại hạ không biết rõ điều đó. Tuy nhiên tại hạ dám quả quyết cùng chư vị dù sớm hay muộn gì quân Đỗ Động cũng phải tới Tản Viên. Đỗ Cảnh Thạc không có cách nào hay hơn là kết hợp cùng giới giang hồ thành một lực lượng mạnh mẽ mới chống lại được sự đàn áp của Lê Hoàn. Lúc tại hạ rời Đỗ Động thì Đỗ Cảnh Thạc đã điều động binh sĩ cố gắng vượt qua sự ngăn cản của quân Hoa Lư...

Ngừng lại giây lát kẻ cầm sỏ nói với Tôn Nhật:

- Theo thiên ý của tại hạ chúng ta nên kéo dài cuộc tranh tuyên để chờ Đỗ Cảnh Thạc tới...

Trầm ngâm hồi lâu Tôn Nhật và mọi người tán thành. Lê Hùng lãnh phần đi giải thích cho mọi người rõ lý do phải kéo dài cuộc tranh tài.

Vẫn ngồi yên trên ghế với thái độ bình tĩnh Phạm Cự Lượng lắng nghe thuộc tướng trình bày tình hình.

- Trình tướng quân. Đạo tiên quân của Đỗ Động đã vượt qua khỏi sự ngăn cản của đạo quân hữu dục của ta, trong lúc trung quân của giặc sắp sửa tràn ngập đạo tả dục...

Hơi mỉm cười Phạm Cự Lượng ôn tồn thốt:

- Tướng quân an tâm. Ta cũng ước đoán được việc này nên đã ra lệnh cho hai vị tướng chỉ huy hữu và tả quân cứ đánh cầm chừng, thấy thắng thời đánh nhược bằng không thắng hãy rút lui...

Hỏi tỏ vẻ kinh ngạc viên thuộc tướng của Phạm Cự Lượng hỏi dồn:

- Mặt chức tướng quân ra lệnh ngăn không cho Đỗ Cảnh Thạc tới Tản Viên hợp cùng giới giang hồ để chống lại ta...

Phạm Cự Lượng gật gù:

- Quan Thập Đạo đã ra lệnh như thế nhưng tình hình biến chuyển nên ta phải thay đổi kế hoạch hành binh. Quân Đỗ Động và giới giang hồ là cái họa nhỏ trong khi quân Tống mới là mối họa to lớn mà ta phải lo trước. Ta không muốn hao tổn binh lực Hoa Lư vì phải giao tranh với quân Đỗ Động. Tuy nhiên ta cũng không thể để cho chúng tự do muốn làm gì thời làm do đó ta mới giả vờ dàn binh. Phương thức hành binh của ta là lấy thực làm hư, đổi hư làm thực. Và lại ta cứ để cho Đỗ Cảnh Thạc lên đỉnh Tản Viên xong bao vây chặt chẽ các ngã ra vào triệt đường lương thảo và tin tức. Tướng quân cũng biết binh đội cần nhất là lương thảo...

Ngừng lại suy nghĩ giây lát Phạm Cự Lượng cười nói tiếp:

- Tướng quân mang lệnh của ta tới cho vị tướng chỉ huy đạo tiền quân đóng ở Tản Viên cứ đánh cầm chừng thôi nhường cho quân Đỗ Động chiếm đóng Tản Viên rồi sau đó rút về hạ trại ở Xuân Mai chờ lệnh ta...

Viên thuộc tướng của y lãnh lệnh. Vừa lúc đó quân hầu vào báo:

- Trình tướng quân có một người muốn vào gặp tướng quân...

- Y là ai?

- Thưa tướng quân y không chịu thông báo tên họ chỉ nói là được lệnh của quan Thập Đạo tới xin hội kiến với tướng quân có chuyên quan trọng...

Bán tín bán nghi nhưng Phạm Cự Lượng cũng bảo quân hầu mời khách lạ vào trung quân. Bước vào khách nghiêng mình thi lễ xong nói nhanh:

- Tại hạ biết Phạm tướng quân việc binh cơ bẽ bộn mà tại hạ cũng không có nhiều thời giờ cho nên xin vắn tắt đôi lời. Tướng quân chắc biết vật này?

Khách lạ chìa ra miếng thẻ bài bằng bạc. Vừa thấy vật đó Phạm Cự Lượng cười nói:

- Bản chức còn lạ gì vật này. Nó là tín vật của quan Thập Đạo. Túc hạ chắc có tin riêng cho bản chức...

Khách lạ mỉm cười thì thăm mấy lời. Nghe xong vị đại tướng họ Phạm gật gù nói:

- Bản chức sẽ y theo kế...

Khách lạ xoay người bước đi. Phạm Cự Lượng hỏi vói theo:

- Bản chức chưa hẳn hạnh được biết tên họ của túc hạ...

Hơi quay lại người khách lạ thấp giọng:

- Tên họ thời tại hạ tạm thời không tiện tiết lộ cho nên Phạm tướng quân cứ gọi tại hạ bằng hai tiếng “trang chủ “. Hẹn gặp lại tướng quân sau...

Người được gọi là trang chủ bước nhanh ra cửa. Ngồi im giây lát Phạm Cự Lượng thông thả đứng lên.

- Mang ngựa cho ta...

Ra lệnh cho quân hầu y từ từ bước ra cửa. Mặt trời xế ngọn cây.

Ngồi trên lưng con chiến mã màu trắng cao lớn Hồ phu nhân im lặng nhìn vầng kim ô từ từ khuất sau dãy đồi. Rừng núi hoang vu ngút ngàn. Hàng cây xanh um. Nàng nhẹ đưa tay vuốt mái tóc bay trong cơn gió lạnh của một buổi chiều mùa đông. Nắng còn le lói trên ngọn cây. Không biết nghĩ gì mà nàng chợt buông tiếng thở dài hắt hiu. Dường như nàng cảm thấy lòng mình trống vắng, bơ vơ và phiền muộn. Một năm trôi qua. Đang từ một vị phu nhân quen sống trong nhung lụa, có kẻ hầu người hạ; nàng chợt biến thành kẻ không nhà nổi trôi khắp nơi. Lưu lạc giang hồ. Nàng hơi mỉm cười khi nghĩ tới bốn chữ trên. nàng không bao giờ muốn trở thành một vũ sĩ giang hồ. Đối với nhiều người đó là một vinh hạnh song với nàng đó lại là chuyện hoàn cảnh hay số phận đầy đọa.

- Mẹ... mẹ...

Tiếng nói của Hồ Phong vang bên tai khiến cho Hồ phu nhân giật mình ra khỏi cơn suy tưởng.

- Chừng nào chúng ta tới Tản Viên hả mẹ?

Hồ phu nhân mỉm cười nhìn đứa con trai yêu dấu:

- Đỡ bá bá nói với mẹ là ta chỉ còn cách Tản Viên Sơn độ hai mươi dặm đường. Nếu quân đi suốt đêm nay và nhất là không có quân Hoa Lư ngăn cản thì mẹ con mình sẽ có mặt trên đỉnh Tản Viên vào sáng mai...

- Phụ thân có mặt ở Tản Viên không hả mẹ?

Hồ phu nhân nhẹ thở dài. Nàng quay nhìn sang bên phải như không muốn cho con trai thấy nước mắt ứa ra.

- Mẹ không biết song đoán phụ thân chắc phải có mặt ở Tản Viên để tranh tài với thiên hạ...

Hồ Phong mỉm cười nói lớn:

- Con muốn tới Tản Viên để xem người ta đấu võ...

Hồ phu nhân gật đầu cười nhìn con. Ông cha đều là vũ sĩ cho nên nó cũng mang trong huyết quản tính đam mê võ thuật. Nhất là gần đây nó được kẻ cầm

sở giang hồ truyền thụ thứ kiếm thuật giết người độc địa giang hồ nên càng muốn phô diễn cho mọi người thưởng lãm.

Tiếng còi thúc quân rúc lên lanh lảnh. Hồ phu nhân nói nhanh:

- Chúng ta mau trở về doanh trại để kịp lúc di quân...

Ca hại thúc ngựa chạy nhanh. Về tới trung dinh họ thấy Hồ Vũ Hoa và Đỗ Cảnh Thạc đều sẵn sàng. Lệnh di quân được ban ra. Quân Đỗ Động Giang im lặng đi trong bóng chiều dần dần xuống.

- Đỗ bá bá. Chừng nào chúng ta mới tới Tản Viên?

Hồ Phong thấp giọng hỏi Đỗ Cảnh Thước. Vị đại tướng chỉ huy đạo trung quân cười thân mật đáp:

- Nếu không có gì ngăn trở chúng ta sẽ có mặt ở trên đỉnh Tản Viên vào khoảng trưa mai...

- Cháu muốn đến sớm để xem người ta đấu võ...

Đỗ Cảnh Thước cười lớn:

- Ta cũng thế. Đại hội giang hồ lâu lâu mới có một lần. Đây là dịp may mà có khi cả đời chúng ta mới chứng kiến được. Nội tổ của cháu nói với ta là cháu học được thuật xử kiếm giết người độc địa nhất giang hồ hiện nay. Chắc cháu nóng lòng muốn cho quần hùng ở đỉnh Tản Viên thấy tài múa kiếm của mình phải không?

Hồ Phong khẽ gật đầu. Vừa lúc đó một viên tướng phi ngựa tới nói lớn:

- Trình tướng quân. Binh sĩ của đạo tiền quân đã chạm địch. Bên ta có năm người thiệt mạng còn bên địch bỏ lại hai mươi tử thi...

Gật đầu Đỗ Cảnh Thước ra lệnh:

- Bằng mọi giá chúng ta phải có mặt ở Tản Viên ngày mai do đó nếu địch rút thì ta tiến, nhược bằng địch cố tình ngăn cản thì ta phải tung toàn lực đánh. Tướng quân hiểu ý của ta?

- Mặt tướng hiểu...

Vị tướng phát tay ra hiệu. Còi thúc quân thổi dồn dập cùng với tiếng trống trận nổi lên. Theo lời bàn của Đỗ Cảnh Thước quân Đỗ Động sẽ tấn công địch vào ban đêm vì họ quen thuộc đường lối và địa thế hơn do đó nếu tháo chạy hay rút lui họ không sợ bị quân Hoa Lư truy đuổi. Thêm vào đó là kế nghi binh. Quân Đỗ Động mỗi một người đốt hai cây đuốc khiến cho địch quân tưởng lầm họ rất đông.

Trông thấy đèn đuốc sáng lòa, trống trận rền trời đất quân Hoa Lư có vẻ sợ hãi. Được thế Đỗ Cảnh Thước thúc quân đánh nhào tới khiến cho địch phải rút lui. Không ham chiến quân Đỗ Động dưới sự dẫn đường của toán quân mở đường càn bờ lướt bụi thẳng tiến tới Tản Viên. Suốt một đêm đi không nghỉ tở

mờ sáng quân Đổ Động được lệnh hạ trại dưới chân núi. Phải mất ba tiếng đồng hồ Đổ Cảnh Thạc mới điều động sĩ tốt phân thành thế ỷ giốc đóng cách nhau ba dặm về hướng đông nam. Mặt trời lên khỏi ngọn cây, Đổ Cảnh Thạc, Hồ Vũ Hoa cùng mọi người leo lên đỉnh núi.

Tam Đoạn Kiếm Lê Tuấn Bạch và Nhất Quốc thiền sư đứng đối diện nhau nơi đầu trường. Hai tuyến thủ im lặng mà quần hùng cũng im lặng chăm chú chờ xem cuộc so tài hiếm có. Hai người đều là cao thủ nổi tiếng đại diện cho hai đại môn phái lừng danh nhất giang hồ đương thời. Hơn một ngàn năm qua phái Cổ Loa từng được mọi người xem như là đại diện cho giới giang hồ dù có nhiều môn phái khác xuất hiện với nhiều công phu hay tuyệt kỹ đặc sắc. Phàn chùa Tướng Quốc cũng vậy. Cách đây khoảng năm trăm năm sau khi đổi tên thành Tướng Quốc Tự, phái võ này bắt đầu lưu lạc và chẳng mấy chốc tạo được một vị thế vững vàng cũng như chia xẻ ảnh hưởng của Cổ Loa phái trong giang hồ. Hôm nay lần đầu tiên hai phái võ mới thực sự so tài với nhau.

Tiếng còi nổi lên báo hiệu cuộc tranh tài bắt đầu. Đôi bên cùng ôm quyền thi lễ với quần hùng đoạn thi lễ với nhau xong bái tổ. Tăng bào phát phối tung bay Nhất Quốc thiền sư xoạc chân đứng tấn. Chân bước theo chảo mả tấn, tay mặt đưa ra và bàn tay nắm ngay chính giữa thân cây thiền trượng làm bằng gỗ đàn hương; trong lúc bàn tay tả nắm lại thành quyền ép sát vào hông; vị thiền sư đại diện cho chùa Tướng Quốc triển khai chiêu thức mở đầu của Phục Ma Trượng pháp, một tuyệt kỹ mới lạ và đặc sắc nhất của chùa Tướng Quốc trong vòng trăm năm nay. Phục Ma trượng pháp do vị tổ sư thứ mười hai của chùa Tướng Quốc sáng tạo ra để truyền dạy cho các đồ đệ. Dù Bảo Quốc thiền sư đã anh dũng hi sinh trong trận thủy chiến Bạch Đằng Giang lúc ông theo phò Ngô Quyền phá quân Nam Hán song tuyệt kỹ Phục Ma trượng của ông ta được các đồ đệ kế nghiệp thay phiên nhau tập luyện và biến nó thành một trong ba tuyệt kỹ trấn môn của Tướng Quốc tự.

Niên kỷ độ ba mươi ngoài mà trở thành chương môn phái võ Cổ Loa, điều này chứng tỏ Tam Đoạn Kiếm Lê Tuấn Bạch phải là nhân vật lỗi lạc và sự chứng tỏ này không cách gì hay hơn cách đánh bại Nhất Quốc thiền sư. Vị chương môn Cổ Loa phái bỗng kiếm đứng im. Thanh trường kiếm của y lại là liễu điệp kiếm nhẹ nhàng, mỏng manh và yếu ớt so với thanh phục ma trượng vừa dài vừa nặng của đối thủ.

Không hẹn song phương ra tay cùng một lúc. Ngay lúc đầu trượng vừa bật lên thời mũi kiếm cũng di động. Tuy nhiên kiếm lại tới trước mục tiêu và mục tiêu là huyết thần tàng nơi ngực. Tuy nhiên Phục Ma trượng pháp của chùa Tướng Quốc quả có những chiêu thức kỳ ảo và quái dị. Ngay lúc mũi kiếm chập chòn nơi mục tiêu, sư Nhất Quốc gặt mạnh cổ tay khiến cán trượng đổi chiều đập mạnh xuống lưỡi kiếm của đối phương. Chưa hết. Cùng lúc đó đầu trượng cũng đổi chiều xẹt tới huyết nhân nghinh. Bị đối phương giải đòn một cách tài tình, Lê Tuấn Bạch giật mình tức tốc biến chiêu. Đạp bộ chênh chếch sang tả

nửa bước cùng với cổ tay gạt mạnh khiến cho thanh kiếm đổi chiều róc một đường xuống bàn tay cầm vũ khí của đối thủ.

- Tuyệt... Lê thí chủ quả khác người...

Hung Quốc thiên sư buột miệng khen câu trên. Ông ta quả có thái độ khác người nên mới lớn tiếng khen tặng đối thủ. Tử Cước Lê Hùng vuốt râu cười khà:

- Đại sư nói như thế hóa ra không công bằng lắm. Lão phu nhận thấy sư Nhất Quốc bản lĩnh đâu kém chi nhất là Phục Ma trượng pháp quả nhiên kỳ ảo và biến hóa vô song...

- Đa tạ lời khen của thí chủ tuy nhiên bản tăng đoán Lê thí chủ sẽ thắng cuộc...

- Đại sư dựa vào đâu mà đoán như vậy?

Kẻ cầm sỏ giang hồ lên tiếng hỏi. Hung Quốc thiên sư cười nhẹ đáp:

- Nói về bản lĩnh của đồ đệ thời bản tăng rất tường tận, còn nói về bản lĩnh của Lê thí chủ thời bản tăng không biết rõ lắm song chắc phải cao thâm hơn nhiều. Do đó bản tăng nghĩ bản đệ tử sẽ không đủ sức để chi trì hơn trăm chiêu. Bản tăng rất mong muốn được thấy Lê chương môn trở thành minh chủ giang hồ...

- Đại sư có thể nói rõ lý do...

Kẻ cầm sỏ giang hồ lại hỏi tiếp và vị phương trượng của chùa Tướng Quốc thông thả đáp:

- Giới giang hồ của chúng ta hiện đang ở trong thời kỳ rối rắm và suy thoái. Sau cuộc khủng bố của đoàn do thám Hoa Lư không ít thời nhiều lực lượng của giới giang hồ cũng bị yếu đi và nhất là chia rẽ, phân hóa. Do đó chúng ta cần phải có một cao thủ trẻ tuổi được mọi người mến mộ để hướng dẫn và chỉ huy quân hùng đoàn kết thành một mối hầu cứu nước giúp dân...

Nhìn thẳng vào mặt kẻ cầm sỏ giang hồ Hung Quốc thiên sư nghiêm giọng nói:

- Trong hàng cao thủ trẻ tuổi hiện nay thí chủ là người có tài cao hơn hết song lại không được nhiều người mến mộ. Phải nói là thí chủ có người thương mà cũng có kẻ ghét, có nhiều bạn mà cũng có lắm kẻ thù. Do đó nếu trở thành minh chủ giang hồ thí chủ sẽ có nhiều trở ngại trong việc chỉ huy cũng như tập hợp các vũ sĩ giang hồ thành một khối. Duyệt qua các cao thủ trẻ tuổi hiện nay bản tăng nhận thấy Lê chương môn là người có đủ điều kiện để trở thành một minh chủ giang hồ...

Kẻ cầm sỏ giang hồ cười nhẹ ngắt lời sư Hung Quốc:

- Đại sư hàm ý là tại hạ không nên ra tranh đoạt chức minh chủ giang hồ...

- Thí chủ là kẻ thông minh nên dù bản tạng chưa nói thí chủ cũng hiểu rồi...

Trầm ngâm giây lát kẻ cầm sỏ giang hồ nói với sư Hưng Quốc mà cũng nói với mọi người chung quanh:

- Thật sự tại hạ cũng không muốn làm mình chủ giang hồ chi cho cực thân mình. Mục đích của tại hạ tới Tân Viên là để báo cáo tình hình và nhất là tìm hiểu ý định của chư vị về vụ án tiên đế...

- Trúng rồi... trúng rồi...

Quần hùng la lớn khiến cho mọi người bỏ dở dang câu chuyện để nhìn vào đấu trường. Song phương đình thủ nhìn nhau. Người ta thấy Tam Đoạn Kiếm Lê Tuấn Bạch bỗng kiếm đứng im trong lúc sư Nhất Quốc cũng chống cây thiền trượng xuống đất và thân thể của ông ta run rẩy. lát sau ông ta khom người khạc ra bụm máu tươi. Hưng Quốc thiền sư cười nói:

- Chư vị thí chủ thấy bản tạng nói có sai đâu... Chỉ mới có bảy mươi lăm chiêu thôi...

Dứt lời ông ta phái đệ tử ra đấu trường bảo sư Nhất Quốc nhận bại và trở về chỗ ngồi.

- Bây giờ tới phiên túc hạ trở tài. Túc hạ muốn ai là đối thủ?

Vô Hình Đạo Tôn Nhật hỏi câu trên. Thông thả đứng lên kẻ cầm sỏ giang hồ cười nói:

- Tại hạ muốn tự mình mời bất cứ ai trong quần hùng ra đấu trường...

Đứng chính giữa khoảng sân rộng tay kiếm phiêu bạt giang hồ quét mắt nhìn một vòng đoạn cao giọng:

- Tại hạ kính mời một trong chư vị cùng tại hạ múa may vài thế kiếm...

Y nói tới lần thứ nhì mà quần hùng vẫn không có người bước xuống đấu trường. Họ đâu có ngu dại gì mà đấu kiếm với tay kiếm giết người độc địa nhất giang hồ hiện nay.

- Lần nữa tại hạ kính mời...

- Có ta...

Giọng nói trầm trầm cất lên rồi một người đứng đình bước vào đấu trường. Bộ vũ phục màu xanh nước biển bó gọn thân hình tầm thước, phủ ngoài thêm chiếc áo choàng cũng màu xanh, ngang hông lưng lửng thanh trường kiếm, chân quần xà cạp bằng da, với thần thái uy nghi và kiêu hùng hoàng y khách xuất hiện một cách đột ngột không ai biết trước.

- Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên, đương kim trang chủ của Hồ gia trang...

Vô Hình Đạo Tôn Nhật và Tử Cước Lê Hùng nhìn nhau. Dĩ nhiên họ không lạ lẫm với Hồ Nguyên mà danh tiếng nổi bật khắp miền duyên hải.

Nhưng bằng đi thời gian mấy năm đây là lần thứ nhất họ mới gặp lại Hồ Nguyên. Cả hai thắm khen ngợi phong thái kiêu hùng của y.

Hung Quốc thiên sư gật gù cười nói:

- Đúng là hồ phụ sanh hồ tử. Hồ thí chủ khiến cho bản tăng nhớ tới Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa lúc còn theo tiên đế bình loạn mười hai sứ...

Tử Cước Lê Hùng chép miệng thở dài lên tiếng:

- Đúng là con nhà tông không giống lông cũng giống cánh... Hồ Vũ Hoa có nét phóng dật còn Hồ Nguyên đây lại đượm đầy nét kiêu hùng...

Kẻ cầm sổ giang hồ không có thái độ nào khác lạ hơn ngoại trừ ánh mắt sáng rực nhìn đăm đăm vào Hồ Nguyên. Đình bộ cách đối thủ hơn một bước vị trang chủ họ Hồ hắng giọng:

- Tại hạ hân hạnh được gặp lại các hạ...

Kẻ cầm sổ giang hồ khẽ nghiêng mình thi lễ:

- Tại hạ cũng hân hạnh được tái ngộ trang chủ...

Tôn Nhật và Lê Hùng lại nhìn nhau. Hai người nghe phong phanh chuyện Hồ Nguyên và kẻ cầm sổ giang hồ so kiếm với nhau ở thành Đại La song họ không biết một cách rõ ràng bây giờ xuyên qua lời đối thoại họ mới biết chuyện đó đã xảy ra đúng như lời đồn đại.

- Các hạ định làm mình chủ giang hồ?

Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên lên tiếng hỏi. Kẻ cầm sổ giang hồ vặn:

- Tại sao trang chủ lại hỏi tại hạ câu này. Có lẽ trang chủ định làm mình chủ giang hồ?

Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên nhếch môi cười lạnh:

- Tại hạ tài hèn đức bạc cho nên không dám mơ ước được làm mình chủ của giới giang hồ Đại Việt. Tuy nhiên tại hạ cũng không muốn thấy một kẻ tài đã hèn mà đức còn bạc hơn mình lại làm mình chủ. Nói trắng ra tại hạ không muốn khuất mình chịu dưới quyền sai sử của một kẻ tài hèn đức bạc như...

Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên dừng lại ở đó song ai ai đều hiểu sáu chữ “tài hèn đức bạc” của y ám chỉ tới một người mà người đó không ai khác hơn là kẻ cầm sổ giang hồ.

Nụ cười khinh bạc nở trên môi tay kiếm giết người trầm giọng hỏi:

- Trang chủ cho rằng tại hạ là một kẻ tài hèn đức bạc?

Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên chậm chậm gật đầu cùng với giọng nói trầm hùng chột cao vút lên. Y đã phổ kinh lực vào tiếng nói cho nên âm thanh rền rền ngàn cây nội cỏ khiến quần hùng trên đỉnh Tản Viên ai ai cũng đều nghe rõ:

- Nửa năm trước tại hạ tán thành về hành vi “ làm sạch giang hồ “ tuy nhiên lần lần tại hạ đâm ra bất mãn hành vi giết người bừa bãi của các hạ. Thử hỏi Đỗ Đình Can, Đà Giang Quyền Lâm Quốc Tuấn, Y Sư Hà Vũ, Cự Phú Trần Hành, Đại La Tam Kiệt và nhiều người nữa... Thử hỏi những người đó đã làm hành vi bại hoại nào mà các hạ lại xóa tên của họ trong cõi giang hồ...

Kẻ cầm sỏ giang hồ làm thính không trả lời bởi vì y không biết phải giải thích làm sao về hành vi giết người mà y không có làm.

- Tại hạ không hề ra tay hạ sát những người đó...

Kẻ cầm sỏ giang hồ nói một câu yếu xiu. Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên cười khẩy:

- Các hạ không giết người thì còn ai ra tay. Tuy tại hạ không mục kích nhưng hàng chục, hàng trăm người đã chứng kiến các hạ dùng kiếm thuật giết ruồi hạ sát những người này...

Hướng về quần hùng Hồ Nguyên cao giọng nói:

- Trong chư vị chắc có người thấy tận mắt kẻ cầm sỏ giang hồ ra tay giết người?

- Có tôi...

- Tại hạ thấy y giết y sư Hà Vũ

- Ta thấy y hạ sát Đại La Tam Kiệt...

- Tại hạ chứng kiến y giết Cự Phú Trần Hành...

Hàng chục rồi hàng trăm người tiếp tục lên tiếng. Mĩm cười đắc ý Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên quay về hướng khán đài chính nơi các nhân vật nổi tiếng nhất đang ngồi. Giọng nói trầm hùng của y từ từ cất lên trong bầu không khí yên tĩnh:

- Chư vị đều là bậc trưởng thượng trong giang hồ cho nên tại hạ xin một câu trả lời chính chắn. Trong chư vị có ai thấy kẻ cầm sỏ giang hồ hạ sát những người trên?

Đa số nhân vật ngồi nơi khán đài chính đều thuộc hàng cao thủ nhất đẳng giang hồ. Họ là trang chủ của thập đại hiền trang, chương môn nhân các phái võ lớn nhỏ hay thủ lĩnh hùng cứ một phương do đó lời nói của họ rất có ảnh hưởng đối với mọi người.

- Tại hạ thấy...

Người vừa lên tiếng chính là Độc Thư Sinh Từ Minh, trang chủ của Từ gia trang ở vùng Hà Giang. Tuy không được liệt vào mười gia trang lớn vì nhân số chỉ khoảng trăm người song Từ Minh nổi tiếng giang hồ về ám khí nhất là ám khí có tầm độc được.

- Chư vị cũng biết tại hạ là kẻ chuyên xử dụng chất độc cho nên quen biết hết các y sư nổi tiếng của nước ta. Lúc đó lão phu đang làm khách tại nhà của Y Sư Hà Vũ bỗng nghe trẻ báo có khách tới viếng. Hà tiên bối chưa kịp ra tiếp thì khách đã vào tận khách sảnh. Không nói lời nào y đặt lên bàn quyền sổ bìa đen ghi tên Y Sư Hà Vũ... Chuyện gì xảy ra chắc chư vị cũng đoán được...

Chỉ tay về ngay chỗ kẻ cầm sổ giang hồ đứng Độc Thư Sinh Từ Minh nói tiếp:

- Kẻ giết người chính là y. Nhân dạng, vóc dáng, lời nói, thuật xử kiếm và bước chân khổ luyện đều giống y hệt không sai chút nào...

Tằng hăng tiếng lớn Tử Cước Lê Hùng nói:

- Nếu nói rằng thấy tận mắt thời lão phu không thấy nhưng quan sát kỹ càng vết thương nơi yết hầu của Đỗ Đình Can và Lâm Quốc Tuấn thời đúng là kiếm thuật giết ruồi của kẻ cầm sổ giang hồ. Vết thương nhỏ, gọn, sâu như làm thành bởi kinh khí chứ không phải vũ khí...

Vô Hình Dao Tôn Nhật cũng gật đầu phụ họa:

- Lão phu không hề mục kích kẻ cầm sổ giang hồ giết người. Tuy nhiên quan sát vết thương của nạn nhân thời lão phu nhìn nhận kẻ giết người đã tôi luyện được thuật xử kiếm thượng thừa hiếm thấy trong giới giang hồ nước ta. Lão phu có thể nói trăm năm cũng chưa có người luyện được. Lão phu đôi lần nghe gia phụ đề cập tới ngụ kiếm thuật. Đó là thuật xử kiếm mà người luyện dùng kiếm để dẫn truyền kinh lực rồi sau đó khi tới mục tiêu kinh lực mới phát xuất thành kinh khí và chính thứ kinh khí có khả năng soi vàng xẻ đá này mới giết chết địch thủ. Tùy theo trình độ khổ luyện, tùy theo nội lực sâu hay cạn mà người luyện có thể dùng kinh khí đâm thương đối thủ nhanh hay chậm hoặc xa hay gần. Khảo nghiệm vết thương của Đỗ Đình Can và Lâm Quốc Tuấn lão phu nhận thấy tuy nhỏ, gọn và sâu song chưa được hoàn hảo chứng tỏ thời gian khổ luyện kiếm thuật của kẻ giết người chưa lâu và nhất là nội lực cũng chưa thâm hậu lắm...

Xuyên qua lời nói ai ai cũng đều nhận thấy Tôn Nhật đúng là một võ sĩ chân chính ở chỗ có sao nói vậy. Ông ta không nói sai sự thực mặc dù kẻ cầm sổ giang hồ đã giết chết cháu nội đích tôn của mình. Không chứng kiến thời ông ta nói không thấy tận mắt. Ngay cả danh xưng ông ta cũng không hề nêu đích danh kẻ cầm sổ giang hồ mà chỉ nói là kẻ giết người. Dường như hiểu ý của Tôn Nhật Hưng Quốc thiên sư lên tiếng phụ họa:

- Bàn tăng chưa gặp qua kẻ cầm sổ giang hồ lần nào cũng như không hề mục kích y giết người cho nên không có ý kiến về việc này...

Sau khi nghe qua những lời trên Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên cười cười hướng về đám đông cao giọng thốt:

- Tại hạ không có thù hằn gì với kẻ cầm sổ giang hồ; tại hạ cũng không bà con, họ hàng, quen biết gì với những người bị y giết chết. Tuy nhiên là một võ sĩ tuân theo tôn chỉ của vũ đạo và nhất là lẽ luật của giang hồ tại hạ đòi hỏi công đạo. Chư vị nghĩ sao?

- Đúng...

- Hồ trang chủ nói đúng...

- Tại hạ đồng ý với Hồ trang chủ...

- Giết người phải đền mạng...

- Báo thù...

Hàng trăm tiếng nói vang vang. Một thanh niên đứng lên nói lớn:

- Kính thưa chư vị. Tại hạ là Hà Phương, trưởng nam của Y Sư Hà Vũ. Trước khi lên đường tham dự đại hội giang hồ mẫu thân có dặn dò một điều là nhờ chư vị nhất là chư vị trong ban tổ chức đại hội giang hồ điều tra về cái chết tức tưởi của gia phụ đồng thời đem thủ phạm ra trước công lý. Gia phụ một đời làm phước, chuyên cứu nhân độ thế mà kẻ cầm sổ giang hồ lại nhẫn tâm hạ sát người...

- Tại hạ là kẻ kể truyền của Lâm gia trang. Chư vị thừa biết gia phụ một đời không làm chuyện xấu xa mà lại bị chết oan ức. Tại hạ đòi hỏi công đạo...

Con cháu của Đỗ Đình Can và Cự Phú Trần Hành cũng đứng lên phụ họa. Lời nói của họ được mọi người tán thành tuy nhiên lại đẩy ban tổ chức nhất là Tôn Nhật và Lê Hùng vào tình trạng khó xử. Mời các nhân vật giang hồ tới Tân Viên khai mở đại hội là do ý kiến của Hồ Vũ Hoa nhằm mục đích tuyển chọn một vị minh chủ để chỉ huy mọi người chống lại Lê Hoàn chứ không phải để đối phó với kẻ cầm sổ giang hồ. Tuy nhiên Hồ Vũ Hoa, thủ lĩnh của thập đại hiền trang lại không có mặt để giải bày cùng mọi người. Lê Hùng láy mắt ra hiệu cho Tôn Nhật. Hiểu ý họ Tôn đứng lên cao giọng thốt:

- Việc tìm ra thủ phạm giết chết Y Sư Hà Vũ, Cự Phú Trần Hành, Đỗ Đình Can và Đà Giang Quyên Lâm Quốc Tuấn là chuyện đáng làm và đó cũng là bổn phận của vị minh chủ giang hồ mà sự tuyển lựa cũng sắp sửa tới hồi kết thúc. Vậy lão phu xin chư vị nhẫn nại chờ đợi. Nhân danh ban tổ chức lão phu kính mời Hồ trang chủ tiếp tục cuộc tranh tài...

Vài người xì xầm tỏ vẻ bất mãn trước câu nói cứng rắn của Vô Hình Dao Tôn Nhật song không lên tiếng phản đối thêm. Phần Hồ Nguyên cũng hiểu ý của Tôn Nhật do đó y cười cười lên tiếng:

- Hơn tháng trước tại hạ hữu duyên được thưởng thức chiêu kiếm giết ruồi của các hạ...

Kẻ cầm sổ giang hồ nhếch môi:

- Tại hạ cũng thế... Kiếm thuật của Hồ trang chủ cao minh lắm...

- Đa tạ... Kiếm thuật của các hạ đúng là kiếm thuật giết ruồi...

Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên nhân mạnh hai chữ “giết ruồi “ khiến cho quần hùng có người bật cười vì hiểu cái ý chê bai của vị trang chủ họ Hồ. Kẻ cầm sỏ giang hồ cũng hiểu ý của Hồ Nguyên chê bai kiếm thuật của mình chỉ giết được ruồi chứ không giết được người.

- Hồ trang chủ nói đúng... Kiếm thuật của tại hạ là kiếm thuật giết ruồi, những con ruồi được ghi danh trong sỏ giang hồ...

Quần hùng lên tiếng xì xầm về lời nói cao ngạo của kẻ cầm sỏ giang hồ. Hung Quốc thiên sư, Vô Hình Đạo Tôn Nhật, Tử Cước Lê Hùng và các nhân vật ngồi nơi khán đài chính dù không nói ra song cũng lộ vẻ phật lòng.

- Lần nữa ta muốn mời các hạ một chiêu kiếm. Nếu muốn làm mình chủ giang hồ các hạ phải hóa giải được chiêu kiếm của ta...

Vành môi hơi nhếch thành nụ cười khinh bạc kẻ cầm sỏ giang hồ lạnh giọng:

- Mời trang chủ...

Song phương cùng triển công phu trầm tĩnh. Không khí lặng trang. Người người nín thở. Hơn ba ngàn võ sĩ hiện diện trên đỉnh núi Tản Viên chăm chú nhìn vào đấu trường mong thấy được chiêu kiếm của hai đối thủ. Đa số người trong bọn họ chỉ nghe lời đồn đại song chưa hề thấy tận mắt thuật xử kiếm đặc dị của Hồ Nguyên. Tuy nhiên dám ngang nhiên thách thức y tất có bản lĩnh để hóa giải được chiêu kiếm giết người bằng không y đâu có điên khùng hoặc ngu dại gì mà chường mặt ra để chịu chết.

Ret... Ret... Quần hùng không một ai thấy được hai đối thủ xuất chiêu. Họa hoằn nếu có người nào thấy được thời cũng chỉ thấy lờ mờ và khi họ thấy thời sự kiện đã xảy ra rồi. Hàng ngàn cặp mắt nhìn đăm đăm vào hai mũi kiếm nhọn hoắt chia ngay yết hầu của hai người. Thanh kiếm đen tuyền của kẻ cầm sỏ giang hồ chong ngay yết hầu của Hồ Nguyên thời mũi kiếm nhọn hoắt của vị trang chủ lừng danh cũng chia ngay huyết thiên đột nơi cổ họng của đối thủ. Hiện diện trên đỉnh Tản Viên ngày hôm nay cũng có nhiều người là kiếm thủ lừng danh giang hồ song họ đều nhìn nhận kiếm thuật của kẻ cầm sỏ giang hồ và Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên quả nhiên có điểm độc đáo và khác thường. Bất cứ võ sĩ nào khi thi triển võ thuật cũng đều chú tâm tới nhiều yếu tố quan trọng như biến ảo, hoa mỹ, mới lạ; nhưng hai yếu tố chính xác và thần tốc được mọi người xem như quan trọng nhất.

Ret... Ret... Hai đối thủ cùng lướt tra kiếm vào vỏ. Lát sau kẻ cầm sỏ giang hồ hắng giọng:

- Tại hạ mời trang chủ chiêu kiếm thứ nhì...

Ret.. Âm thanh giết người nổi lên khô gọn. Chát.. Vũ khí chạm nhau tóe lửa. Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên khoanh tay đứng im và trên môi của vị trang

chủ họ Hồ còn nguyên nụ cười ngạo nghễ. Không ai thấy rõ song người ta đều biết Hồ Nguyên đã giải được chiêu kiếm giết người của kẻ cầm sỏ giang hồ. Tiếng vỗ tay nổi lên rào rào như tán thưởng và cổ vũ cho Hồ Nguyên. Phần kẻ cầm sỏ giang hồ im lìm suy nghĩ. Hơn nửa năm trước đây tại sào huyệt của Ngu Vương Trầm Lăng y đánh bại Hồ Nguyên một cách dễ dàng. Làm thế nào trong quãng thời gian ngắn ngủi kiếm thuật của Hồ Nguyên lại tăng tiến một cách mau lẹ có thể nói ngoài sức tưởng tượng của y. Phải gặp được cơ duyên hãn hữu hay kỳ ngộ nào đặc biệt nên mới có được thuật xử kiếm đặc dị.

- Ta mời các hạ một chiêu kiếm...

Lông trong tiếng nói bàn tay chuyên cầm kiếm của vị trang chủ họ Hồ hất ngược về sau ngay chỗ chuôi kiếm ló lên. Rẹt... Âm thanh giết người nổi lên nghe nhưc buốt thịt da. Mũi kiếm vút tới mục tiêu nhanh khủng khiếp. Ngay lúc bàn tay của đối phương hất ngược về sau thời bàn tay của kẻ cầm sỏ giang hồ cũng nhích động. Tuy nhiên ngay lúc bàn tay vừa chạm vào chuôi kiếm y cảm thấy đan điền quặn đau đồng thời cánh tay cầm kiếm mềm nhũn ra hầu như không còn chút sức lực nào. Kinh hoàng vì tình trạng xảy ra đột ngột kẻ cầm sỏ giang hồ vận dụng hết nội lực bản thân nhích người sang tả không để cho mũi kiếm của đối thủ đâm vào yết hầu. Bụt... Kẻ cầm sỏ giang hồ lão đảo lùi lại.

- Trúng rồi... Y trúng thương rồi...

Tiếng người la lớn. Không hẹn mọi người cùng đứng bật lên nhìn chăm chú vào tay kiếm giết người lừng danh giang hồ.

Thân thể run nhè nhẹ, máu thấm đỏ ướt cả thân áo trước, nét mặt tái xanh, kẻ cầm sỏ giang hồ im lặng nhìn đối thủ. Tuy y không tỏ thái độ nào khác lạ song mọi người đều hiểu rằng thương thế của y rất trầm trọng cũng như y đang lâm vào tình trạng thập tử nhất sinh.

- Ta mời các hạ một chiêu kiếm nữa...

Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên hất tay về sau vai ngay chỗ chuôi kiếm ló lên. Rẹt... Âm thanh của kiếm rút ra khỏi vỏ vang lên rợn người. Ánh kiếm chớp người dưới ánh nắng mặt trời chói chang. Kẻ cầm sỏ giang hồ xuôi tay chờ chết. Y không còn đủ sức lực để rút kiếm.

Đột nhiên một bóng người lạng mình vào đấu trường. Chát... Kiếm với kiếm chạm nhau tóe lửa. Song phương cùng đình thủ. Mọi người buột miệng kêu ô khi thấy nhân vật vừa xuất hiện chính là Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa, thủ lĩnh của thập nhị hiền trang.

- Phụ thân...

Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên kêu lớn và giọng của y chứa nhiều kinh ngạc. Tra kiếm vào vỏ Hồ Vũ Hoa cười gằn:

- Phải chính ta... Người học ở đâu mà có được thứ kiếm thuật giết người độc địa như vậy. Ai truyền thụ cho người thứ kiếm thuật giết người ngả ngựa. Người quên những lời giáo huấn của ta ư...

Lạc Đạo Kiếm hơi đỏ mặt khi bị phụ thân trách mắng. Nếu đúng là một võ sĩ giang hồ chân chính thời y không nên ra tay hạ sát đối thủ đang bị thương.

- Dung nhi...

- Thừa nhạc phụ gọi con...

Hồ phu nhân lên tiếng. Khẽ gật đầu Hồ Vũ Hoa hắng giọng:

- Con ra đây ta có chuyện muốn nhờ...

Hồ phu nhân thông thả bước ra đấu trường. Quay nhìn kẻ cầm sỏ giang hồ Hồ Vũ Hoa nhẹ hỏi:

- Thương thế của túc hạ ra sao?

Kẻ cầm sỏ giang hồ nhếch môi:

- Tuy nặng song tại hạ có thể chi trì được...

Gật đầu Hồ Vũ Hoa nói với Hồ phu nhân:

- Con hãy dìu ân nhân ra khỏi đây để ta chữa trị thương thế cho người...

Liếc nhanh trượng phu Hồ phu nhân cúi đầu bước tới dìu kẻ cầm sỏ giang hồ rời khỏi đấu trường. Quần hùng nhìn nhau thăm thắc mắc trước diễn biến đột ngột vừa xảy ra. Phải có uẩn khúc hoặc bí ẩn bên trong cho nên con muốn giết người còn cha lại muốn cứu người.

Hướng về khán đài chính nơi tông chủ các môn phái đang ngồi bàn tán Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa cao giọng thốt:

- Mười mấy năm theo tiên đế bình loạn mười hai sứ chư vị cũng biết Hồ Vũ Hoa tôi hành sự cẩn thận và cố tránh không làm chuyện gì bậy bạ trái với lương tâm của mình...

Ngừng lại một chút ông ta thông thả tiếp:

- Hưng Quốc đại sư... Đại sư vốn quen biết với lão phu không những trong thời gian bình loạn mười hai sứ mà mười mấy năm nay lão phu từng là khách thường xuyên của Tướng Quốc Tự cho nên lão phu xin hỏi đại sư có thấy hoặc nghe lão phu làm điều gì sai quấy hay phương hại tới đạo nghĩa giang hồ không?

Hưng Quốc thiên sư đáp liền không do dự:

- Mô Phật... Bàn tăng với thí chủ quen biết nhau mấy chục mà thủy chung bàn tăng chưa hề nghe giang hồ than phiền về hành động bại hoại mà chỉ nghe thiên hạ đua nhau ca tụng hành vi hào hiệp của Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa mà thôi...

- Đa tạ đại sư... Tôn huynh và Lê huynh... Ba chúng ta từng chia cơm xé áo, vào sinh ra tử và tình thân hơn thủ túc cho nên tôi xin được giải bày sự việc như sau...

Giọng nói của Hồ Vũ Hoa chột cao vút lên như ông ta đã phở kình lực vào tiếng nói để cho mọi người đều nghe rõ:

- Nếu là một vũ sĩ giang hồ chân chính thời ân oán phải phân minh. Ân đền oán trả. Câu nói đó thường được chúng ta đề cập trong lúc trà dư tửu hậu. Tuy nhiên cổ nhân ta cũng có câu: "Lấy oán báo oán thời oán ấy chập chùng mà lấy ân báo oán thời oán ấy tiêu tan..."

- Mô Phật... Hồ thí chủ nói không sai. Lấy oán mà báo oán thời oán không bao giờ dứt được...

- Không lần gặp gỡ hay quen biết mà chỉ vì lòng hào hiệp của một vũ sĩ cho nên kẻ cầm sỏ giang hồ đã bao phen cứu nạn cho con dâu và cháu nội của lão phu. Hành vi này đừng nói chỉ lão phu mà toàn thể người của Hồ gia trang phải ghi nhớ không bao giờ quên...

Quay sang Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên còn đang đứng trước mặt mình Hồ Vũ Hoa trừng mắt hỏi lớn:

- Người nói rằng vì đạo nghĩa giang hồ mà ra tay trừ khử một kẻ giết người phải không?

Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên đáp nhanh:

- Trình phụ thân hài nhi có nói điều đó cùng mọi người...

Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa cười khẩy:

- Người nói rằng kẻ cầm sỏ giang hồ giết người vậy ta hỏi chính người có mục kích y giết người hay là người chỉ nghe thiên hạ đồn đại?

Hồ Nguyên lúng túng không trả lời. Hồ Vũ Hoa hỏi gần:

- Người có thấy y dùng kiếm giết người không?

Hồ Nguyên nín lặng không trả lời. Hướng về quần hùng ngồi trên khán đài chính vị lão trang chủ họ Hồ cao giọng:

- Chư vị cũng như lão phu suốt đời cố gắng hành sự một cách quang minh chính đại. Có nói có mà không sẽ nói không. Vì lẽ đó lão phu xin hỏi trong mấy ngàn vũ sĩ giang hồ hiện diện ở đây ngày hôm nay có bao nhiêu người mục kích kẻ cầm sỏ giang hồ ra tay giết người lương thiện?

Quần hùng im lặng không trả lời. Thật lâu mới có người lên tiếng:

- Tại hạ thấy...

Người vừa lên tiếng không ai khác hơn Độc Thư Sinh Từ Minh. Hồ Vũ Hoa khẽ gật đầu xong hướng về chỗ Từ Minh ngồi ông ta nói lớn:

- Từ trang chủ là một nhân vật tiếng tăm cho nên lời nói phải được mọi người tin tưởng. Tuy nhiên chỉ vin vào lời nói của một mình trang chủ thời lão phu e có điều sơ thất...

Độc Thư Sinh Từ Minh hơi đỏ mặt rồi hỏi vặn:

- Hồ lão trang chủ cho rằng tại hạ nói dối?

Hồ Vũ Hoa cười lớn đáp:

- Lão phu không cho Từ trang chủ nói dối mà nghĩ Từ trang chủ nói không đúng sự thật...

Ngừng lại giây lát như để suy nghĩ Hồ Vũ Hoa nói tiếp:

- Chuyện kẻ cầm sổ giang hồ có phải là kẻ sát nhân hay không liên quan tới nhiều người cũng như có nhiều uẩn khúc nhiều khê và phức tạp. Vì lẽ đó lão phu xin mời một người trong cuộc ra đây giải bày để cho chư vị hiểu rõ ràng...

Dứt lời Hồ Vũ Hoa bước tới chỗ con dâu đang đứng cạnh Đỗ Cảnh Thạch. Ông ta thì thâm vào tai Hồ phu nhân những gì không ai nghe rõ chỉ thấy Hồ phu nhân gật đầu cùng với Hồ Phong theo ông ta bước ra sân.

- Lão phu xin được giới thiệu cùng chư vị con dâu của lão phu. Nó sẽ giải bày bí ẩn bao quanh cái chết của tiên đế cũng như sự kiện liên quan tới chuyện kẻ cầm sổ giang hồ bị vu cáo là kẻ giết người...

Dứt lời ông ta ra dấu cho Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên rời khỏi đấu trường. Dù không muốn song không dám cãi lại lệnh của cha già cho nên y ngần ngừ giây lát mới lui về đứng cạnh Đỗ Cảnh Thạch.

Hồ Vũ Hoa đã suy nghĩ cẩn thận trước khi gọi con dâu ra đối chất với quần hùng trên đỉnh Tản Viên. Ông ta cũng biết nếu đem chuyện Hồ phu nhân sống chung đụng với kẻ cầm sổ giang hồ hơn năm nay ra thố lộ cùng mọi người sẽ phương hại tới danh giá của nàng ngoài ra còn gây thương tổn tới tăm tiếng của Hồ gia trang nữa. Tuy nhiên ông ta không còn cách nào ổn thỏa hơn là phanh phui sự thật để cứu nguy cho kẻ cầm sổ giang hồ. Hồ phu nhân cũng biết chuyện đó. Đem chuyện riêng tư của cuộc đời mình ra nói trước mọi người nàng không muốn và nhất là không cảm thấy thoải mái chút nào nhưng vì lệnh của cha chồng và sự an nguy của ân nhân cho nên nàng bắt buộc phải trình bày với hi vọng xoay chuyển tình thế.

- Hơn một năm trước Hồ gia trang bị đoàn do thám Hoa Lu tàn sát mà toàn thể nhân mạng trăm người chỉ sống sót có bốn người mà thôi. Tiện thiếp và cháu bé may mắn được kẻ cầm sổ giang hồ cứu mạng. Ôn đó dù không có cách gì đền đáp tiện thiếp và cháu bé cũng không bao giờ quên. Nhà tan cửa nát lại không có người quen để nương tựa tiện thiếp đành phải theo ân nhân lưu lạc giang hồ...

Vài tiếng cười cợt vang lên nơi khán đài ở hướng tây. Như hiểu ý Hồ phu nhân thở dài nói tiếp:

- Đúng ra thời kẻ cầm sổ giang hồ không muốn tiện thiếp và cháu Phong theo y lưu lạc đó đây vì một lý do giản dị là vương bận và gây khó khăn cho y khi điều tra về vụ án tiên đế. Do đó y mới hộ tống tiện thiếp về nhà một người bà con ở Đông Triều. Tuy nhiên đoàn do thám Hoa Lư biết tin và tàn sát cả gia đình người quen của tiện thiếp...

Vô Hình Dao Tôn Nhật thở dài lên tiếng:

- Ta biết chuyện đó bởi vì ta từng là nhân viên trong ban ám sát của đoàn do thám Hoa Lư. Khi lệnh được ban ra là nhân viên do thám sẽ không từ một thủ đoạn nào dù tàn nhẫn, bất lương để hoàn thành nhiệm vụ. Đó là nghiêm luật khắt khe bởi vì nếu không hoàn thành nhiệm vụ họ sẽ bị xử tử. Mời cháu Dung kể cho ta và mọi người nghe tiếp câu chuyện...

Giọng nói đượm nhiều buồn rầu của vị phu nhân họ Hồ vang lên chậm chậm:

- Kẻ cầm sổ giang hồ biết rằng tiện thiếp và cháu Phong không còn nơi nào an toàn để trốn tránh dưới sự truy lùng của đoàn do thám cho nên y đành phải hộ tống một người đàn bà không biết võ và một đứa trẻ lên bảy theo y lưu lạc giang hồ. Chư vị cũng biết chuyện đó sẽ gây nhiều khó khăn cho y và nguy hiểm vô cùng cho tiện thiếp và cháu Phong. Từ Đông Triều y ngược lên Quảng Nguyên để tìm kiếm Tam Phương Kiếm Đoàn Chí Hạ. Họ Đoàn sẽ chỉ cho y nơi cư ngụ của Độc Tiên Ông, người mà y nghĩ có liên hệ mật thiết tới cái chết của Trần Gia Bạch và của tiên đế. Không biết chư vị có muốn tôi trình bày đầu đuôi câu chuyện về cái chết của Trần Gia Bạch và của Tiên Đế?

Tử Cước Lê Hùng lên tiếng trước:

- Muốn chứ... Bá phụ nóng lòng muốn biết những bí mật về cái chết của Trần Gia Bạch và nhất là của tiên đế...

Được Lê Hùng khuyến khích Hồ phu nhân tươi cười thốt:

- Theo lời của kẻ cầm sổ giang hồ kể và theo suy luận riêng tư, tôi nghĩ một vũ sĩ mà công phu đều luyện tới mức hỏa hầu như vị cố chương môn phái Cổ loa không thể chết vì chứng bệnh thông thường như cảm cúm hoặc nhức đầu sổ mũi, mà ông ta phải chết vì một lý do có người ám hại bằng thuốc độc. Vìn vào lý do này tôi nghĩ kẻ sát nhân phải là người thân cận, quen thuộc cho nên ông ta mới không đề phòng. Ngoài ra thứ thuốc độc cũng phải là thứ độc được đặc biệt mới có thể giết chết được Trần Gia Bạch chẳng hạn như loại thuốc độc vô sắc vô hương khi phát tác không lưu lại vết tích nào. Người có thể chế tạo được loại thuốc độc vô sắc vô hương đủ sức hạ sát Trần Gia Bạch là ai. Độc Tiên Ông là kẻ đáng bị nghi là thủ phạm. Kẻ cầm sổ giang hồ ngược lên Quảng

Nguyên để tìm Đoàn Chí Hạ bởi vì theo lời của nhạc phụ tôi thời chỉ có họ Đoàn mới biết chỗ trú ngụ của Độc Tiên Ông...

- Đúng... Phu nhân nói không sai...

Nghe giọng nói trầm hùng vang vang quần hùng quay nhìn thấy một thanh niên tuổi trạc ngoài ba mươi đang đứng nơi hướng tây. Đầu đội mũ đi rừng, y phục bằng da thú, chân quần xà cạp, ngang hông lưng lẳng thanh trường kiếm thanh niên vòng tay thi lễ cùng mọi người.

- Đoàn Chí Hạ tôi hân hạnh được diện kiến chư vị...

Quần hùng xì xầm bàn tán. Từ lâu họ nghe danh Tam Phương Kiếm Đoàn Chí Hạ nức danh vùng biên thùy Lương Quảng mà ít có người thấy mặt bởi vì họ Đoàn dù là một kẻ tiếng tăm song lại trấn đóng ở vùng biên giới xa xôi. Kể từ khi nhóm Bát Đại Vương bị kẻ cầm sỏ giang hồ trừ diệt thế lực cùng tiếng tăm của Đoàn Chí Hạ mới lan rộng xuống vùng trung du và đồng bằng của sông Hồng và sông Thái Bình. Nay họ Đoàn lại đột ngột xuất hiện khiến cho mọi người ngạc nhiên. Dường như biết sự có mặt của mình khiến cho quần hùng kinh nghi Đoàn Chí Hạ vội lên tiếng:

- Tại hạ cùng với mười tám viên hỏ tướng trung thành chỉ huy năm ngàn thủ hạ băng rừng vượt núi tới Tản Viên nhằm mục đích họp cùng chư vị chống lại kẻ xâm lăng. Theo tin tức mới nhất mà thủ hạ báo cáo thời quân Tống đã vây hãm thành Lạng Sơn. Đạo tiền quân của Tống triều dưới quyền chỉ huy của tướng Tôn Toàn Hưng chia làm ba đạo mà mỗi đạo năm ngàn quân theo đà chiến thắng tấn công vùng trung du xứ bắc. Nếu không có gì ngăn cản thời viên dũng tướng họ Tôn của Tống triều sẽ có mặt tại Đại La vài ngày nữa. Kẻ thù đã vào trong đất nhà mà chư vị còn ngồi đây lo chuyện tranh giành danh vị mình chủ giang hồ...

Đoàn Chí Hạ bỏ lửng câu nói ở đó song ai ai cũng hiểu ý của y. Quần hùng lại xôn xao bàn tán khi nghe tin tức nóng hổi này. Ai nói thời họ còn nghi ngờ chứ Đoàn Chí hạ nói họ phải tin bởi vì y có đủ thế lực để biết tin tức của kẻ xâm lăng.

- Tại hạ nói thời nói như vậy nhưng chư vị yên tâm vì chúng ta vẫn còn đủ thời giờ chuẩn bị để đánh nhau với quân Tống. Kính mời Hồ phu nhân cho nghe tiếp câu chuyện...

Hồ phu nhân mừng thầm. Sự hiện diện của Đoàn Chí Hạ khiến cho nàng yên tâm không lo ngại về tính mạng của kẻ cầm sỏ giang hồ nữa. Họ Đoàn sẽ không để cho bất cứ ai sát hại người bạn thân của y.

- Sau khi gặp nhau ở Quảng Nguyên Đoàn Chí Hạ cùng với Bạch Long Kiếm hướng dẫn kẻ cầm sỏ giang hồ tới Đông Triều để gặp Độc Tiên Ông. Tuy nhiên đoàn do thám Hoa Lư đã tìm ra nơi trú ngụ của Độc Tiên Ông trước. Sau khi giết người diệt khẩu họ giăng bẫy chờ kẻ cầm sỏ giang hồ tới. Kết quả là kẻ

cầm sổ giang hồ với tôi và cháu Phong bị bắt giải về tổng đàn do thám. Chư vị có thể kiểm chứng điều này với Đoàn Chí Hạ và Bạch Long Kiếm...

- Phu nhân không biết là Bạch Long Kiếm đã chết hơn tháng nay ư...

Hồ phu nhân giật mình khi nghe Đoàn Chí Hạ lên tiếng. Không có ai nói cho nàng biết tin Bạch Long Kiếm chết. Ngay cả kẻ cầm sổ giang hồ cũng thế dù y sống chung với nàng hơn tháng nay.

- Tôi biết trong chư vị có nhiều người từng là nhân viên của đoàn do thám Hoa Lư. Nếu đã là nhân viên chắc chư vị cũng biết tổng đàn do thám là nơi bất khả xâm phạm, vào đã khó mà ra còn khó khăn gấp bội phần nhất là trong hoàn cảnh tù nhân...

Hồ phu nhân ngừng nói. Quân hùng cũng im lặng như chờ nghe nàng kể tiếp. Trầm ngâm giây lát Hồ phu nhân hướng về khán đài chính cùng với giọng nói thánh thót vang lên:

- Tôn bá phụ và Lê bá phụ. Nhạc phụ có kể cho cháu nghe chuyện người cùng nhị vị bị đoàn do thám và quân Hoa Lư vây hãm tại kinh đô hai tháng trước đây. Chắc nhị vị không phủ nhận Hoa Lư là nơi ngọa hổ tàng long...

Vuốt râu cười ha hả Tử Cước Lê Hùng nói lớn:

- Cháu nói đúng. Ta với Tôn bá phụ, nhạc phụ của cháu cộng thêm thằng Lê Hào, kẻ cầm sổ giang hồ và Thiên Long Nhất Tướng bị đoàn do thám và quân Hoa Lư bao vây tưởng chết không toàn thân rồi. May nhờ có Đoàn Chí Hạ và Bạch Long Kiếm bắt sông Lê Hoàn để giải vây nên mới có cơ hội rút lui. Hoa Lư cao thủ như rừng cộng thêm quân Hoa Lư thiện chiến nên trở thành vùng đất bất khả xâm phạm. Mười mấy năm nay ta chưa hề nghe nói có người nào bị bắt giam tại tổng đàn do thám mà lại vượt ngục được...

- Theo lời bá phụ nói nếu bị giam tại tổng đàn do thám thời kẻ cầm sổ giang hồ không thể nào vượt ngục được?

Ngẫm nghĩ hồi lâu Lê Hùng háng giọng:

- Theo chỗ ta biết thời dù có bản lĩnh tuyệt luân y cũng không thể vượt ngục được bởi vì ngoài chuyện được canh gác bởi cao thủ giang hồ, tổng đàn do thám còn ám tàng những cơ quan, máy móc, cạm bẫy giết người khủng khiếp mà đường đi nước bước cũng phức tạp vô cùng. Nếu không thông thạo đường lối kẻ đào tẩu sẽ đi lạc liền. Chuyện này cha chồng của cháu biết rõ hơn ta nhiều bởi vì người từng là phó thủ lĩnh đoàn do thám Hoa Lư...

Mọi người đều thấy Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa chậm chậm gạt đầu như xác nhận lời nói của Tử Cước Lê Hùng.

- Theo lời Lê bá phụ nói thời kẻ cầm sổ không thể nào vượt ngục như vậy y không phải là kẻ giết người bởi vì y không thể cùng một lúc có mặt ở hai nơi khác nhau được...

- Như vậy ai là kẻ giết người?

Tam Đoạn Kiếm Lê Tuấn Bạch lên tiếng hỏi. Hồ phu nhân nói liền dường như nàng có sẵn câu trả lời:

- Tôi không biết ai là kẻ giết người song tôi dám quả quyết một điều là phải có tới hai kẻ cầm sỏ giang hồ...

Quần hùng đồng buột miệng kêu lớn khi nghe Hồ phu nhân nói.

- Mô Phật... Nữ thí chủ nói nhằm lý lăm. Bản tăng nghĩ phải có tới hai kẻ cầm sỏ giang hồ, một người thật và một người là kẻ giả mạo...

Hồ phu nhân mỉm cười hài lòng khi nghe Hưng Quốc đại sư nói câu trên. Nàng đã đạt được mục tiêu là tiết lộ cho quần hùng biết có tới hai kẻ cầm sỏ giang hồ, một thật một giả. Như vậy kẻ cầm sỏ giang hồ của nàng không còn là kẻ giết người ít nhất trong giai đoạn khó khăn này.

- Chắc nữ thí chủ đã có nhiều yếu tố để suy luận ra ai là kẻ giết người. Bản tăng xin được nghe cao kiến...

Hồ phu nhân cười thánh thót khi nghe lời nói khách sáo của vị phương trượng chùa Tướng Quốc.

- Thừa đại sư tôi nói ra vài điều để đại sư và mọi người nghiệm xem có hữu lý không. Chúng ta đều biết rằng phải có hai kẻ cầm sỏ giang hồ, một thật một giả. Người thật đang bị ở tù cho nên cũng không có gì đáng nói. Điều đáng cho chúng ta chú ý là kẻ giả mạo. Muốn giả mạo được kẻ cầm sỏ giang hồ người ta phải có vài điều kiện tất yếu mà tôi nghĩ sẽ là đầu mối để chúng ta phanh phui ra ai là kẻ giả mạo. Thứ nhất kẻ giả mạo phải có thuật xử kiếm điêu luyện cho nên hẳn mới bắt chước được thứ kiếm thuật giết ruồi của kẻ cầm sỏ giang hồ. Đứng ra bất cứ kiếm thủ nào cũng có thể bắt chước được thứ kiếm thuật giết ruồi bởi vì thuật xử kiếm của y chỉ có một chiêu mà thôi...

Quần hùng nhìn nhau. Có người tỏ vẻ mừng rỡ và có người cũng tỏ vẻ kinh ngạc khi nghe Hồ phu nhân tiết lộ bí mật về thuật xử kiếm giết người khủng khiếp của kẻ cầm sỏ giang hồ. Từ lâu các vũ sĩ cố gắng tìm hiểu những bí mật trong kiếm pháp giết ruồi của kẻ cầm sỏ giang hồ với hi vọng khám phá ra đường lối, lộ số hầu có thể hóa giải chiêu kiếm giết người độc địa. Hôm nay tình cờ biết được khiến cho quần hùng cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng.

Tiếng nói thánh thót của vị phu nhân họ Hồ vang lên khiến cho mọi người đều nghe rõ:

- Nếu chỉ vin vào thuật xử kiếm để cáo buộc tội giết người của kẻ cầm sỏ giang hồ tôi e có điều sơ sót và khiếm khuyết, bởi vì theo chỗ tôi được biết thời không phải một mà nhiều người có thể thi triển được kiếm pháp giết ruồi...

Ngừng nói Hồ phu nhân đưa tay vẫy Hồ Phong đang đứng cạnh nội tổ là Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa.

- Phong nhi hãy ra đây cho mẹ dạy việc...

Hồ Phong bước ra đứng cạnh mẫu thân. Thì thầm vào tai con trai mấy lời xong Hồ phu nhân thông thả cao giọng:

- Thừa chư vị. Cháu Phong đây là một trong nhiều người biết thi triển kiếm thuật giết ruồi của kẻ cầm sỏ giang hồ. Mời chư vị thưởng lãm...

Dứt lời Hồ phu nhân lùi lại một bước. Hồ Phong kính cẩn ôm quyền bái tỏ khắp bốn hướng đoạn xoạc chân đứng tẩn. Lấy chân mặt làm trụ, chân trái dịch ra nửa bước, thân thẳng, mắt nhìn ra trước, vị trang chủ tương lai của Hồ gia trang đứng im triển công phu trầm tĩnh.

Quần hùng đồng loạt vỗ tay tán thưởng. Bằng kinh nghiệm và kiến thức võ học họ sớm nhận ra Hồ Phong đã có được bản lĩnh khá cao siêu so với số tuổi còn quá trẻ. Muốn thành tựu được bản lĩnh bậc này nó phải là đứa trẻ có căn cơ về võ thuật, phải được danh sư chỉ dạy và nhất là công phu khổ luyện miệt mài ngày đêm.

- Đúng là trẻ tàn thời măng mọc. Hồ gia trang quả nhiên có được kẻ kế truyền...

Từ Cước Lê Hùng chép miệng thở dài nói câu trên. Ông ta nói câu trên với mừng vui lẫn lộn. Mừng cho người bạn chí thân của mình có được kẻ kế truyền còn buồn vì Lê gia trang của mình không có ai bằng được Hồ Phong. Đứa con trai của ông ta là Lê Hào dù được giáo huấn kỹ lưỡng vẫn không làm cho ông ta mãn nguyện. Nó là đứa trẻ ham chơi hơn ham học hỏi và chịu khó luyện tập võ nghệ. Vì lẽ đó tuy xuất thân từ một đại trang lừng lẫy giang hồ nhưng bản lĩnh của Lê Hào không được liệt vào hàng nhất đẳng cao thủ. Điều này khiến cho Từ Cước Lê Hùng buồn phiền song không có cách nào hơn vì cha mẹ sinh con mà trời sinh tính.

Không một cử động dù nhỏ nhất nào báo trước bàn tay cầm kiếm của Hồ Phong hất ngược về sau vai ngay chỗ chuôi kiếm ló lên. Rẹt... Rẹt... Tay kiếm nhỏ tuổi của Hồ gia trang thông tay trầm lặng nhìn đăm đăm vào khoảng không trước mặt.

Quần hùng vỗ tay tán thưởng cho thuật xử kiếm điêu luyện và ngoạn mục của Hồ Phong. Chỉ với thủ thuật rút kiếm xong tra kiếm vào vỏ cũng đủ tỏ lộ một công phu khổ luyện vượt bậc. Không ai biết rằng sở dĩ công phu đó thành tựu được là nhờ những ngày bị giam cầm trong tù tại tổng đàn do thám ở Hoa Lư.

- Kiếm thuật giỏi lắm...

Có tiếng người phát ra nơi đám đông ở hướng tây rồi một người lừng lững bước ra sân. Quần hùng nhìn ra mới biết nhân vật đó chính là Hạ Lạc Lê Bình ở Bằng Giang. Tuy không được liệt vào hàng cao thủ nhất đẳng song Lê Bình được giang hồ biết đến qua Ma Hoa bộ pháp.

Chậm chậm bước tới đứng đối diện với Hồ Phong Lê Bình cười nói:

- Kiểm thuật của chú em giỏi lắm song đâm trúng được ta mới là tài...

Hồ Phong quay qua nói với mẹ:

- Mẹ... Con không muốn đấu với ông ta...

Hồ phu nhân chưa kịp nói Hạ Lạc Lê Bình lên tiếng trước:

- Tại sao chú em không muốn đấu với ta. Chú em sợ cái gì chứ...

Hồ Phong nhìn mẹ đoạn chậm chậm thốt:

- Mẹ... Con không muốn đấu kiếm với ông ta... Con sợ... Con sợ đâm chết ông ta...

Hồ phu nhân biết con mình nói thực bởi vì đây là lần đầu tiên nó mới có dịp giao đấu cùng người lạ cho nên đâm ra sợ hãi. Tuy nhiên câu nói thực tình của nó lại làm chậm tới tự ái của Lê Bình. Dù sao y cũng có chút tiếng tăm trong giang hồ mà nay lại bị một đứa bé khinh khi điều đó khiến cho y vừa bẽ bàng lẫn giận dữ.

Buông tiếng cười gằn Hạ Lạc Lê Bình đập bộ liền cùng với cánh tay loáng động. Chát... Hồ Phong chới với vì bị tát vào má một tát tai nháng lửa. Má đỏ au, mắt long lanh như muốn khóc thảng bé đứng im nhìn đối thủ. Cái tát của Lê Bình khiến cho nó nhớ lại cảnh tượng lần thứ nhất bị tên do thám hiệp đáp ở Đông Triều.

- Thử xem chú em có đâm chết Lê Bình này không..... hà... hà... hà...

Lòng trong tiếng cười Hạ Lạc Lê Bình xuất thủ. Ret... Ret... Nghe âm thanh bật lên quần hùng biết Hồ Phong đã rút kiếm. Bụt... Âm thanh giết người nổi lên khô lạnh. Mọi người không hẹn cùng bật tiếng kêu thảng thốt. Hàng trăm cặp mắt nhìn trân trân cảnh tượng Hạ Lạc Lê Bình chệnh choạng lùi lại, bàn tay mặt cổ đưa lên bịn lầy yết hầu đang rỉ máu. Phịch... Lê Bình ngả úp mặt xuống đất ngay dưới chân đối thủ. Lùi lại nửa bước Hồ Phong ôm lấy mẹ xong hỏi nhỏ:

- Mẹ... Con sợ... Ông ấy chết rồi hả mẹ?

Hồ phu nhân lặng lẽ gật đầu thay cho câu trả lời. Từ Cước Lê Hùng quay nhìn Vô Hình Dao Tôn Nhật rồi thở dài lên tiếng:

- Kiểm thuật cực độc...

Tôn Nhật chưa kịp nói Hưng Quốc thiên sư đỡ lời:

- Mô Phật... Ba mươi năm qua lại giang hồ bản tăng chưa thấy thứ kiếm thuật nào giết người độc địa như thứ kiếm thuật giết ruồi. Hồ tiểu thí chủ tuổi mới lên bảy mà có thể đâm chết một cao thủ giang hồ thời theo thời gian khổ luyện chắc không có ai là đối thủ của y trong tương lai...

Nói tới đây ông ta dừng lại vì giọng nói thánh thót của Hồ phu nhân dưới đầu trường vang vang khiến cho ai ai cũng đều nghe rõ:

- Trước hết tôi xin chia buồn với tang quyến của Lê đại hiệp. Cháu Phong còn nhỏ dại thiếu suy xét cho nên đã nặng tay...

Ngừng lại giây lát vị phu nhân họ Hồ thông thả tiếp:

- Trở lại chuyện giết người của kẻ cầm sỏ giang hồ tôi xin mạn phép hỏi Từ trang chủ đôi lời...

Ngồi nơi khán đài chính Độc Thụ Sinh Từ Minh hơi thoáng cau mày khi nghe Hồ phu nhân nhắc tới tên của mình.

- Từ trang chủ từng qua lại với Y Sư Hà Vũ như vậy chắc biết rõ về ông ta?

- Đúng... Lão phu nhìn nhận là biết rành rọt về Y Sư Hà Vũ...

- Thừa Từ trang chủ... Nếu tôi không làm thời Y Sư Hà Vũ rất giỏi về y thuật song vũ thuật thời không biết một chút nào. Điều này đúng không thừa Từ trang chủ?

Suy nghĩ giây lát xong Độc Thụ Sinh Từ Minh nói lớn:

- Phu nhân nói không sai chút nào. Tuy thuộc giới giang hồ song Y Sư Hà Vũ không biết chút gì về vũ thuật...

A... Hồ phu nhân buông tiếng nói nhỏ nhỏ đoạn giọng nói thánh thót của nàng chọt vút cao lên khiến cho mọi người đều nghe rõ:

- Như thế thời cần gì một kiếm thủ nổi tiếng như kẻ cầm sỏ giang hồ mà cháu Phong của tôi cũng thừa sức hạ sát được Y Sư Hà Vũ. Tôi nói có đúng không thừa chư vị?

Hung Quốc thiên sư, Vô Hình Đạo Tôn Nhật, Tử Cước Lê Hùng, Tam Đoạn Kiếm Lê Tuấn Bạch và luôn cả mấy chục người ngồi nơi khán đài chính đều im lìm không trả lời câu hỏi của Hồ phu nhân. Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa vuốt râu mỉm cười khoái trá. Quay sang Đoàn Chí Hạ đang đứng bên cạnh ông ta hỏi:

- Túc hạ nghĩ thế nào?

Gật gù cười ông vua ăn cướp nổi tiếng của vùng biên thù Việt Hoa nói nhanh:

- Hồ phu nhân quả nhiên thông minh và khôn ngoan. Trong giang hồ hiện nay không phải có hai mà có tới ba hoặc bốn kẻ cầm sỏ giang hồ. Như vậy người ta không biết ai thực sự là kẻ giết người...

Gật gù cười Hồ Vũ Hoa lên tiếng phụ họa:

- Không biết rõ ai là thủ phạm thời làm sao người ta có thể kết tội được phải không túc hạ?

Tam Phương Kiếm Đoàn Chí Hạ bật cười sang sảng:

- Hồ lão trang chủ nói đúng lắm. Cái hay của Hồ phu nhân nằm ở chỗ đó... Người xưa thường nói rằng sức mạnh của trí óc không kém một đạo binh mười vạn. Điều này không sai sự thực là bao...

Cuối cùng vị phương trượng của chùa Tướng Quốc hắng giọng:

- Mô Phật... Nữ thí chủ nói hợp lý lắm. Bàn tăng cũng đồng ý...

Hướng về Hưng Quốc thiền sư đang ngồi nơi akhán đài chính Hồ phu nhân lên tiếng:

- Đa tạ đại sư...

Rồi như có sẵn chủ ý nàng tiếp nhanh:

- Chúng ta hội họp ngày hôm nay trên đỉnh Tản Viên nhằm hai mục đích chính; thứ nhất là truy nguyên ra những bí ẩn bao quanh cái chết của tiên đế và thứ nhì là cứu vãn cho vận mệnh của giới giang hồ trong tình thế biến loạn của đất nước...

Ngừng lại như để gây sự chú ý của mọi người vì nàng biết hai vấn đề quan trọng này sẽ làm cho quần hùng tạm thời bỏ qua chuyện giết người của kẻ cầm sổ giang hồ.

- Ai là kẻ chủ mưu giết tiên đế và Trần Gia Bạch? Câu hỏi này đã làm điên đầu biết bao nhiêu người bởi vì vụ án tiên đế quá nhiều khê và phức tạp. Tôi xin mạn phép hỏi theo chư vị ai là kẻ chủ mưu hạ sát tiên đế và cố chương môn phái Cổ Loa?

Quần hùng im lìm trước câu hỏi của Hồ phu nhân. Dường như không một người nào có đủ chi tiết hoặc liên hệ sâu xa vào cuộc điều tra về cái chết của tiên đế do đó họ chỉ nghe đồn đại hoặc biết một cách lơ mờ mà thôi. Thấy không có ai trả lời câu hỏi của mình Hồ phu nhân mỉm cười cất giọng thánh thót:

- Tôi xin vắn tắt vài lời để kể cho chư vị nghe về cái chết của tiên đế. Cách đây gần một năm tiên đế bị Đỗ Thích lén vào cung đâm chết lúc người say rượu nằm ngủ trên long sàng. Theo lời tuyên bố của triều đình thời Đỗ Thích vốn làm lại, một đêm ngủ thấy sao rơi vào miệng nên nghĩ đó là điềm mình sẽ được làm vua vì vậy mới nảy sinh ý định giết chết tiên đế để lên làm vua. Tôi xin nhắc lại đây là lời tuyên bố của triều đình...

- Coi thiên hạ như con nít cho nên triều đình mới dám tuyên bố một cách hàm hồ như vậy. Một thằng vô danh tiểu tốt như tên Đỗ Thích mà lại có ý giết vua để lên làm vua. Bộ hấn tướng trăm họ nhất là đám quan đại thần ở Hoa Lu lại chịu để cho hấn đê đầu cười cô sao...

Một người nào ngồi trên khán đài nơi hướng đông lên tiếng.

- Đúng rồi... Đỗ Thích mà lên làm vua nước ta thời Sát Thủ Quyền Trinh Đại tôi sẽ là người đầu tiên chống đối. Hắn tài đức bao nhiêu mà đòi làm vua. Còn cái chuyện hắn đêm nằm ngủ thấy sao rơi vào miệng nên cho là điềm mình sẽ được làm vua thời ai mà tin được chuyện mê tín dị đoan này. Trinh Đại tôi nằm ngủ không những thấy sao rơi mà còn nuốt cả mặt trời nữa song có bao giờ được làm vua đâu...

Quần hùng bật cười vì câu nói đùa của Trinh Đại xong im lặng khi nghe giọng nói thanh tao của vị phu nhân họ Hồ vang vang:

- Dĩ nhiên ai ai cũng biết Đỗ Thích là kẻ giết chết tiên đế song hắn chỉ là tay sai, còn kẻ chủ mưu chính là một trong những vị quan đại thần nhiều uy quyền và thế lực tại triều ca âm mưu giết vua để lên làm vua. Quan đại thần tại Hoa Lư có thể đếm trên đầu ngón tay mà trong này có ba người thế lực nhất là Lê Hoàn, Đinh Điền và Nguyễn Bặc. Theo chỗ tôi được biết thời Đinh Điền và Nguyễn Bặc vốn ít học, tính tình trung hậu và không có nhiều tham vọng. Phần Lê Hoàn lại khác. Xuất thân từ hàng dân giả giàu có nên Lê Hoàn được cha mẹ cho đi học sách vở thánh hiền. Lớn lên theo thời thế loạn lạc của đất nước Lê Hoàn theo phò tiên đế bình loạn mười hai sứ. Dù tài cán không bao nhiêu, dù không có công trạng nhiều hơn những người khác song nhờ khéo ăn nói và chiêu chuộng nên Lê Hoàn được tiên đế trọng đãi. Cháu nói như thế có đúng không thưa Tôn và Lê bá phụ?

Nghe Hồ phu nhân hỏi Lê Hùng và Tôn Nhật cùng gật đầu xong Tôn Nhật thông thả hắng giọng:

- Cháu nói không sai sự thực chút nào. Điều binh khiển tướng không bằng Phạm Cự Lượng, dũng cảm thua Nguyễn Bặc, trung hậu kém Đinh Điền, võ thuật không bằng một góc của ta thế mà nhờ miệng lưỡi, luồn cúi mà Lê Hoàn lại được tiên đế thăng chức nhanh hơn người khác...

Tử Cước Lê Hùng nói trong tiếng cười khanh khách:

- Tôn huynh nói như thế cũng tội nghiệp cho Lê Hoàn. So về võ thuật thời không chỉ hắn mà ngay cả tôi cũng không bằng được huynh...

Mọi người đồng cười lớn vì câu nói đùa của Lê Hùng. Hưng Quốc thiên sư cũng lên tiếng phụ họa:

- Trong những lúc trò chuyện Vũ quân sư thường luận bàn về các tướng tá theo hầu tiên đế tuy nhiên người ít khi đề cập tới Lê Hoàn. Bản tằng có hỏi lý do thời quân sư nói dù tài làm tướng kém cõi hơn người khác song Lê Hoàn lại có tài ăn nói, khéo chiêu chuộng và bợ đỡ cho nên rất được tiên đế sủng ái. Y nói gì tiên đế cũng nghe. Trong số người theo hầu tiên đế Lê Hoàn chỉ nể nang và e ngại có mỗi quân sư bởi vì ông ta là người biết rõ tâm địa của Lê Hoàn cũng như có nhiều uy tín với tiên đế. Quân sư nói với bản tằng là đôi lần người đề nghị khai trừ Lê Hoàn ra khỏi hàng tướng tá của quân Hoa Lư song tiên đế không bằng lòng. Chắc đó cũng là mệnh trời cho nên tiên đế mới bị hành thích.

Bản tểng nghĩ Lê Hoàn là kẻ chủ mưu hành thích tiên đế để lên làm vua dù bản tểng không có một chứng cứ nào...

Hồ phu nhân mỉm cười hài lòng khi nghe vị tông chủ của chùa Tướng Quốc nói. Câu nói của ông ta làm nảy sinh trong óc nàng một ý tưởng.

- Sau khi lên ngôi cửu ngũ tiên đế phong chức cho các tướng tá theo hầu như Đinh Điền, Nguyễn Bặc, Phạm Hạp. Riêng Lê Hoàn tiên đế lại ban chức Thập Đạo Tướng Quân cai quản mười đạo binh trong nước. Như điều gặp gió Lê Hoàn tạo bè lập cánh và triệt hạ những kẻ chống đối. Không biết bằng cách nào hấn chiêu dụ được Phạm Cự Lượng. Một điều mà ít người được biết là ngay trong lúc tiên đế còn sống Lê Hoàn đã lén lút tư tình cùng Dương hoàng hậu...

- Trời...

- Có chuyện này xảy ra thật ư...

- Đúng là chuyện động trời...

- Như thế thời Lê Hoàn quả lộng quyền...

- Lần đầu tiên lão phu mới được nghe chuyện loạn thần tặc tử này...

Quần hùng xôn xao bàn tán sau khi nghe tin động trời do Hồ phu nhân tiết lộ. Hóa ra vụ án tiên đế có nhiều nguyên nhân thâm kín và phức tạp hơn người ta tưởng. Họ im lặng khi nghe giọng nói trầm trầm của Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa vang lên:

- Chuyện Lê Hoàn cùng Dương hoàng hậu tư thông lão phu được Trần Gia Bạch nói cho biết trong khi làm thượng khách của y tại tổng đàn do thám. Với chức vụ thủ lĩnh đoàn do thám Hoa Lư Trần Gia Bạch biết rõ mọi hành vi, hoạt động của hầu hết các nhân vật quan trọng tại triều ca. Nhiều lần y được nhóm Thiên Long Bát Tướng báo cáo chuyện Lê Hoàn lén lút vào cung gặp Dương hoàng hậu và nhiều lần ngủ đêm trong cung cấm. Trần Gia Bạch có đem chuyện Lê Hoàn và Dương hoàng hậu tư tình báo cáo với tiên đế song người nghe rồi bỏ qua không làm gì hết bởi vì tiên đế đang sùng ái Dương hoàng hậu. Bà ta nói gì tiên đế cũng nghe theo. Chính bà ta đã òn ỉ tiên đế phế bỏ chức thái tử của Nam Việt Vương Đinh Liễn rồi phong cho Hạng Lang là con út làm thái tử. Điều này khiến cho Đinh Liễn tức giận nên ra lệnh cho thủ hạ tìm cách giết chết Hạng Lang. Ngay sau khi lên ngôi tiên đế đặt năm ngôi hoàng hậu. Người vợ thứ nhất là mẹ của Đinh Liễn, người vợ thứ nhì và thứ ba không có con, người vợ thứ tư có một người con tên Đinh Tuệ, còn người vợ thứ năm chính là Dương hoàng hậu có một người con tên Hạng Lượng. Vì lẽ đó bà ta mới năn nỉ tiên đế đưa con của bà ta lên làm thái tử...

Thiên hạ im lìm suy nghĩ. Dĩ nhiên họ tin vào lời tiết lộ của Hồ Vũ Hoa vì ai ai cũng đều biết ông ta là bạn chí thân với Trần Gia Bạch. Do đó chuyện động trời xảy ra tại Hoa Lư tất phải là sự thực.

- Lần cuối cùng gặp nhau ở kinh đô Trần Gia Bạch tiên đoán sẽ có những biến chuyển trọng đại xảy ra tại triều ca và sẽ làm thay đổi tình hình trong nước. Tuy Trần Gia Bạch không nói rõ chuyện gì song lão phu nghĩ là y biết được âm mưu soán ngôi nhà Đinh cùng ý định triệt hạ y của Lê Hoàn và Dương hoàng hậu. Chư vị thừa biết là Vũ quân sư thành lập đoàn do thám nhằm hai mục đích chính yếu là ngoài nhiệm vụ dò biết tin tức nó còn là một lực lượng có khả năng đập tan âm mưu chống đối của các quan đại thần tại triều ca. Vì lẽ đó nếu muốn ám sát tiên đế kẻ chủ mưu phải triệt hạ Trần Gia Bạch trước. Y bị đầu độc chết là hơn tháng sau tiên đế bị Đỗ Thích đâm chết ngay trên giường ngủ trong cung cấm giữa ban ngày...

Quần hùng còn đang bàng hoàng ngỡ ngàng thời giọng nói thánh thót của Hồ phu nhân vang lên từ đầu trường:

- Không những đâm chết tiên đế Đỗ Thích còn giết luôn cả Nam Việt Vương Đinh Liễn nữa. Điều mà tôi muốn nêu lên là làm thế nào Đỗ Thích có thể cùng một lúc giết chết hai người ở hai nơi khác nhau...

- Đúng rồi... Hẳn không thể nào đâm chết tiên đế với Nam Việt Vương Đinh Liễn được họa may hẳn có ba đầu sáu tay cỡ Na Tra hoặc tài cân đầu vân như Tề Thiên Đại Thánh...

- Tôi đoán hẳn phải có người nào phụ chú một mình hẳn không bao giờ làm được...

Vài người lên tiếng phát biểu ý kiến. Hồ phu nhân mỉm cười gật đầu:

- Xuyên qua cuộc điều tra pháit Cổ Loa biết được Đỗ Thích là một nhân vật giang hồ mà bản lĩnh chỉ thuộc và hàng cao thủ nhị lưu. Dính líu vào các hành động bất lương như cướp của, giết người rồi bị hai phe bạch và hiệp đạo truy nã gắt gao Đỗ Thích bèn đầu nhập vào ban ám sát của đoàn do thám Hoa Lư để tìm chỗ dung thân. Vì bản lĩnh tầm thường nên hẳn được giao trông coi sổ sách giấy tờ mà thôi. Với trình độ võ thuật như thế làm sao hẳn lại đâm chết được tiên đế...

Ngừng nói hướng về phía khán đài chính vị phu nhân họ Hồ cao giọng:

- Thừa Hưng Quốc đại sư... Từng kẻ cận tiên đế trong thời gian bình loạn mười hai sứ chắc đại sư biết rõ về bản lĩnh của người?

Nghe câu hỏi này sư Hưng Quốc thở hUi thật dài đoạn hắng giọng:

- Thừa chư vị... Bản tăng dám quả quyết một điều là Đỗ Thích không thể nào đâm chết được tiên đế vì hai lý do sau đây. Thứ nhất tiên đế rất giỏi võ. Bản lĩnh của người đừng nói chỉ một mình Đỗ Thích mà năm bảy người cỡ như hẳn cũng không thể nào đả thương chứ đừng nói đâm chết được tiên đế. Trong một lần ân chứng võ thuật bản tăng phải thi triển Tướng Quốc quyền mà phải hơn trăm chiêu mới thắng được tiên đế. Lý do Đỗ Thích đâm chết được tiên đế hoàn toàn không tin được ngoại trừ...

- Đa tạ đại sư... Không ai tin Đỗ Thích đủ sức giết tiên đế song sự kiện lại xảy ra bởi vì tiên đế say rượu ngủ mê man không chống cự được. Sở dĩ tiên đế say rượu ngủ mê man vì người uống phải rượu có pha thuốc mê...

Hàng ngàn người trên đỉnh Tân Viên không hẹn cùng đứng bật dậy khi nghe lời tiết lộ khủng khiếp của Hồ phu nhân. Nét mặt của họ đều lộ ra vẻ bàng hoàng kinh nghi và sùng sốt.

- Kẻ cầm sổ giang hồ thường hay nói với tôi là kẻ chủ mưu hành thích tiên đế là người rất thân cận, gần gũi và được ông ta tín nhiệm. Còn ai hơn là vợ con hoặc kẻ hầu người hạ của ông ta...

- Phu nhân muốn ám chỉ tới Dương hoàng hậu?

Tam Đoạn Kiếm Lê Tuấn Bạch lên tiếng hỏi và Hồ phu nhân chầm chậm gật đầu thay cho câu trả lời. Trầm ngâm giây lát nàng từ từ tiếp:

- Hung thủ chủ mưu ám sát tiên đế là một kẻ có tâm cơ sâu xa, tính toán cẩn thận cho nên mới xếp đặt một cuộc thí vua có lớp lang bài bản hẳn hoi. Sau khi loại trừ Trần Gia Bạch họ lại tính tới chuyện triệt hạ kẻ thân tín của tiên đế và Nam Việt Vương Liễu là nhóm Thiên Long Bát Tướng. Tám viên hộ tướng này sẵn sàng hi sinh tính mạng để bảo vệ cho tiên đế và Nam Việt Vương. Bản lĩnh cao siêu cộng thêm sự trung thành cho nên họ là trở ngại cuối cùng của hung thủ trong âm mưu soán ngôi nhà Đinh. Nhờ dịp may tình cờ kẻ cầm sổ giang hồ đã gặp gỡ Nhất Tướng trong tử ngục Hoa Lư. Do đó y mới biết nhóm Thiên Long Bát Tướng lớp bị hạ độc, lớp bị chết hay mất tích. Cũng vì thế mà Đỗ Thích mới lén vào đâm chết tiên đế ngay trên giường ngủ. Thật ra không cần phải Đỗ Thích mà ngay cả một người đàn bà chân yếu tay mềm như tôi cũng thừa sức giết chết tiên đế. Phần Nam Việt Vương tôi đoán kẻ hạ sát ông ta phải là nhân viên trong ban ám sát của đoàn do thám Hoa Lư. Vốn là đệ tử tục gia của phái Cổ Loa, lại được Trần Gia Bạch đích thân truyền thụ công phu bí truyền cho nên bản lĩnh của Nam Việt Vương không sút một cao thủ nhất đẳng nào của giới giang hồ Đại Việt...

Trông thấy trời đã xế chiều Vô Hình Đạo Tôn Nhật đứng lên yêu cầu mọi người giải tán để lo cơm chiều rồi nghỉ ngơi qua đêm xong sáng mai sẽ tiếp tục câu chuyện.

Trong chiếc lều nhỏ về hướng tây Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa, Hồ Phong và Hồ phu nhân đứng nhìn kẻ cầm sổ giang hồ nằm im trên chiếc bàn bằng cây.

- Nhạc phu thấy thương thế của ông ta như thế nào?

Trầm ngâm giây lát Hồ Vũ Hoa thủng thảng lên tiếng trả lời câu hỏi của con dâu:

- Khá nặng. Mũi kiếm chỉ đâm lệch một phân thôi sẽ vô phương cứu chữa. Ta đã băng bó vết thương với y dược gia truyền cho nên chỉ cần tịnh dưỡng thôi

gian là y sẽ lành mạnh. Con ở đây canh chừng y lại tinh để ta ra ngoài gặp mọi người. Ta có vài điều cần bàn luận với sư Hưng Quốc, Tôn Nhật và Lê Hùng...

Đẩn đo giấy lát Hồ phu nhân lên tiếng:

- Thừa nhạc phu con e có điều bất tiện... Phu quân con sẽ không hài lòng... Đường như người có điều gì đổ kỵ với ân nhân của con...

Hồ Vũ Hoa chậm chậm gật đầu:

- Ta biết điều đó. Gà ghét nhau vì tiếng gáy là thường. Thăng Nguyên tính tình tự cao tự đại cho nên gặp người tài cao hơn nó nên sinh ra đổ kỵ. Phần ân nhân của con ta không có nhiều thời giờ để giải thích song ta biết y là một người tốt không bao giờ có những hành động bất lương. Nếu Thăng Nguyên có hỏi con cứ nói đó là lệnh của ta...

Dứt lời Hồ Vũ Hoa bước ra khỏi lều. Hồ phu nhân ngồi im suy nghĩ. Nàng tỏ vẻ mừng rỡ khi thấy Tam Phương Kiếm Đoàn Chí Hạ bước vào lều.

- Tại hạ trông phu nhân có nhiều mệt mỏi vậy phu nhân hãy để tại hạ canh chừng y...

Đoàn Chí Hạ lên tiếng. Hồ phu nhân nói nhỏ:

- Đa tạ Đoàn thủ lĩnh. Tôi cảm thấy đỡ nhiều rồi. Từ lúc gặp nhau tới giờ tôi chưa có thời giờ để hỏi Đoàn thủ lĩnh vài điều...

- Phu nhân cứ hỏi...

- Làm sao Đoàn thủ lĩnh biết Bạch thủ lĩnh đã chết? Ai là người đã giết ông ta?

Nhẹ thở hơi dài vị chúa cướp vùng biên thù Việt Hoa cất giọng chậm và trầm trầm:

- Thừa phu nhân tôi không biết ai là người đã giết chết Bạch Long Kiếm. Tôi chỉ biết y bị người lạ mặt giết vì tôi và Hồ lão trang chủ đã tìm được xác của y gần Gia Viễn. Giết được Bạch Long Kiếm hung thủ phải là một nhân vật ngoại hạng giang hồ...

- Bạch thủ lĩnh chết vì lý do nào Đoàn thủ lĩnh biết không?

Tam Phương Kiếm hơi ngần ngại chưa trả lời như. Hiểu ý Hồ phu nhân giải thích:

- Tôi muốn biết Bạch thủ lĩnh chết vì vũ khí hay quyền chưởng?

Đoàn Chí hạ đáp không do dự:

- Y bị quyền phong chấn nát tạng phủ. Đường nhũ đây là phách phong quyền, thứ quyền pháp thuần lấy nội gia chân lực làm căn bản cho nên có sức hủy hoại khủng khiếp nhất là trường hợp của Bạch Long Kiếm còn đặc biệt hơn nữa. Theo nhận xét của Hồ lão trang chủ thời y bị kẻ giết người tập kích một cách bất ngờ nên không kịp chống trả...

Hồ phu nhân chột lên tiếng:

- Tôi nghĩ Bạch thủ lĩnh bị người ta đánh lén và người này phải quen biết với ông ta...

Đoàn Chí Hạ cau mày suy nghĩ trong lúc giọng nói thanh tao của Hồ phu nhân vang lên đều đều:

- Bạch thủ lĩnh là một cao thủ nhất đẳng giang hồ cho nên nếu đường hoàng giao đấu nếu đánh không lại ông ta cũng thừa sức đào tẩu. Thế mà ông ta lại bị giết với một chiêu quyền mà không chống trả được thời kẻ sát nhân phải là người quen biết cho nên ông ta mới không đề phòng...

Đoàn Chí Hạ gật gù:

- Kẻ cầm sỏ giang hồ thường tán tụng phu nhân thông minh, giàu suy luận mà tôi còn bán tín bán nghi song hôm nay mới tin là thực...

Vành môi son của Hồ phu nhân nở nụ cười tươi tắn:

- Y có nói như thế ư...

Dường như hiểu được tình cảm giữa Hồ phu nhân và kẻ cầm sỏ giang hồ cho nên Đoàn Chí Hạ cười nói đùa:

- Y nói nhiều về phu nhân mà toàn là điều tốt. Y khen phu nhân thông minh, hiền hậu, xinh đẹp...

Giơ tay ngăn không cho Đoàn Chí Hạ nói tiếp Hồ phu nhân cất giọng nghiêm trang:

- Sở dĩ tôi hỏi chi tiết về cái chết của Bạch thủ lĩnh vì tôi có nhờ ông ta giữ dùm một vật quan trọng...

Thấy Đoàn Chí Hạ cau mày nhìn mình với ánh mắt nghi hoặc Hồ phu nhân thông thả kể cho họ Đoàn nghe chuyện nàng tình cờ gặp gỡ Bạch Long Kiếm ở Gia Viễn rồi trao cho y tín vật của kẻ cầm sỏ giang hồ. Cuối cùng nàng thấp giọng hỏi:

- Khi tìm thấy tử thi của Bạch Long Kiếm chắc Đoàn thủ lĩnh không thấy tín vật đó?

Đoàn Chí Hạ lắc đầu:

- Tại hạ không để ý tới chuyện này. Phu nhân hỏi Hồ lão trang chủ may ra người biết nhiều hơn tôi...

- Tôi sẽ hỏi phụ một cách tường tận hơn. Tuy nhiên điều mà tôi muốn nêu lên là hung thủ giết Bạch Long Kiếm phải là người quen biết với ông ta đồng thời kẻ đó hiện đang nắm giữ tín vật của kẻ cầm sỏ giang hồ...

Vừa nói nàng vừa liếc nhìn kẻ cầm sỏ giang hồ đang nằm im lìm trên chiếc bàn gỗ. Hơi rơm rớm nước mắt nàng nói với giọng nghẹn ngào:

- Tôi có một chuyện riêng muốn nói không biết Đoàn thủ lĩnh có khứng nghe chăng?

Đoàn Chí Hạ nhếch môi cười:

- Tôi sẵn sàng nghe phu nhân nói với một điều kiện là phu nhân đừng gọi tôi bằng ba tiếng Đoàn thủ lĩnh. Phu nhân cứ gọi tôi bằng đại huynh cũng được...

Hồ phu nhân bật cười thánh thót:

- Tôi sẵn sàng gọi Đoàn đại huynh với một điều kiện là đại huynh đừng gọi tôi bằng hai chữ phu nhân...

Đoàn Chí Hạ bật cười khanh khách vì bị cô em gái ăn miếng trả miếng.

- Được... Hồ hiền muội có chuyện gì muốn nói ta sẵn sàng nghe...

Hồ phu nhân nhìn kẻ cầm sổ giang hồ dăm dăm. Đoàn Chí Hạ thấy cái nhìn của nàng chứa đựng thương yêu, hờn giận lẫn buồn rầu. Trong lần gặp gỡ ở Quảng Nguyên Đoàn Chí Hạ biết giữa Hồ phu nhân và kẻ cầm sổ giang hồ phải có chuyện tình cảm riêng tư. Trai tài gái sắc cùng nhau lưu lạc giang hồ thời chuyện thương yêu tất phải xảy ra không sớm thì muộn. Bây giờ chỉ cần thấy cái nhìn của Hồ phu nhân y biết cô em gái kết nghĩa của mình có tình cảm sâu đậm với kẻ cầm sổ giang hồ.

- Đoàn huynh... Tôi kể cho huynh nghe chuyện này xong chỉ xin huynh đừng thổ lộ với ai, bằng không tôi chỉ có nước xấu hổ mà chết...

Bằng giọng nói nhỏ, nghẹn ngào và đôi khi thổn thức Hồ phu nhân từ từ thuật lại quãng thời gian bị giam cầm chung với kẻ cầm sổ giang hồ tại tổng đàn của đoàn do thám Hoa Lư. Nàng rơm rớm nước mắt kể lại chuyện bị kẻ cầm sổ giang hồ cưỡng bức. Đôi mày liễu kiếm cau lại, mắt quắc lên sáng rực Đoàn Chí Hạ thở dài cất giọng trầm trầm:

- Ta không ngờ y lại làm chuyện tồi bại đó. Hồ hiền muội tin là y đã làm chuyện này?

Hồ phu nhân cúi mặt xuống đáp nhỏ:

- Nói rằng tin thì tôi cũng tin, mà nói rằng không tin thì tôi cũng không tin. Nói thật với Đoàn huynh là nếu y muốn thì tôi sẵn sàng dâng hiến bởi vì nếu không có y cứu giúp thì mẹ con tôi đã chết từ lâu lắm rồi...

- Hiền muội có hỏi thẳng y về chuyện cưỡng bức này?

Hồ phu nhân thông thả gật đầu:

- Tôi có hỏi mà y nói là không có làm...

- Hiền muội muốn ta hỏi thẳng y không. Nếu y có làm chuyện tồi bại này ta sẽ vì đạo nghĩa giang hồ dạy cho y một bài học...

Hồ phu nhân lắc đầu:

- Tôi không muốn Đoàn huynh làm chuyện đó bởi vì dù sao y cũng là ân nhân của tôi. Và lại tôi có hỏi và y trả lời như thế nào Đoàn huynh biết không?

Đoàn Chí Hạ im lặng chờ nghe câu trả lời.

- Y nói rằng y không cần cưỡng bức tôi bởi vì nếu muốn y sẽ hỏi và tôi không thể nào khước từ do đó thời y cần gì phải cưỡng bức tôi...

Vị chúa tể đám lục lâm hao khách của vùng biên giới gật gù nói:

- Y nói cũng có lý...

- Tôi cũng nhìn nhận lời y nói cũng hữu lý tuy nhiên nghi ngờ thời tận cùng thâm tâm tôi vẫn còn nghi ngờ, do đó tôi mới nảy sinh một ý kiến. Trước khi dùng bạo lực cưỡng hiếp tôi y bị Phong nhi đâm một kiếm vào ngực khá nặng. Bây giờ tôi nhờ Đoàn huynh thử khám xét xem nơi ngực y có vết sẹo không. Nếu có vết sẹo thời quả đúng là y...

- Được...

Dứt lời Đoàn Chí Hạ bước tới chỗ kẻ cầm sỏ giang hồ đang nằm ngủ say sưa. Làn tay cởi nút áo hất đôn hỏi nhanh:

- Y bị Phong nhi đâm vào bên trái hay bên phải?

Hồ phu nhân trả lời không do dự:

- Bên trái. Huynh có thấy gì không?

- Không có vết sẹo nào hết. Hồ hiền muội hãy tới xem cho tận tường...

Bước tới chỗ kẻ cầm sỏ đang nằm Hồ phu nhân cúi đầu xem xét thật lâu rồi thở hơi dài. Giọng nói của nàng vang nhiều mừng vui và hớn hờ:

- Không phải y. Nếu không phải y thời ai là kẻ đã giả dạng y rồi vào tận trong ngực thất tại tổng đàn do thám để cưỡng hiếp tôi...

Đoàn Chí Hạ không trả lời dường như y đang bận tâm suy nghĩ về câu hỏi của Hồ phu nhân.

- Bị người ta cưỡng bức mà mình không biết người đó là ai, không biết tên họ, mặt mũi, hình dáng của người đó cho nên điều này khiến tôi hầu như muốn phát điên..

Đoàn Chí Hạ hiểu được nỗi nhục nhã và khổ sở mà Hồ phu nhân đang phải chịu đựng cho nên y dịu giọng nói:

- Ta hiểu. Tuy nhiên hiền muội cố gắng quên chuyện đó đi...

Ngừng lại giây lát y từ từ nói:

- Ta nghĩ tên nào giả dạng kẻ cầm sỏ giang hồ rồi vào tận ngực thất để cưỡng bức hiền muội hẳn phải là nhân viên quan trọng của đoàn do thám Hoa Lư cho nên mới biết hiền muội bị giam ở đâu. Điều điều quan trọng nhất chính

là hẳn phải quen biết với hiền muội do đó hẳn mới giả dạng ra người khác. Hẳn sợ hiền muội nhận diện ra lai lịch của hẳn...

Hồ phu nhân mỉm cười nhìn Đoàn Chí Hạ:

- Đoàn huynh nhận xét đúng lắm. Như vậy ai là người quen biết với tôi mà lại làm việc cho đoàn do thám Hoa Lư. Tôi là con một, song thân tôi từ trần lúc tôi còn nhỏ cho nên tôi được cha mẹ nuôi đem về nuôi dưỡng bởi vì cha mẹ nuôi của tôi cũng không có con. Bà con họ hàng hai bên nội ngoại tôi không biết người nào hết...

- Hiền muội về làm dâu Hồ gia trang được bao lâu rồi?

Đoàn Chí Hạ lên tiếng hỏi.

- Tôi về nhà chồng lúc mười tám mà tính tới nay hơn mười năm rồi... Đoàn huynh muốn ám chỉ một người nào trong Hồ gia trang đã cưỡng bức tôi...

Hồ phu nhân nhìn Đoàn Chí Hạ đăm đăm khi hỏi câu trên. Họ Đoàn cười cười nói:

- Ta không ám chỉ một ai hết mà đây chỉ là cách đoán mò. Ta có một cách như vậy hiền muội thử xem may ra biết đâu lại tìm được giải đáp thỏa đáng cho vấn đề khúc mắc. Đó là cách loại trừ. Thoạt đầu hiền muội hãy nêu danh tánh tất cả những người quen biết như cha, chồng, anh em, bà con, họ hàng, bạn bè quen biết bất kể thân sơ rồi sau đó loại ra dần dần những người không nghi ngờ rồi ít nghi ngờ, đáng nghi ngờ rốt cuộc sẽ còn lại người cuối cùng...

Hồ phu nhân gật gù lắm bả:

- Tôi hiểu ý của Đoàn huynh. Bà con, họ hàng hoặc người người quen bên cha mẹ ruột thời tôi không biết một ai hết. Phần bên chồng thời tôi không nghĩ ra ai hết ngoại trừ...

Hồ phu nhân hơi ngần ngừ giây lát mới lên tiếng:

- Ngoại trừ nhạc phụ và phu quân. Tôi không nghĩ nhạc phụ tôi lại làm chuyện bại hoại này còn phu quân tôi không lẽ lại cưỡng hiếp tôi...

Đoàn Chí Hạ lắc đầu cười:

- Ta không nghĩ Hồ lão trang chủ lại làm chuyện xấu xa như vậy. Còn phần Hồ trang chủ thời như hiền muội nói không lẽ chồng lại đi cưỡng bức vợ của mình. Điều này không nhằm lý... Tuy nhiên phải có người làm chuyện này... nhất định là phải có một người nào thân thiết, gần gũi với hiền muội...

Đoàn Chí Hạ ngừng nói. Hồ phu nhân cũng trầm ngâm suy nghĩ. Căn lều nhỏ bé chìm trong im lặng. Lát sau giọng nói của Hồ phu nhân thông thả vang lên:

- Tuy không biết người đó là ai song ta có ba chứng cứ để truy nguyên ra thủ phạm. Thứ nhất hẳn phải quen biết với tôi, thứ nhì hẳn có thể là nhân viên cao cấp của đoàn do thám và thứ ba hẳn phải có vết sẹo ở bên trái nơi ngực...

Hồ phu nhân ngừng nói khi thấy một thanh niên bước vào. Đoàn Chí Hạ cười cười nói với thanh niên:

- Ta hân hạnh gặp lại Lê tiểu trang chủ...

Quay sang Hồ phu nhân y cười tiếp:

- Hiền muội chắc chưa gặp Lê tiểu trang chủ lần nào. Y chính là Nghịch Cước Lê Hào, đích tử của Lê lão trang chủ Tử Cước Lê Hùng mà danh hào hiệp rền khắp giang hồ...

Hồ phu nhân tươi cười nói:

- Tôi có nghe kể cầm sỏ giang hồ nhắc tới tính danh của Lê anh hùng nhiều lần lắm...

Nhìn kẻ cầm sỏ giang hồ nằm im trên ghế Lê Hào cười rè:

- Nhị vị khách sáo thời thôi. Tôi như vậy mà nhị vị người thời gọi là tiểu trang chủ còn người lại gọi là anh hùng... nghe ra ngứa lỗ tai lắm...

Đoàn Chí Hạ cười rộ:

- À... Như vậy ta sẽ gọi bằng hai chữ tiểu đệ... Hôm nay đúng là ngày vui bởi vì ta cùng một lúc có được hai người em một trai một gái mà không mất một đồng xu...

Giơ tay chỉ Hồ phu nhân y nói tiếp:

- Đây là Hồ hiền muội của ta...

Nhìn vị phu nhân họ Hồ Lê Hào cười ha hả:

- Tôi nhỏ tuổi vậy xin gọi phu nhân bằng tỉ tỉ...

Đoàn Chí Hạ chép miệng cười nói:

- Gặp dịp vui như vậy mà không có rượu thật...

- Tôi sẽ kiếm rượu cho huynh uống với một điều kiện...

- Hiền đệ cứ nói...

Vỗ vò vào gói hành lý đeo trên vai Lê Hào nói nhanh:

- Gia phụ hay rầy rà mỗi khi thấy tôi uống rượu cho nên...

Đoàn Chí Hạ cười khanh khách:

- Ta hiểu rồi... Nếu bị rầy hiền đệ cứ đổ thừa cho ta...

Mừng rỡ Lê Hào lấy trong gói hành lý ra hai vò rượu. Trao cho Đoàn Chí Hạ một vò xong y vỗ nhẹ vào đáy vò. Bụp... Dù được đóng khản cẩn thận song

dưới kinh lực mạnh mẽ của Lê Hào nắp vò rượu bung ra gây thành tiếng kêu ròn rã.

- Hảo thủ pháp Lê hiền đệ...

Tay chúa cướp vùng biên thùy Việt Hoa lên tiếng khen cùng lúc bàn tay vờn nhẹ vào cổ của vò rượu. Tay nâng vò rượu lên cao y cười nói:

- Mời hiền đệ...

Tọp ngậm nhỏ y tặc lưỡi:

- Chậc... Rượu ngon thật...

Cười ha hả Lê Hào tu một ngụm. Liếc kẻ cầm sổ giang hồ đang nằm thềm thiếp y thấp giọng hỏi Hồ phu nhân:

- Y bị thương nặng không Hồ tử tử?

- Nặng... Tôi hi vọng y đủ sức chống chọi...

Lê Hào tặc lưỡi:

- Hồ tử tử an tâm. Bị lão Hữu Danh Vô Thực đả thương rồi bị giam vào tử ngục Hoa Lư mà không chết thời số của y còn thọ lắm...

Hồ phu nhân mỉm cười. Đắn đo giây lát nàng nhẹ giọng hỏi Lê Hào:

- Y kể với tôi là có gặp hiền đệ tại hoàng cung ở Hoa Lư. Điều này có đúng không Lê hiền đệ?

Nghịch Cước Lê Hào gật đầu không do dự. Chiêu ngụm rượu y thông thả lên tiếng:

- Tôi gặp y hai lần tại Hoa Lư. Lần thứ nhất tại hoàng cung...

Ngừng lại nhìn Hồ phu nhân giây lát xong Lê Hào cười chum chím:

- Không biết tử tử làm sao mà y nhắc tới tử tử bằng giọng khâm phục, ngưỡng mộ và khen tặng vô cùng...

- Y nói thế nào về tôi? Xấu hay tốt?

Hồ phu nhân hỏi dồn. Lê Hào cười rề sau khi hớp ngụm rượu:

- Gặp nhau tại hoàng cung y bàn với tôi về vụ án tiên đế rồi nhắc tới lời trời trăng của Đỗ Hậu. Y nói Hồ tử tử bảo là muốn tìm hiểu ý nghĩa về mấy chữ “ Hoa Lư... gằm giường...” của Đỗ Hậu người ta phải vào tận tử ngục Hoa Lư. Y hỏi tôi có cách nào vào ngục Hoa Lư không. Tôi nói tôi chưa nghĩ ra nhưng tôi hẹn sẽ gặp y trong ngục thất để tìm kiếm. Nói cho tử tử biết là y khen tử tử vô cùng. Y nói tử tử thông minh, hiền hậu, dịu dàng, ăn nói có duyên và đẹp đẽ. Bây giờ gặp tử tử tôi mới biết y nói không sai... Y dùng hai câu gì để ca tụng nhan sắc của tử tử mà tôi quên mất rồi... Câu gì cả... quên mất rồi...

Vỗ vỗ trán Lê hào lẩm bẩm:

- Mình nhậu nhiều quá đâm ra lú lẫn ...

Nói tới đó y chột la lớn:

- Nhớ rồi...nhớ rồi... Chìm... Chìm... đúng rồi... chìm đáy nước cá lờ đờ lặn... lưng da trời nhạn ngấn ngơ sa...

Hồ phu nhân cười thánh thót. Hai má của nàng hồng lên vì ngượng ngùng lẫn sung sướng dù nàng biết Lê Hào nói nửa đùa nửa thực.

- Hiền đệ có danh Nghịch Cước thật không sai chút nào... Hiền đệ gặp lại y trong ngục Hoa Lư vào lúc nào hiền đệ nhớ không?

Lê Hào lắc đầu lia lịa:

- Tôi không để tâm tới chuyện đó nên không nhớ rõ lắm. Chỉ nhớ y bị thương nặng đi không nổi... Phải nói thuật xử kiếm của y độc vô cùng. Bị thương nặng như vậy mà y có thể dùng thanh nan giường bằng tre đâm chết hai tên trong nhóm Tứ Sát để trốn khỏi ngục Hoa Lư...

Hồ phu nhân trầm ngâm không nói. Dù Lê Hào không nói rõ ngày tháng song xuyên qua những lời y kể nàng có thể suy đoán ra một điều là kẻ cầm sỏ giang hồ không phải là người đã cưỡng bức mình. Y không thể nào hóa ra hai người do đó không thể có mặt ở hai nơi cùng một lúc. Ai là kẻ đã cưỡng bức nàng? Câu hỏi này lớn vồn trong trí nàng.

- Hiền muội nghĩ thế nào về tình thế của nước ta?

Đoàn Chí Hạ lên tiếng hỏi và Hồ phu nhân đáp liền không chút ngần ngại:

- Biết tin tiên đế băng mà con của người còn nhỏ dại nên Tống triều mới thừa cơ hội xua quân xâm lăng và Đại Việt ta tất nhiên phải chống trả lại. Chỉ có điều nước ta đang ở trong tình trạng rối rắm và chia rẽ...

Tam Phương Kiếm thở hơi thật dài. Hồ phu nhân cũng trầm ngâm. Chiêu ngậm rượu Lê Hào tặc lưỡi:

- Nếu quân Tống tràn sang Đại Việt thời Đoàn đại huynh và Hồ tì tì có chịu giúp Lê Hoàn chống lại kẻ xâm lăng?

Hồ phu nhân im lặng không trả lời còn Tam Phương Kiếm Đoàn Chí Hạ cũng nín thinh trước câu hỏi của Lê Hào. Thật lâu giọng nói thánh thót của Hồ phu nhân vang lên:

- Nếu quân Tống tràn sang Đại Việt thời Đoàn đại huynh và Hồ tì tì có chịu giúp Lê Hoàn chống lại kẻ xâm lăng?

Hồ phu nhân im lặng không trả lời còn Tam Phương Kiếm Đoàn Chí Hạ cũng nín thinh dường như đang bận tâm suy nghĩ. Thật lâu giọng nói thánh thót của Hồ phu nhân vang lên

- Dĩ nhiên là ta sẽ hợp tác với Lê Hoàn để chống xâm lăng. Tuy nhiên...

Ngừng lại như để tìm lời giải thích xong vị phu nhân họ Hồ nhìn Tam Phương Kiếm Đoàn Chí Hạ:

- Theo ý của tôi thời ta sẽ hợp tác với Lê Hoàn nhưng là một hợp tác có điều kiện. Muốn đặt điều kiện ta phải có thế lực mạnh mẽ để không trở thành bù nhìn của Lê Hoàn. Mang năm ngàn sĩ tốt về hợp tác với Lê Hoàn dĩ nhiên Đoàn huynh không muốn để cho Lê Hoàn ra lệnh bảo sao mình làm vậy...

Vị chúa tể ăn cướp gật đầu không do dự:

- Hiền muội nói đúng ý của ta lắm... Sở dĩ ta chỉ huy thủ hạ về hợp tác với Lê Hoàn chẳng qua vì đại nghĩa, vì muốn cứu nước giúp dân khỏi hoạ xâm lăng của kẻ thù phương bắc. Ta nào màng tới công danh, phú quý để cúi mình qui lụy kẻ khác. Đoàn ta là đại trượng phu đầu đội trời chân đạp đất, ngang dọc một cõi biên thủy...

Dứt lời ông vua ăn cướp lấy lừng của vùng biên thủy đưa vị rượu lên tu một hơi dài xong bật cười sang sảng:

- Sau khi dẹp xong lũ xâm lăng ta sẽ mời Lê hiền đệ về Quảng Nguyên say sưa một tháng. Thổ dân ở vùng biên thủy cất nhiều loại rượu ngon đặc biệt và nhất là mạnh vô cùng...

- Đại huynh làm tôi nổi cơn ghiền muốn đi lên Quảng Nguyên ngay bây giờ... Mời Hồ tử tử nói tiếp về chuyện hợp tác với Lê Hoàn...

Thong thả gật đầu Hồ phu nhân hắng giọng:

- Năm ngàn thủ hạ của Đoàn huynh cộng thêm nhân số hơn vạn người của giới giang hồ sẽ trở thành một lực lượng hùng hậu để cho ta có thể đặt điều kiện trước khi hợp tác với Lê Hoàn. Điều mà tôi hằng quan tâm là ta thiếu một vị minh chủ để chỉ huy mọi người. Nếu Đoàn huynh bằng lòng lãnh chức minh chủ giang hồ tôi sẽ có cách an bài...

Đoàn Chí Hạ trầm ngâm giây lát mới lên tiếng:

- Hiền muội quên là có nhiều người tài đức hơn ta vả lại chúng ta đang tranh tuyển...

Hồ phu nhân cười lắc đầu quây quây:

- Tôi biết các nhân vật giang hồ hiện diện trên Tản Viên sơn khoáng ai có được một điều kiện tất yếu để trở thành thủ lĩnh của giới giang hồ. Điều kiện đó là tài cầm quân, khả năng chỉ huy. Chỉ huy các vũ sĩ giang hồ là chỉ huy một nhóm người ô hợp, kém kỷ luật. Các vị chương môn, tông chủ, trang chủ của giới giang hồ có tài mà tài đó chỉ thuần trong lãnh vực võ thuật. Còn nói về đức độ thời Đoàn huynh đâu kém chi họ. Đoàn huynh có thừa khả năng chỉ huy, võ thuật cao siêu thêm giàu lòng thương yêu sĩ tốt do đó huynh chính là người chỉ huy sáng giá mà quần hùng đang khổ công tìm kiếm...

Đoàn Chí Hạ cười cười hỏi Hồ phu nhân:

- Hiền muội nói có cách an bài vậy cứ nói cho ta nghe thử. Nếu thấy được ta sẽ ưng thuận.

Thấy Đoàn Chí Hạ có vẻ xiêu lòng Hồ phu nhân mừng thầm. Nếu Đoàn đại huynh của nàng trở thành minh chủ giang hồ thời tính mạng của kẻ cầm sổ giang hồ sẽ được an toàn.

- Ti ti không muốn Hồ trang chủ trở thành minh chủ giang hồ?

Nghịch Cước Lê Hào vọt miệng hỏi câu trên. Thực ra Đoàn Chí Hạ cũng định hỏi một câu tương tự nhưng vì kinh lịch cho nên y không muốn làm phật lòng Hồ phu nhân.

Hỏi do dự trước câu hỏi của Lê Hào nhưng cuối cùng vị phu nhân họ Hồ thông thả trả lời:

- Biết con không ai bằng cha, biết chồng không ai bằng vợ. Không những tôi mà ngay cả nhạc phụ đều không muốn phu quân của tôi trở thành minh chủ giang hồ. Phu quân của tôi tính tình nể nang, thô lỗ, tư phụ và nhất là đồ kỵ. Người không biết chỉ huy, không biết thương yêu thuộc cấp. Nói những điều này ra tôi không hề muốn bêu xấu cho chồng mình nhưng sự thực là như vậy. Kể từ khi nhạc phụ phong kiếm qui ẩn giang hồ, tất cả mọi việc của Hồ gia trang đều do tôi đảm trách. Tôi điều khiển, chỉ huy hơn một ngàn tá điền và gia đình còn phu quân chỉ biết miệt mài khổ luyện võ thuật hoặc lưu lạc giang hồ...

Hồ phu nhân thở dài ngưng nói. Mắt nàng dường như long lanh ngấn lệ. Căn lều im lìm trừ tiếng thở đều đều của kẻ cầm sổ giang hồ. Thật lâu giọng nói thánh thót của Hồ phu nhân vang lên:

- Việc quân Tống xâm lăng nước ta là cơ hội tốt cho Lê Hoàn lên ngôi vua. Trong tình thế rối ren như thế này hẳn chỉ cần hứa hẹn thăng thưởng cho tướng tá và binh sĩ là họ vui vẻ ủng hộ hẳn ngai lên ngai vàng. Là vua hẳn sẽ có chính danh, được hậu thuẫn của bá tánh trong công cuộc chống xâm lăng. Lúc đó dù chúng ta có đủ chứng cứ để tố cáo hẳn là chính phạm hành thích tiên đế thiên hạ không ai nghe hoặc tin tưởng. Điều tối cần thiết mà chúng ta phải làm là ngăn chặn không cho Lê Hoàn lên ngôi hơn là hội nhau ở đây lo tranh giành chức minh chủ giang hồ. Đó là việc làm vợ ích...

Tam Phương Kiếm Đoàn Chí Hạ cau mày khi nghe những lời trên.

- Hiền muội nói có lý. Đi... Hiền muội và ta đi gặp Hồ lão trang chủ để bàn về chuyện này. Lê hiền đệ ở đây canh chừng y...

Quảng vò rượu vào góc lều họ Đoàn bước ra cửa. Đưa cho Lê Hào viên thuốc còn bọc sáp Hồ phu nhân dặn dò:

- Nếu y thức dậy mà tôi chưa về kịp Lê hiền đệ hãy cho y uống viên thuốc này. Hiền đệ cẩn thận y mà có điều gì là tôi bất thường hiền đệ đó...

Nhận viên thuốc Lê Hào cười rè:

- Tỉ tỉ an tâm... Tôi sẽ ngồi đây canh chừng y cho tới khi tỉ tỉ trở về...

Hồ phu nhân gật đầu bước theo Đoàn Chí Hạ. Đang ngồi suy nghĩ vẫn vơ Lê Hào chợt thấy bóng người thấp thoáng ngồi sân rồi Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên đứng đỉnh bước vào lều.

- Kính chào Hồ trang chủ...

Lê Hào tươi cười lên tiếng. Hồ Nguyên hơi nhếch môi:

- Chào Lê thiếu hiệp... Thiếu hiệp biết tậ phu nhân đi đâu không?

Lê Hào đáp khơng do dự:

- Quý phu nhân cùng với Đoàn thủ lĩnh đi gặp Hồ lão trang chủ để bàn chuyện đình hoãn cuộc tranh giành chức minh chủ giang hồ...

- Đình hoãn cuộc tranh giành chức minh chủ giang hồ...

Hồ Nguyên lập lại và Lê hào gật đầu liên:

- Dạ phải... Quý phu nhân có nói việc quan hệ nhất của quần hùng là gấp rút tới Hoa Lư để ngăn cản khơng cho Lê Hoàn lên ngôi vua hơn là chuyện tranh giành chức minh chủ giang hồ...

Hồ Nguyên cười khẩy tiếng nhỏ. Lê Hào thấy rõ nét giận dữ hiện ra trên mặt vị trang chủ của Hồ gia trang.

- Hấn thế nào?

Hồ Nguyên hát hàm về phía chỗ kẻ cầm sỏ giang hồ đang nằm. Lê Hào cười cười:

- Y còn sống. Trúng phải chiêu kiếm độc địa của trang chủ mà y vẫn còn sống thời tôi nghĩ y khơng có số chết yểu...

Hồ Nguyên nhếch môi cười nhạt. Tọt ngụm rượu Lê Hào cười nói:

- Hoá giải được chiêu kiếm giết người của kẻ cầm sỏ giang hồ thời Hồ trang chủ quả xứng danh đệ nhất kiếm thủ của giới giang hồ Đại Việt. Tôi nghĩ khơng ai đáng làm minh chủ giang hồ hơn Hồ trang chủ....

Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên hơi tươi nét mặt khi nghe những lời ca tụng của Lê Hào

- Cám ơn Lê thiếu hiệp. Tôi tài hèn đức bạc cho nên nào dám mơ mộng làm minh chủ giang hồ...

Lê Hào cười rè:

- Đức độ thời tôi khơng rành lắm nhưng so về kiếm thuật tôi thấy khơng ai bằng Hồ trang chủ đức...

Nhếch môi cười Hồ Nguyên buông gọn:

- Đa tạ Lê thiếu hiệp...

TỌP THÊM NGỤM RƯỢU NỮ LÊ HÀO CHÉP MIỆNG:

- Gia phụ thường nói võ thuật phải mất thời gian và công phu khổ luyện mới thành tựu được...

HỒ NGUYỄN GẬT GÙ MỈM CƯỜI:

- Lê lão trang chủ nói không sai chút nào. Sau khi Hồ gia trang bị thiêu huỷ, trên bước đường trốn tránh sự truy tìm của đoàn do thám Hoa Lư, Hồ tôi may mắn gặp được một kỳ nhân mai danh ẩn tích nhưng võ thuật cao siêu vô cùng. Ông ta chỉ dạy cho tôi phương cách hoá giải chiêu kiếm giết người độc địa của kẻ cầm sỏ giang hồ. Ngồi ra tôi còn được truyền thụ nhiều tuyệt kỹ khác...

LÊ HÀO TẶC LƯỠI:

- Hèn chi...

DƯỜNG NHƯ CAO HỨNG HỒ NGUYỄN TIẾP LIÊN:

- Thuật xử kiếm của kẻ cầm sỏ giang hồ lấy nhanh làm chuẩn cho nên muốn hoá giải người ta phải nhanh hơn y gấp bội. Ngoài ra yếu tố chính xác cũng là điều kiện quan trọng. Muốn đánh bại kẻ cầm sỏ giang hồ người ta phải tôi luyện thuật xử kiếm giống hệt như của y. Đó là cách lấy độc trị độc...

TỌP NGỤM RƯỢU LÊ HÀO CƯỜI HA HA:

- Lấy độc trị độc... Hồ trang chủ luận đúng lắm...

HỒ NGUYỄN CHẬM CHẬM TIẾN TỚI CHỖ KẸ CẦM SỎ GIANG HỒ ĐANG NẪM.

- Bị ta đâm một kiếm mà không chết thời y giỏi thật...

LẠC ĐẠO KIẾM HỒ NGUYỄN LẮM BẮM. LÊ HÀO CƯỜI THÓT:

- Quý phu nhân nói nếu y có mệnh hệ nào thời phu nhân sẽ khổ tâm và ân hận suốt đời...

Vì đứng sau lưng cho nên Lê Hào chỉ thấy bàn tay mặt của Hồ Nguyễn bóp chặt chuôi kiếm đến nỗi gân xanh. Rất chậm rãi kiếm được rút ra khỏi vỏ khoảng gần phân nửa. Thấy cử động của Hồ Nguyễn Lê Hào bỏ bộ liền. Không phải y định tấn công mà sửa soạn chạy bởi vì biết không thể nào ngăn cản được. Y nghe phụ thân kể lại chuyện ông ta hợp cùng Tôn Nhật giao đấu với kẻ cầm sỏ giang hồ mà vẫn bị y thi triển kiếm thuật đánh xiềng niềng. Nếu không nhờ Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa kịp thời giải cứu cả hai thế nào cũng có người bị thương. Thanh kiếm rút ra được nửa chừng rồi dừng lại rất lâu. Xoẹt tiếng khê. Tra kiếm vào vỏ Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyễn bước nhanh ra khỏi lều. Lê Hào thở khi cảm thấy lòng bàn tay âm ẩm mồ hôi.

Bóng người thấp thoáng rồi Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa bước vào tiếp theo là Hồ phu nhân và Đoàn Chí Hạ.

- Y có tinh dật lần nào không Lê hiền điệt?

Lê Hào chưa kịp trả lời mọi người nghe giọng nói trầm trầm cất lên:

- Đa tạ lão trang chủ có lời hỏi thăm. Tại hạ tỉnh dậy rồi...

Kẻ cầm sỏ giang hồ gương ngòi dậy.

- Túc hạ thấy thương thế như thế nào?

- Tại hạ cảm thấy khoẻ nhiều lắm. Vết thương do kiếm gây nên không làm hại nhiều mà chất độc mới làm cho tại hạ không thể vận dụng nội lực để thi triển võ thuật...

- Lão phu hiểu..

Quay sang Hồ phu nhân kẻ cầm sỏ giang hồ nhỏ nhẹ nói:

- Xin phu nhân lấy giùm tôi hoàn thuốc màu đỏ. Đó là hoàn thuốc trị độc cuối cùng của tôi. Hi vọng nó giúp tôi tạm thời không chế chất độc, bằng không...

Hồ phu nhân rơm rớm nước mắt như hiểu được kẻ cầm sỏ giang hồ muốn nói điều gì. Đợi cho bệnh nhân uống thuốc xong Hồ Vũ Hoa hắng giọng:

- Tình hình biến chuyển dồn dập và không có nhiều thuận lợi cho nước ta. Theo tin tức mới nhất do toán do thám Đỗ Động thu lượm được thời đạo quân tiên phong của Tống triều dưới quyền chỉ huy của tướng Tôn Toàn Hưng đã bủa vây thành Lạng Sơn. Có lẽ chỉ trong vài ngày nữa nếu không có gì ngăn chặn quân Tống sẽ tràn ngập vùng trung du...

- Lão trang chủ biết gì về đũa ống tịnh của quân Hoa Lư?

Kẻ cầm sỏ giang hồ hỏi và Hồ Vũ Hoa chậm chậm lắc đầu:

- Lão phu chỉ biết một điều là chúng ta đang bị quân Hoa Lư bao vây chặt chẽ...

Ngừng lại giây lát vị lão trang chủ của Hồ gia trang tiếp:

- Sáng mai lão phu sẽ hội quần hùng lại để tuyên bố huỷ bỏ cuộc tranh tuyển chức vị minh chủ giang hồ. Theo lời Dung nhi nói thời chúng ta cần phải gấp rút tới Hoa Lư hầu kịp thời ngăn cản Lê Hoàn lên làm vua. Nếu chậm trễ để hắn lên ngôi thời chúng ta vô phương tố cáo hắn đã âm mưu hành thích tiên đế...

- Tại hạ đồng ý... Hay là chúng ta cứ bầu người nào đó tạm thời làm minh chủ...

Hồ phu nhân cười xen lời:

- Tôi có bàn với Đoàn huynh về chuyện này. Tôn ông không phản đối chuyện Đoàn huynh tạm thời làm minh chủ giang hồ...

Kẻ cầm sỏ giang hồ cười nói đùa:

- Phu nhân đã chọn rồi thời tôi đâu dám phản đối...

Hồ Vũ Hoa xoa tay vui vẻ nói:

- Mọi việc coi như ổn thoả. Lão phu cần đi gặp các trang chủ của Thập Nhị Hiền Trang để thảo luận việc này...